

П. Г. УДХАУС

Човек на живота

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА • КРОНОС •

П. Г. Удхаус

Човек на живота

1

Джими се обзалага

Главната пушалня в Клуба на звездите се пълнеше постепенно през последния половин час и вече почти нямаше свободно място. Макар и не най-тузарският, Клубът на звездите в много отношения е най-приятният клуб в Ню Йорк. Идеалите му са като тези на Клуба на туземците – комфорт, но без излишно разточителство, а след единадесет вечерта се разисква главно темата „Театър“. Всички, заслужили членската карта, са млади, гладко обръснати и жадни да разговарят, а разговорите са строго професионални.

В тази юлска вечер целият наличен състав на звездите в пушалнята до един бяха дотърчали с пресъхнали гърла направо от театъра. Голямата част от тях бяха изприпкали директно от сцената, а останалите имаха удоволствието да засвидетелстват почитанията си към палавата Мелпомена от тъмния салон и проскързващите седалки. Повод за оживлението беше премиерата на последната модна пиеса. През този сезон имаше невероятен бум на драми, в които героите едва ли биха допаднали толкова на публиката, ако същата се сблъскаше с тях нос в нос наред живата действителност. Но сред сценичните декори нещата изглеждаха съвсем различно. В пиесата, която тръгваше от тази вечер, Артър Мифлин, начинаещ млад актьор, беше горещо аплодиран за серия от деяния, които, извършени където и да е другаде, освен в театъра, със сигурност биха му попречили да запази членството си в Клуба на звездите или в който и да е друг клуб. В безупречен вечерен костюм и с жизнерадостна усмивка на уста той беше разбил един сейф, отмъкнал купища облигации и бижута и духнал през прозореца без да му трепне окото. И точно същият този Артър Мифлин беше разигравал един детектив в продължение на четири акта и беше насочил пицов срещу цяла тайфа преследвачи. А салонът беше демонстрирал тотално одобрение от началото до края.

– Няма какво да се каже, върховен успех – рече някой сред дима, давайки начален тласък на дискусията в желаната от всички посока.

– Винаги става така с подобни пиеси – изръмжа Уилет, който играеше бащи-страшилища в музикални комедии. – Преди няколко години щяха да подмокрят гащите от страх, ако трябваше да поставят пиеса с бандит за главен герой. А сега публиката не ще нищо друго. Не че

имат пипе в тиквите да разберат какво искат – заключи той с прискърбие.

„Красавицата от Булон“, в която Уилет изпълняваше ролята на Сайръс К. Хигс, чикагски милионер, беше оставена на доизживяване с „Вход свободен“ и това вероятно създаваше у него някакво предубеждение.

Райкс, изпълнителят на поддържащи характерни роли, смени темата. Ако Уилет се отплеснеше да приказва за неправдите спрямо злополучната „Красавица“, разговорът щеше да иде на кино. В изобличаването на хорската глупост Уилет наблягаше главно на монолога.

– Видях Джими Пит на представлението – избърза да каже той, а останалите зевзеци го погледнаха заинтригувани.

– Джими Пит? Кога ли пък се е върнал? Мислех, че е в Англия.

– Трябва да е пристигнал с „Мавритания“. Тя хвърли котва тази сутрин.

– Джими Пит? – сбърчи чело Сътън от театър „Маджестик“. – Откога го няма? За последно го видях на премиерата на „Парвенюто“ в „Астор“. Беше преди няколко месеца.

– Пътувал е из Европа, струва ми се – обади се Райкс. – Късметлия. Де да можех и аз.

Сътън въздъхна и поръси обилно околността с пепелта на пурата си.

– Завиждам му на тоя Джими. Ако искам да се сменя с някого, то е само с него. Има повече пари, отколкото можеш да си представиш. Здрав е като бик. Не вярвам да е прекарал нещо по-страшно от дребна шарка в целия си живот. Няма роднини. И като капак – не е женен.

Сътън, който се беше женил три пъти, съобщи последния факт с особена патетичност в гласа.

– Джими е симпатията – прекъсна го Райкс, – което, като се има предвид, че е англичанин...

– Много ти благодаря – процеди през зъби Мифлин.

– Защо? А, съжалявам, Артър, все забравям, че и ти си от тази порода.

– Ако трябва, утре ще си направя татуировка на английското знаме точно тук – каза Мифлин и посочи челото си.

– Тъкмо ще си пооправиш малко физиономията – отвърна Райкс. – Но да се върнем на Джими. Казах, че е симпатията, което, като се има предвид, че е англичанин, си е в реда на нещата. Така устройва ли те, Артър?

– И още как – ухили се Мифлин. – Да, Джими е симпатията. Не познавам по-свеж образ от него. С него се знаем от години. Учихме заедно първо в училище, после и в Кембридж. Навсякъде беше на върха. Вдигнал е на крака повече несретници, отколкото който и да е в Ню Йорк.

– Хм – измърмори Уилет, който беше кисел заради несполуките на „Красавицата“, – и какво толкова? Лесно е да си играеш на филантроп, когато се къпеш в мангизи.

– Да – възрази Мифлин, – но не е чак толкова лесно, когато взимаш трийсет долара на седмица от някакъв си мижав вестник. Нещо си забравил, а? Когато Джими беше репортер в „Нюз“, на врата му висяха цяла тайфа нехранимайковци. Забележете, не става дума чат-пат да му искаш назаем някой и друг долар, а направо да му висиш на врата – да му спиш на дивана и да му ядеш на масата. Направо побеснявах. Често го питах как търпи това положение. А той казваше, че бедните души няма-ло къде да отидат и че щял да намери начин да се погрижи за тях. Което и правеше, макар че не разбирах как успява с тия подаяния от тридесет долара на седмица.

– Ако си такъв глупак да се оставиш да те доят... – започна Уилет.

– О, я стига – намеси се Райкс. – Никой тука няма да обижда Джими.

– Както и да е – рече Сътън. – Това момче излезе дяволски късметлия, като получи тия пари. Не можеш вечно да храниш гладните гърла с тридесет долара на седмица. Между другото, Артър, как стана това? Чух, че гърненцето с жълтици дошло от чичо му.

– Не беше от чичо му. Струва ми се, ставаше дума за някаква романтична история. Някакъв тип, който бил влюбен в майката на Джими преди много години. Отишъл в Австралия, натрупал богатство, ритнал камбаната и оставил мангизите на госпожа Пит или на нейните деца. За съжаление по време на тази случка тя вече не била между живите. Джими, естествено, не подозирал какво му се готви и изведнъж хоп – получава писмо от адвокат, който го кани на среща. Отива той и очите му падат на масата. Половин час след това си ги е търсил по покривката. И как не – в ръцете му падат петстотин хилядарки, готови за харчене.

Разговорът за Джими Пит вече напълно беше изтласкал „Скъпа, крадецът иде“. Всички присъстващи познаваха Джими. Повечето го помнеха от дните му във вестника. И макар по-скоро биха се пръснали, отколкото да си го признаят, бяха благодарни на Джими, че сега, когато можеше да подпише чек за половин милион, не си беше променил

отношението към тях от ония тридесетдоларови седмици. Наследството, естествено, не може да направи един млад мъж по-благороден или по-красив, но проблемът е, че въпросният млад мъж не винаги е наясно с това.

– Животът на Джими е доста странен – продължи Мифлин. – Може да се каже, че се е пробвал почти във всичко. Знаете ли, че преди да иде във вестника, беше артист? Струва ми се, само в пътуващи трупи. Но му писна и се отказа. Там му беше грешката. Никъде не се задържаше. Учеше право в университета, но не го довърши. След като напусна театъра, Джими тръгна да обикаля из Щатите без пукнат цент в джоба си, като се хващаше където свари. За няколко дни беше келнер, но го изгониха, защото трошал чиниите като истински грък по време на сиртаки. После се цани в някакъв бижутерски магазин, нали е специалист по бижутата. А пък друг път спечели сто долара, като издържа три рунда с Брейди Хлапето. Тогава Хлапето обикаляше страната, след като измъкна купата от Джими Гаруин, и предлагаше по сто долара на всеки, който издържа три рунда с него. Джими го направи като на майтап. Беше най-добрият аматьор в своята категория. Хлапето го увещаваше да се захване с бокса сериозно, но в ония дни Джими не се хващаше сериозно с нищо. Той е с цигански дух и не се чувства истински щастлив, ако задникът му не се търка в друсача се седалка. Май и богатството не го е променило.

– Е, сега може да си позволи да пътува – въздъхна Райкс. – Де да можех...

– Чували ли сте за Джими и... – започна наново Мифлин, но одисеята за Джими Пит беше прекъсната.

Вратата се отвори и на прага се появи самият Одисей.

Джими Пит беше младеж среден на ръст, но широките му масивни гърди го правеха да изглежда по-нисък отколкото е. Брадичката му беше квадратна и леко удължена. Всичко това в комбинация с наперената стойка и с чифт кафяви като на бултериер очи придаваха на вида му агресивност, която не отговаряше на характера му. Вярно, приличаше на бултериер, но не само по очите, а и по добрата природа. Но когато го предизвикаха, притежаваше още и твърдоглавия инат на въпросната порода.

Чуха се възгласи за добре дошъл.

– Здравсти, Джими.

– Кога се върна?

– Сядай тука. Има място.

– Къде се запиля бе, момче?

– Келнер! Какво ще пиеш, Джими?

Джими се тръшна на един стол и се прозя.

– Е – рече той, – как е хавата? Здравсти, Райкс! Не играеше ли в „Скъпа, крадецът иде“? Май те видях там. Хей, Артър! Поздравления. Каза си парчето супер.

– Благодаря – отвърна с нескрито задоволство Мифлин. – Тъкмо приказвахме за тебе, Джими. Сигурно си пристигнал на „Мавритания“?

– Тоя път старата таратайка не подобри рекорда – обади се Сътън.

В очите на Джими пропълзя тъга.

– За мене пристигна прекалено бързо. Не разбирам защо хората толкова бързат да се доберат до брега – продължи той припряно. – Така ми се искаше пътуването да продължи, за да подишам морския въздух.

– А? Знам го аз тоя морски въздух – промърмори Мифлин.

Джими го стрелна с поглед.

– Какви ги мутолевиш, Артър?

– Нищо, нищо – отвърна Мифлин с мазен тон.

– Джими, какво мислиш за тазвечершното представление? – провикна се Райкс.

– Хареса ми. Артър беше истинска бомба. Макар че не мога да проумея какви са тия четки към съсловието на крадците. Ако се съди по някои пиеси, които се поставят сега, човек би си помислил, че трябва да си обирджия, ако искаш да станеш национален герой.

– Това е почитанието – отвърна Мифлин, – което глупостта поднася на умната глава. Трябва ти мозък, за да си добър крадец. Ако черепът ти кънти на кухо при всяко почукване, не можеш да се надяваш...

Джими се облегна на стола и проговори тихо, но решително.

– Всеки средно интелигентен човек може да проникне с взлом в чужда къща.

Мифлин скочи и взе да жестикулира. Това си беше чиста ерес.

– Драги ми момко, какви са тия абсолютни...

– Аз бих могъл – подхвърли Джими, запалвайки пурата си.

Последва взрив от смях и възгласи на одобрение. През последните няколко седмици, по време на репетициите на „Скъпа, крадецът иде“, Артър Мифлин беше задръствал атмосферата на Клуба с безконечните си теории върху акта на обира. Това беше първата му голяма роля и той се бе потопил изцяло в тънкостите ѝ. Беше изчел де що литература има за кражбата като такава. Беше приказвал с детективи. Всяка вечер беше доразвивал гледището си пред братята зевзеци във вид на проповеди за това колко деликатна и трудна работа е да проникнеш в чуждо жилище,

докато накрая публиката му реши да встане.

Затова цялата членска маса на звездите остана възхитена, когато Джими, очевидно по своя инициатива, нагази с уверена крачка на територията на великия специалист само пет минути след срещата им. Едва ли някой би могъл да ги заподозре, че именно те са подстрекателите.

– Ти! – изпръхтя презрително Мифлин.

– Аз!

– Ти! Та ти не би могъл да проникнеш и в яйце, освен ако вече не е опържено.

– На какво ще се обзаложиш?

Наличната членска маса звезди като по команда вдигнаха глави и наостриха уши. Магическата дума „облог“, произнесена в тази стая, винаги внасяше животелна струя в живота им и те погледнаха с очакване Артър Мифлин.

– Върви да си легнеш, Джими! – въздъхна претворителят на касо-разбивачи. – Върви! Ще дойда да те завия с юрганчето. Една чаша хубав силен чай на сутринта и ще забравиш, че тази вечер яко ти е хлопала дъската.

Вълна от ропот се надигна сред компанията. Възмутени гласове обвиниха Артър Мифлин във вероломство. Окуражителни гласове го съветваха да не бъде отстъпник.

– Виждаш ли! Подиграват ти се! – настъпи го Джими. – И с пълно право. Бъди мъж, Артър. На какво ще се обзаложиш?

Мифлин го погледна със съжаление.

– Не знаеш с какво се захващаш, драги ми Джими. Ти си с половин век назад във времето. Мислиш си, че всичко, от което има нужда един обирджия, е маска, брада и фенер. Аз пък ти казвам, че ти е нужно специализирано образование. Говорил съм със сума ти детективи и знам. Хайде да те видя, момчето ми. Имаш ли пълни познания по химия, физика, токсикология...

– Разбира се, че имам.

– Електричество и микроскопи?

– Ти направо ми разкри тайната.

– Можеш ли да използваш оксиацетиленова горелка?

– Винаги си нося една в чантата.

– Какво знаеш за упоителните средства?

– На практика всичко. Това е едно от любимите ми хобита.

– Можеш ли да получиш нитроглицерин?

– Нитроглицерин?

– Нитроглицерин – потвърди господин Главният герой.

Джими повдигна вежди.

– Архитектът прави ли си сам тухлите? Оставям грубата работа по подготовката на помощниците ми. Те ми правят нитроглицерина.

– Да не си мислиш, че Джими е някой от твоите прости обирджийчета – намеси се Сътън. – Той е истински експерт. Така си изкарва парите. Никога не съм вярвал на оная история с наследството.

– Джими – възрази Мифлин и с пренебрежение изгледа заобикалящите го зевзеци – не би отворил и детска касичка. Той не би отворил, ако щете, и консерва с копърка.

Джими сви рамене.

– На какво ще се обзаложиш? – попита отново той. – Хайде, Артър, изкарваш добри пари. Колко залагаш?

– Нека да бъде вечеря за всички присъстващи – предложи Райкс, истински хитрец, който вярваше, че когато е възможно, трябва да обръща събитията около себе си в своя полза.

Предложението се посрещна с въодушевление.

– Добре – рече Мифлин. – Колко сме тука? Един, двама, трима, четирима... Който загуби, плаща вечеря за дванадесет.

– Сериозно плюскане – добави хрисимо Райкс.

– Сериозно плюскане – повтори Джими. – Много добре. Колко време ми даваш, Артър?

– На тебе колко ти е нужно?

– Трябва да има някакъв срок – намеси се Райкс. – На мене ми се струва, че спец като Джими може да го направи от раз. Защо не още сега? Вижте каква приятна и чудесна нощ за обири е. Ако Джими не успее да разбие някой дом тази нощ, то си остава за него. Това устройва ли те, Джими?

– Идеално.

Уилет се намеси. Цяла вечер той се беше опитвал да удави мъката си и това си личеше по говора му.

– Я чакайте, как ш-ш-ше докаже Дж-ж-ими, че го е изпълнил?

– Аз вярвам на думата му – отсече Мифлин.

– Дрън-дрън. К-к-какво ш-ш-ше му попречи да каже, че го е направил, дори и да не е?

Тези думи хвърлиха в смут компанията. Все пак това си беше работа на Джими.

– Вие какво, нали ще си получите папото и в двата случая – рече Джими. – Който и да ви нагости, вечерята ще си я бива.

Уилет обаче се заинати като подплашена костенурка.

– Т-тука е фашен принципа, фъпрос на прозрачност. Т-трябва да се играе шестно и с открити карти, ей т-това кас-сфам аз.

– И много похвално, че го казваш – засмя се Джими. – Я да видим, ще успееш ли и с „Чичковите червенотиквеничковчета“.

– Аз кас-сфам следното. Джими е шмекер. Ето какво кас-сфам... ще му попречи ли нещо да се похфали, че го е направил, дори и да не е?

– Няма страшно – успокои го Джими. – Ще тикна една месингова тръба с американския флаг под килима.

– Т-това е с-садофолително – оттегли се с нужното достойнство Уилет.

– Или още по-добре, ще издялкам едно голямо „Дж“ от вътрешната страна на входната врата. Е, сега да тръгвам към къщи. Има ли някой в моята посока?

– Да – обади се Мифлин. – Ще походим малко. След премиера винаги съм нервен като разгонен котарак. Ако не се поразтъпча, тази нощ изобщо няма да мигна.

– Ако си мислиш, че ще ти правя компания да се разтъпкваш, драги ми момко, жестоко се лъжеш. Предлагам да се прибираме по живо по здраво у дома и право в леглото.

– Колкото, толкоз – примири се Мифлин. – Хайде, тръгваме.

– Артър, отваряй си очите на четири с Джими – подвикна Сътън. – Ще те тресне с нещо и ще ти задигне часовника преди да се усетиш. По-дозирам, че е самият Арсен Люпен¹ в маскировъчен костюм.

1. Герой от многобройните криминални романи на френския писател Морис Льоблан (1864–1941), който разчупва дотогавашната традиция, защото самият той е крадец, бел.пр.

2

Новите Пирам и Тизба²

Двамата млади мъже завиха по улицата. Вървяха мълчешком. Артур Мифлин прехвърляше през ума си забележителните събития от вечерта – усещането, че сърцето му се издува до гигантски размери преди да излезе на сцената, облекчението при мисълта, че владее публиката, както и растящото убеждение, че е играл добре. А Джими едва забележимо поклащаше глава в отговор на някакви незначителни съображения на вътрешния си глас. Бяха минали почти цяла пресечка, преди някой от тях да се сети да поеме функциите на душа на компанията.

– Коя е тя, Джими? – попита Мифлин, нагърбвайки се с отговорната задача.

Джими се стресна и неволно подскочи. Това негово изпълнение от място спокойно можеше да се впише за европейски рекорд.

– Какво?

– Коя е тя? – повтори въпроса си Мифлин.

– Не знам за какво говориш.

– Естествено, че знаеш! Онзи, морския въздух, за който говореше.

Та сподели най-сетне със старата си дружка.

– Не знам – отвърна просто Джими.

– Не знаеш? Добре де, как ѝ е името?

– Не знам.

– „Мавритания“ няма ли си списък на пътниците?

– Има.

– И за пет дни ти не можа да ѝ намериш името?

– Не.

– Господи, това ли е човекът, който си мисли, че може да обере къща! – възкликна Мифлин с патетично отчаяние.

Бяха стигнали до сградата, на чийто втори етаж се помещаваше обителта на Джими.

– Ще влезеш ли? – попита Джими.

– Ами, мислех си да продължа към парка. Казвам ти, братче, нервите ми се люлеят като прани гащи по време на торнадо.

2. Вавилонски влюбени в древната митология: Пирам по погрешка решил, че Тизба е загинала, разкъсана от една лъвица и се самоубил, а Тизба сложила край на живота си, когато намерила тялото му, бел.пр.

– Ела да издухаме по една пура. Имаш цяла нощ на разположение, за да задоволяваш маратонските си мераци. Не съм те виждал от няколко месеца. Влез да ми разкажеш новините.

– Няма такива. В Ню Йорк нищо не се случва. Скука, скука и пак скука – както го е казал поета. Във вестниците пишат разни измишльотини, но всичко е вятър и мъгла. Както и да е, ще дойда. Струва ми се, че новините ще са от теб.

Джими затършува за ключа си.

– Страхотен обирджия си, няма що – промърмори Мифлин. – Защо не си използваш оксиацетиленовата горелка? Разбираш ли, братле, че си навлече белята да нахраниш дванадесет гладни гърла следващата седмица? Утре сутрин умът ти ще си дойде на мястото и ще си спомниш какво съм ти казал.

– Нищо подобно няма да се случи – отвърна Джими, отключвайки вратата.

– Не ми казвай, че наистина смяташ да опиташ.

– А ти какво мислиш, че ще направя?

– Господи, Джими, ще те пипнат като едното нищо. И тогава какво? Ще им се ухилиш и ще им кажеш, че е било само шега? Ами ако те надупчат на решето? Жална картинка ще бъде да апелираш пред някой вбесен домакин към чувството му за хумор, докато те пълни с олово от колта си!

– Това са рисковете на професията. Ти трябва да го знаеш, Артър. Помисли си само какво преживя тази вечер.

Артър Мифлин погледна тревожно приятеля си. Той знаеше колко безразсъден до крайност може да бъде Джими, когато си е наумил да направи нещо. Пришпорен от някое предизвикателство, той преставаше да бъде разумно същество, с което може да се спори. А в настоящия случай Мифлин разбираше, че предизвикателството на Уилет беше попаднало точно на място. Джими не беше човек, който щеше да остане спокоен пред обвинението в шмекерлък, без значение дали обвинителят е бил пиан или трезвен.

Междувременно домакинът извади уиски и пури, изтегна се на капаето и отпрати няколко димни кравайчета към тавана.

– Е? – каза накрая Мифлин.

– Какво?

– Не съм свикнал да се държиш като глуха пепелянка, Джими. Нещо се е случило с тебе. Едно време ти беше златно момче, страхотен веселяк и първокласен шегобиец. Кой си ти сега? Приличаш на глухоням,

който празнува Деня на независимостта с фалшиви фишеци. Събуди се или си тръгвам... Джими, ние с тебе сме отрасли заедно. Кажми ми за това момиче – в което си се влюбил и което като последно магаре си изпуснал.

Джими пое дълбоко въздух и издиша като спукан ковашки мях.

– Това е чудесно – подскочи Мифлин. – Въздишай, това е по-добре от нищо.

Джими се изправи.

– Какво искаш да кажеш с това твое „въздишай“?

– Тъкмо се канеше да ме питаш дали някога съм бил влюбен, нали? – попита Мифлин.

– Не съм се канил, защото знам, че не си, смрадливец такъв – едно извика Джими. – На тебе ти липсва душа. Ти можеш да играеш влюбен и на сцената, и в живота. Нямаш си и най-малка представа какво е това любов.

– Дрън-дрън – пропусна покрай ушите си хапливата забележка Мифлин.

Джими се тръшна обратно на дивана.

– Там е работата, че и аз си нямам представа – допълни той. – В това е проблемът.

Мифлин беше крайно заинтригуван.

– Ясно ми е. Усетил си онова първо притреперване под лъжичката, когато сърцето ти започва да пее като младо невинно птиче първата си песен, когато...

– О, я си затвори голямата уста!

– ... когато се питаш плахо: „Това ли било то? Наистина ли се случва?“ и си отговаряш свенливо: „Не... Да... Май че е истина“. Изпитвал съм го десетки пъти, момчето ми. Това са първите симптоми. Подобно е на старческото напикаване. Ако не се вземат бързи мерки, ще се развие в острата си фаза – пълниш гащи безпроблемно. По тия въпроси можеш да вярваш на чичо си Артър. Той знае.

– Вредиш ми на слуха – рече с досада Джими.

– Разполагаш с цялото ми внимание – гласът на Мифлин беше благ и подкупващ. – Хайде, възползвай се. Разкажи ми всичко.

– Няма нищо за разказване.

– Не ме лъжи, Джеймс.

– Е, почти нищо.

– Така е по-добре.

– Стучи се така.

– Браво!

Джими се намести в по-удобна поза и подпомогна мисълта си със солидна глътка от охладения стимулант.

– Не я бях забелязал до края на втория ден.

– Знам го тоя втори ден. После?

– Въщност, ние изобщо не се срещнахме.

Мифлин се замисли за момент и се почеса по окосмения си израстък.

– Как така? – попита той. – Просто си пътувахте в една посока, а?

– Ами, стана следното. Като последния тъпак си бях купил билет втора класа.

– Какво? Нашият мистър „фрашкан джоб“ пътува втора класа! Защо, дяволите да те вземат?

– Мислех си, че там ще ми е по-забавно – въздъхна Джими. – Във второкласните каюти хората са по-весели. По-бързо се завързват приятелства. Та затова чат-пат предпочитам да пътувам втора класа.

– Ама тоя път беше мат, така ли?

– Тя беше в първа класа.

Мифлин се плесна по челото.

– Стоп! – викна той. – Това ми напомня на нещо... нещо от Шекспир. Ромео и Жулиета? Не. Сетих се! Пирам и Тизба.

– Не виждам никаква прилика.

– Препрочети си „Сън в лятна нощ“, момче. Пирам и Тизба, тез любовници сърцати, се казва там, си шепнели през дупката в стената – цитира Мифлин.

– Но ние не сме си шепнели през никакви дупки – изви глас Джими.

– Приемаш го твърде буквално. Говорили сте си през перилата.

– Не сме.

– Да не би да искаш да кажеш, че не сте си говорили изобщо?

– Не сме си казали нито дума.

Мифлин поклати тъжно глава.

– Отказвам се от тебе с писмено заявление. Бях останал с впечатлението, че си човек на действието. И какво правехте?

Джими въздъхна глухо.

– Аз стоях и пуших, подпрян на перилата срещу бръснарницата, а тя се разхождаше по палубата.

– И ти само я зяпаше като последния глупак?

– Понякога поглеждах към нея – поправи го Джими.

– Я не ми ги дрънкай тия! Зяпал си я, кокорчил си се, дзверил си се... Господи, Джими, показал си се като най-обикновен хапльо! То и аз не съм бог знае каква девица, но се чувствам длъжен да ти кажа, че си се държал като някой дърт свалчак, като морски гларус, като... Тя сама ли се разхождаше?

– В повечето случаи.

– И сега си влюбен, а? Качил си се на тоя кораб щастлив, безгрижен и доволен, а си слязъл тъжен и скапан, като престояла на слънце риба. Отсега нататък на тоя свят за тебе ще има само една жена, а ти си я загубил.

И Мифлин простена тежко и безнадеждно, след което сръбна от чашата си за успокоение.

Джими се размърда неспокойно на дивана.

– Вярваш ли в любовта от пръв поглед? – попита още по-глухо той. Беше в онова настроение, в което мъжете изричат куп глупости, споменът за които после ги кара нощи наред да подскачат в леглото и да се будят в постелки, плачещи за изцеждане.

– Не виждам за какъв пръв поглед изобщо ми говориш. Както разбирам, ти си стоял като чистокръвно магаре и си зяпал момичето в продължение на пет дни без да откъсваш поглед от нея. Струва ми се, че за толкова време можеш от зяпане да се влюбиш и в дойна крава.

– Как ще живея сега, братче – рече замислено Джими. – Не мога да остана и секунда на едно и също място.

– Точно това казвах на момчетата в клуба минутка преди да влезеш. Думите ми бяха, че носиш циганска душа.

– Прав си.

– Винаги съм прав.

– Но от друга страна, когато работех в „Нюз“, не бях такъв.

– Там не се задържа достатъчно дълго, за да ти писне – обясни ситуацията Мифлин.

– Сега не мога да стоя повече от седмица на едно място. Предполагам, че всичко идва от тия пари.

– Ню Йорк е пълен с любезни люде, които биха те освободили от това бреме. Е, Джеймс, да си пришпорвам дъното на панталоните и да те напускам. Приспа ми се. Между другото, предполагам, че си изпуснал от поглед момичето, когато слезе от кораба?

– Да.

– Е, няма чак толкова много момичета в Съединените щати. Само двадесет милиона. Или може би четиридесет. Дребна работа. Трябва

само да я потърсиш. Лека нощ.

– Лека нощ.

Мифлин подкара в тръст панталоните си надолу по стълбите. Минута по-късно Джими беше принуден да погледне през прозореца, тъй като чу името си да ехти из улицата. Отдолу стоеше Мифлин и гледаше към него.

– Джими?

– Какво има сега?

– Забравих да те питам. Руса ли беше?

– Какво?

– Руса ли беше? – викна с цяло гърло Мифлин.

– Не – сряза го Джими.

– Тъмна, а? – продължи да реве Мифлин, вдигайки на крак цялата махала.

– Да – отвърна Джими и побърза да затвори прозореца.

– Джими! Хей, Джими! Прозорецът отново се отвори.

– Какво?

– Аз си падам по блондинките.

– Изчезни!

– Добре. Лека нощ.

– Лека нощ.

Джими прибра глава и седна в креслото, което Мифлин беше освободил. Минута по-късно той стана и загаси лампата. По-приятно му беше да седи и размишлява на тъмно. Мислите му блуждаеха в много посоки, но накрая винаги се връщаха към момичето от „Мавритания“. Разбира се, че беше абсурдно. Нищо чудно, че Мифлин прие нещата като шегата. Добрият дърт Артър! Радваше се на успеха му. Но наистина ли беше шегата? Кой беше казал, че върхът на шегата е като връх на игла – толкова малък, че изчезва от поглед изцяло, когато го насочиш към някого. Ако друг му беше разказал подобен съзлив романс, той самият би се смял с цяло гърло. Само че ако си в центъра на романа, колкото и съзлив да е той, виждаш нещата от различен ъгъл. Естествено, разказан така право в очите, звучи абсурдно. Това си е ясно. Но нещо там в главата на Джими му шептеше, че не е чак толкова абсурдно.

Помисли си за леглото, но то изглеждаше толкова далече – чак на другия край на света. Десетки метри килим за пролазване, а накрая и това дяволско катерене. Прибави и събличането. Каква досада.

Хубава беше оная рокля, която момичето носеше на четвъртия ден. Семпла, строга. Харесваше такива рокли. Харесваше всичките й рокли.

И нея я харесваше. Дали тя го беше харесала? Трудно е да се каже, като не е имало случай за разговор. Беше тъмнокоса. Артър обичал русите. Глупак! Добрият стар Артър! Радваше се на успеха му. Сега може да се ожени, ако му се прииска. Само ако успее да се установи на едно място. Ако не го ръчка нещо отвътре непрекъснато да е в движение.

А момичето? Не са си казали нито дума и е толкова трудно да...

На това място Джими потъна в целебен сън.

3

Господин Макикърн

По времето, когато Джими беше здраво приклешен в обятията на съня и Шилото още не беше нахлул в дневната и живота му, някой си господин Джон Макикърн, капитан от полицията, седеше в салона на къщата си в жилищната част на града и четеше. Той беше мъж с едри пропорции. Всичко му беше исполинско – ръцете, краката, раменете, гръдния кош и особено ченето, което даже в моменти на ведро настроение отправяше към околните мълчаливо предупреждение: „Внимание! Зъл собственик!“³. А когато нещо ядосаше капитана, това чене шръкваше напред като таран на военен кораб. В дните, когато патрулираше като обикновен полицейски главно по улиците на Ийст Сайд, това негово чене се беше прочуло от Парк Роу та чак до Четиринадесета улица. Нито един уличен бой, колкото и всепоглъщащ да беше, не можеше да задържи вниманието на младата кръв на Бауъри³, когато наблизко се мернеше ченето на господин Макикърн, да не говорим, че го следваха и останалите части от масивните му тела. Капитанът беше мъж, който не знаеше що е страх и се врязваше наред апашките тълпи като бронейна машина.

Но характерът му си имаше и друга страна. Всъщност тази друга страна заемаше толкова много място в душата му, че останалите качества – бойната му готовност и страстната защита на обществения ред – можеха да се приемат само като бегло лирично отклонение. Защото амбицията му беше толкова голяма, колкото и юрукът и толкова агресивна, колкото ченето му. Когато влезе в полицията, едничката му идея беше да стане богат и той се зае да постигне целта си с устрем и страст, които бяха точно толкова непогрешими, колкото и могъщата му полицейска палка. Някои полицаи са родени рушветчици, други си искат подкупите, а на трети направо им ги пхат в ръцете. Мистър Макикърн беше започнал като част от първата група, после се издигна до втората, а от няколко години вече беше виден представител на малобройната и просперираща трета категория, онази, която не излиза да си търси рушветите, а си седи у дома и чака сами да ѝ кацнат на рамото, т.е. в джоба.

Макар че нито името му, нито финансовите му методи го

3. Бауъри – престъпнически квартал в Ню Йорк и улица със същото име, известна с кръчмите и нощните приюти за бедни, бел.пр.

подсказваха, господин Макикърн по рождение беше английски джентълмен. Пълната му биография би отнела много време. В съкратен вид тя гласеше следното. Истинското му име беше Джон Форест, единствено дете на някой си Юстъс Форест, някога майор от гвардията. Единственият му роднина беше Едуърд, по-големият брат на Юстъс, ерген. Когато госпожа Юстъс почина четири години след сватбата си, вдовецът прекара осемнайсет месеца в Монте Карло, разработвайки безпогрешна система как да разори банката. След което за огромно задоволство на управата се застреля в градината по общоприетия начин и остави много дългове, никакви активи и един син.

Едуърд, по това време вече влиятелен човек на Ломбард стрийт, осинови Джон и го изпрати на обучение в поредица от учебни заведения, като се започне от детската градина и се стигне до Итън.

За беда в Итън бяха проявили изисквания за по-висок стандарт поведение, отколкото той беше готов да предложи и затова седмица след осемнадесетия му рожден ден итънската му кариера приключи преждевременно. При което Едуърд Форест постави своя ултиматум. Джон можеше да избере между най-най-ниската длъжност в бизнеса на чичо си или сто лири в банкноти, придружени с обичайното измиване на ръцете и отричане от родителски задължения.

Джон беше посегнал към парите преди още чичо му да се доизкаже. Същия ден замина за Ливърпул и оттам на следващия за Ню Йорк.

Той похарчи стоте си лири, опита си късмета с една-две работи и накрая се сприятели с един благоразположен полицай, който, забелязвайки внушителната му физика, му предложи да се присъедини към полицията.

Полицаят, казваше се О'Фладърти, обсъди въпроса с две други ченгета – О'Рурк и Мълдуун, и му препоръча горещо да смени името си с нещо ирландско, което щяло да му послужи в новата професия. В резултат Джон Форест беше изтрит от лицето на света и на негово място се пръкна полицаят Дж. Макикърн.

В преследване на богатството Джон не бързаше слепешката. Той не желаше нищожните суми, които всяко нюйоркско ченге получава. Беше се прицелил в нещо по-голямо и беше готов да чака, за да го има. Знаеше, че скромното начало е досаден, но неизбежен подстъп към големите пари. Вероятно Капитан Кид⁴ е започнал по същия начин. А

4. Уилям Кид (1645–1701) – морски разбойник и пират, роден в Шотландия, обесен, бел.пр.

също и господин Рокфелер. Джон не искаше нищо повече от това да върви по стъпките на великите майстори в занаята.

Шансовете на един патрулиращ полицаи да натрупа несметно богатство не са големи. Все пак мистър Макикърн изстиска всички възможности на тази недоходоносна професия. Той не пренебрегваше доларите, които кацаха на рамото му като самотни птички, а не на цели ята. Докато дойдеше времето да пусне въдицата за китове, Джон търпеливо ловеше цаца.

Дори и на малко територия може да се постигне много с постоянство. В ония първи дни наблюдателното око на господин Макикърн не пропусна да забележи амбулантните търговци, които затрудняваха движението по улиците, разните му продавачи, които правеха същото по тротоарите и някои съдържатели на ресторанти, на които не им се нравеше да затварят в един часа сутринта. Проучванията в тази област не бяха съвсем нерентабилни. За сравнително кратък период от време Джон успя да сложи настрана трите хиляди долара, нужни му за повишението в сержант и когато стана време, със свито сърце отброи от купчинката необходимата сума. Беше му ясно, че умният човек трябва да влага средства, ако иска начинанието му да просперира.

Вече като сержант откри, че хоризонтът му се е разширил. Способният човек тука можеше да се впусне в действие с много по-голям размах. Нещата около него започнаха да се движат много по-бързо. Светът изглежда бѳкаше от филантропи, които се надпреварваха да му пълнят джоба и да го обсипват с други малки любезности. Господин Макикърн не беше грубиян. Затова той ги оставяше да му пълнят джоба и насърчаваше малките любезности. Така скоро установи, че има 15 000 долара, които можеше да отдели за някое ново начинание, което му е по сърце. Колкото и да е странно, това се оказа точната сума, която можеше да го направи капитан.

И така, той стана капитан. И едва тогава разбра, че Ел Дорадо не е само поетична мечта и че участъкът, на който можеш да добиваш злато и сребро, си има много точно местонахождение в Бруклин и Бронкс. Най-накрая, след много години упорито чакане, той застана като Мойсей⁵ на планината и погледна надолу към Обетованата земя в краката си. Беше стигнал до големите пари.

Четивото, което се радваше на вниманието му в момента,

5. Най-великата личност в еврейската история. След 40-годишно скитане успява да отведе народа си до Обетованата земя, но бил наказан от Бог, защото се усъмнил в словата му, да не стѳпи в нея. Умира на планината Нево, след като я зърва, бел.пр.

представляваше тефтера, в който си водеше сметка за инвестициите си. А те бяха много и най-разнообразни. От пръв поглед бе видно, че съдържанието му го задоволява. Усмивката на лицето му и лежерната поза на ченето можеха да се смятат за достатъчно доказателство. В тефтера имаше бележки, които се отнасяха до недвижими имоти, акции в железниците и десетина други доходни неща. Джон Макикърн беше богат човек.

Този факт, обаче, оставаше напълно неизвестен за съседите му, с които поддържаше доста хладни отношения. Капитанът нито приемаше поканите им, нито им отправяше такива. Защото той играеше сложна игра. Други известни пирати в неговата област се бяха задоволили да бъдат богати хора в едно общество, където умерените средства са закон. Но господин Макикърн си падаше малко нещо Наполеон. Той имаше намерение да се върне в обществото – английското общество. В географията е известен фактът, който се беше запечатал и в съзнанието на нашия полицай, че между Съединените щати и Англия лежат 3000 мили вода. В Съединените щати той щеше да си остане само един полицай в пенсия; в Англия – американски благородник с голяма кесия и красива дъщеря.

Това беше основният импулс в живота му – дъщеря му Моли, макар че дори и ако беше ерген, сигурно не би се задоволил със скромната кариера на неподкупно ченге. Но от друга страна, ако не беше Моли, през цялото това време на натрупване на нечестното си богатство едва ли би живял с чувството, че води някаква Свещена война. От деня, в който почина жена му, още докато беше сержант, и му остави дъщеричка на една годинка, амбициите му неизменно бяха свързани с нея.

Всичките му мисли бяха свързани с бъдещето. Животът в Ню Йорк беше само подготовката за разкоша, който предстоеше. Не харчеше нито долар без причина. Заедно с дъщеря си живееше тихо и скромно в малката къща, която Моли, с отличния си вкус беше направила толкова уютна. Съседите, като знаеха професията му и като виждаха непретенциозните условия, в които живееше, си казваха, че във всеки случай това е полицай, чиито ръце са чисти. Те не подозираха за купищата, които седмица след седмица и година след година се изливаха в банковата му сметка и на интервали се разпределяха по най-доходните канали. Разходите по домакинството се поддържаха в рамките на официалната му заплата. Всякакви екстри отиваха за сметка на спестяванията му.

Джон Макикърн затвори тефтера с доволна въздишка и си запали нова пура. Пурите бяха единственият му личен лукс. Не пиеше, хранеше

се просто, а с един костюм караше необичайно дълго. Но никаква страст за икономии не можеше да го лиши от тютюна.

Капитанът остана така, потънал в размишления. Беше доста късно, но не му се спеше. Настъпваше велик момент в делата му. От няколко дни Уол Стрийт претърпяваше един от периодичните си пристъпи на нестабилност. Чуха се слухове и контраслухове, докато най-накрая от бъркотията се изстреляха нагоре като ракета акциите, от които той притежаваше най-голям дял. Тази сутрин ги беше продал и резултатът направо го зашемети. Основният въпрос, който не му излизаше от главата, бе, че моментът най-после е настъпил. Сега вече можеше да предприеме голямата промяна във всеки един момент, когато реши, че това е удобно.

Джон Макикърн пафкаше кълбета дим и се наслаждаваше на тази мисъл, когато вратата се отвори, за да пропусне един бултериер, един булдог и в края на шествието едно момиче с кимоно и червени пантофи.

4 Моли

– Моли, момичето ми! – възкликна полицаят. – Защо не си в леглото? Мислех, че отдавна спиш.

Той я прегърна с великанската си ръка и я придърпа на скута си. Там, на фона на исполинските му габарити, Моли изглеждаше още по-дребна, отколкото беше в действителност. С разпуснатата си коса и с миниатюрните си червени пантофки, висящи на половин метър от пода, тя имаше вид на дете. Като я гледаше, Макикърн не можеше да повярва, че са минали цели деветнадесет години от мига, когато докторът беше повдигнал вежди и го беше упрекнал за едносричния му отклик на новината, че бебето е момиче.

– Знаеш ли колко е часът? – запита я той. – Два.

– И за теб е много късно да седиш тук и да пушиш като комин – отвърна Моли със строг глас. – Колко пури унищожи днес? Представи си, че се беше оженил за някоя, която ти трие сол на главата още щом те види, че посягаш към пурите!

– Когато се омъжиш, никога не мърмори на съпруга си, че пуши. Това да го знаеш от мен – вметна баща ѝ и се усмихна щастливо.

– Скъпо мое татенце, аз никога няма да се омъжа. Ще си стоя у дома и ще ти кърпя чорапите.

– Де да можеше – каза той, като я придърпа по-близо. – Но много скоро ти ще се омъжиш за принц. А сега – бягай обратно в леглото. Късно е, котенцето ми.

– Няма смисъл. Не мога да заспя. Опитвах се с часове. Знаеш ли колко овце преброих... Но вината е на Растъс, хърка страшно силно.

Господин Макикърн изгледа съгрешения булдог със суров поглед.

– Защо държиш тия зверове в стаята си? – попита строго той.

– За да ме пазят от разбойници, разбира се. Ти не се ли страхуваш от разбойници? Но, татенце, ти си толкова голям, за тебе няма страшно. Само веднъж да ги цапардосаш и готово. А и моите кученца не са зверове. Нали не сте, милички? Вие сте моите ангелчета и умирате от радост, че кака се върна от Англия. Татко, липсвах ли им, докато ме нямаше?

– Заприличаха на скелети. Всички заприличахме на скелети – въздъхна Макикърн.

– И ти?

– Ами да.

– Тогава защо ме изпрати?

– Исках да видиш страната. Хареса ли ти?

– Не ми беше приятно да съм далече от теб.

– Но страната ти хареса, нали?

– Чудесна е.

Мистър Макикърн въздъхна с облекчение – беше изчезнала и единствената възможна пречка за големия прелом.

– Би ли искала да се върнеш в Англия, Моли?

– В Англия? Но аз току-що се върнах.

– Ами ако и аз дойда?

Моли се извърна, за да го погледне в лицето.

– Има ли нещо, татко? Искаш да ми кажеш нещо и аз трябва да знам какво. Казвай бързо или ще накарам Растъс да те схруска!

– Сега, сега, скъпа. Имах късмет с една инвестиция, докато те нямаше и смятам да напусна полицията, за да те отведа в Англия и да ти намеря принц за съпруг – ако това ти харесва.

– Татенце! Това е страхотно!

Тя го целуна.

– Защо си толкова умислен, татко?

– Моли, искам да ти кажа нещо, за което не сме говорили... Аз съм англичанин. Смених си името на Макикърн, защото смятах, че ще ми помогне в полицията. Но истинското ми име е Форест.

Моли погледна умислено към баща си.

– Защо не си ми казал това досега?

– Страхувах се да не започнеш да задаваш въпроси и да не научиш някои неща.

Тя го погледна въпросително.

– Бях изпратен в Америка – продължи той, – защото ме изхвърлиха от училище за кражба.

Настъпи мълчание. Моли хвана ръката, която обгръщаше кръста ѝ и я стисна.

– Има ли значение какво си направил, когато си бил момче?

Той не я погледна. Бузите му червенееха.

– Ще се приберем у дома, Моли. Там имах своето място в обществото. Тогава го захвърлих с лека ръка, но, за бога, ще си го възвърна заради тебе. Ти ще имаш приказан живот, каквото и да съм направил преди години. Няма да се връщаме към старото си име. С миналото вече съм скъсал! Не искам хората да те сочат с пръст, за това, че баща ти...

– Но татенце, било е толкова отдавна. Какво значение има? И кой ли помни?

– Няма значение? Не искам да рискувам. За мен могат да говорят каквото си искат, но ти ще започнеш на чисто. Едва ли някой ще ме познае след толкова години. Аз съм просто Джон Макикърн от Америка и ако някой иска да знае нещо за мене, спечелил съм пари на Уол стрийт – което си е самата истина – и съм се върнал в Англия, за да ги похарча.

Моли отново стисна ръката му. Очите ѝ бяха влажни.

– Скъпи татко – промълви тя. – Сигурно си го правил заради мен. Работил си като вол откакто съм се родила и си пестял пари, за да мога аз да живея по-добре.

– Не, не!

– Вярно е – тя се засмя и гласът ѝ затрепери. – Ти не си се дояждал с години. Сигурно си само кожа и кости. Няма значение. Утре ще те заведе и ще те нагостя с най-богатата вечеря със собствените си пари. Ще отидем в „Риц“ и ще започнеш от началото на менюто, та чак до края, докато се нахраниш донасита.

– Така ще наваксаме за всичко. А сега не мислиш ли, че е време да си лягаш? Ще си загубиш хубавата руменина, с която се върна от кораба.

– Ей сега. Не бързай. Не съм те виждала от векове – и тя посочи бултериера. – Гледай Томи как стои и се пули. Още не може да повярва, че наистина съм си в къщи. Татко, имаше един младеж на „Мавритания“ с очи точно като на Томи – кафяви и блестящи – и точно като него стоеше и се кокореше.

– Ако бях там – ядоса се баща ѝ, – щях да му откъсна нахалната катуна.

– Не, нямаше, защото той беше много приятен младеж. Имаше като твоята брадичка, татко. Освен това нямаше да можеш да го хванеш и да му откъснеш главата, защото пътуваше във втора класа.

– Втора класа? Значи не сте говорили?

– Не можяхме. Нали не мислиш, че можеше да се провиква през перилата? Само че всеки път, когато се разхождах по палубата, той беше там.

– И зяпаше?

– Може и да не е зяпал към мен. Сигурно просто е гледал морето и си е мислил за някое момиче в Ню Йорк. Не мисля, че това е някакъв голям роман, нали, татко?

– И не бих искал, скъпа. Принцовете не пътуват втора класа.

– Може да е бил маскиран принц?

– По-скоро търговски пътник – изсумтя господин Макикърн.

– Търговските пътници често са много симпатични.

– Принцовете са още по-симпатични.

– Е, добре, отивам да си легна и да сънувам най-симпатичния от всички. Хайде, паленца. Не ми ръфай пантофа, Томи. Защо не можеш да се държиш като Растъс? Но ти пък не хъркаш, нали? – каза Моли и поведе кучетата след себе си. Преди да излезе от стаята се обърна отново към баща си: – Скоро ли ще си лягаш, татко? Докато ме е нямало сигурно си стоял до късно и си придобил много лоши навици. Не се и съмнявам, че си пушил като комин. Когато свършиш с тази пура, няма да мислиш за друга чак до утре. Обещаваш?

– Обещавам!

– Нито за една. Не искам баща ми да се почувства като някой от ония хора, за които пише в медицинските реклами. Нали няма да ти е приятно да почувстваш внезапна режеща болка?

– Не, скъпа.

– И да се наложи да взимаш някое ужасно лекарство?

– Не.

– Тогава обещай!

– Добре, скъпа. Обещавам.

Когато вратата се затвори, той хвърли угарката, която държеше, и в продължение на няколко секунди остана замислен. После извади нова пура от табакерата си, запали я и поднови проучването на тефтера.

5

Крадец в нощта

Колко дълго светлинката е кръжала из стаята като великанска светулка Джими не знаеше. Имаше чувството, че е било с часове, защото беше влязла в накъсания му полусън и няколко мига, докато съзнанието му се прочисти от мъглата, той си мислеше, че все още сънува. После очите му се отвориха и му стана ясно, че светлинката, която сега се плъзгаше бавно по библиотеката, е абсолютно реална.

Очевидно беше, че мъжът зад нея се е появил скоро, защото в противен случай щеше да се е запознал с креслото и съдържанието му. Без съмнение непознатият напредваше в стаята стъпка по стъпка. В мига, в който Джими се изправи безшумно в креслото и сграбчи дръжките в готовност да скочи, лъчът се прехвърли от библиотеката на масата. Още половин метър наляво и щеше да падне върху Джими.

Лъчът продължи да се движи. От направлението му Джими заключи, че крадецът приближава към масата, където бе неговото кресло. Макар че не се беше вясвал в стаята си два месеца, разположението на мебелите изпъкна ясно в съзнанието му. Знаеше с точност до сантиметри къде стои неканеният посетител. Затова, когато скочи светкавично от стола и се хвърли с главата напред в тъмното, това не беше безразсъден и отчаян ход. Напротив, той имаше ясна цел и му липсваше всякакво колебание дали пътят към коленете на обирджията е чист или не.

И така – рамото на Джими се удари в човешки крак. Ръцете му се вкопчиха мигновено в израстъка и задърпаха. Последва вик на изненада и грохот, фенерът прелетя през стаята и се разби в радиатора, а притежателят му се сгромоляса върху Джими.

Джими, който беше останал отдолу при приземяването, с един чевръст финт бързо зае по-изгодната позиция, т.е. отгоре. Предимството беше на негова страна. Крадецът се оказа дребен, а освен това сличен до немай къде и всяка мисъл за ответно действие явно му бе излетяла от главата при падането. Той лежеше изпружил тяло и не правеше никакви опити да влезе в схватка.

Джими се надигна, притискайки пленника си към пода, потърси стената и пипнешком намери ключа за осветлението.

Жълтата светлина, която заля стаята, разкри пред очите му нисък набит младеж, явно родом от Бауъри. Наситеното червено на косата

беше първото нещо, което се наби в очите на Джими. Един поет би нарекъл подобна окраска тицианова. А приятелите и познатите на притежателя ѝ, нехаещи и за единия и за другия, вероятно още щом го зърнеха, подхващаха морковения мотив.

Лицето, което се звереше нагоре към Джими изпод пурпурния гьсталак, едва ли щеше издържи на конкуренцията за титлата „Мутра на годината“. Е, със сигурност не биха го избрали и за рекламno лице на някое мазило, но изражението му издаваше скрито чувство за хумор. Виждаше се, че при някой кривол на жизнения му път носът му е бил чупен, а едното му ухо е минавало през мекицоподобно състояние, но това са дребни инциденти, които могат да се случат на всеки по-буен младеж в днешно време.

В одеждите си посетителят изглежда се ръководеше повече от личния си вкус, отколкото от повелите на модата. В самото му човек трудно би разпознал черния цвят, а панталонът му беше сив, като тук-там десенът беше разкрасен с петна от разнороден характер. Под самото се подаваше износен пуловер в червено и бяло, а мека филцова шапка, търкаляща се на пода до масата, завършваше интериора.

Фасонът на самото беше окаян, а формата му се деформираше от издутината в единия джоб. Поставяйки правилна диагноза на въпросната издутината, Джими пхна ръката си и извади ръждясал револвер от времето на Първата световна война.

– Е? – повдигна вежди той, изправяйки се.

Както повечето хора и Джими често се беше питал какво би направил, ако се сблъска с крадец и винаги беше стигал до заключението, че основното чувство, което ще изпита, ще бъде любопитство. Очакванията му се оказаха абсолютно точни. Сега, след като беше отнел оръжието на среднощния си гост, Джими нямаше никакво друго желание, освен да го въвлече в разговор. Животът на крадеца му беше толкова чужд и непознат. Искаше да научи как вижда той нещата. Джими беше развеселен и си спомни облога. От този тип би могъл да научи куп полезни номера.

Младежът се изправи, приседна на пода и затърка тила си намръщено.

– У-ха! – измърмори той. – Кат' че цялата къща ми бухна връз главата.

– Само аз бях – отвърна Джими. – Извинявай, ако съм те понасинил. За такова нещо май наистина си трябва тепих.

Непознатият крадешком пхна ръката си в джоба. После погледът му падна върху револвера, който Джими беше оставил на масата. Ръката

му бързо се пресегна и го сграбчи.

– И, к'во, се'а, шефе! – процеди той през зъби.

Джими протегна шепа към него и я разтвори. В дланта му лежаха шест патрона.

– Защо се впрягаш толкова? – попита той. – Я, седни и давай да си поговорим за живота.

– Фана ме на тясно, шефе – рече примирено другият.

– Стига с тази меланхолия. Няма да викам ченгетата. Можеш да си идеш, когато си поискаш.

Непознатият зяпна.

– Честно – увери го Джими. – Какво? Няма да подам оплакване. Но бих желал, ако нямаш някой спешен ангажимент, да поостанеш и да поприказваме.

Широка усмивка се разля по лицето на събеседника му. Имаше нещо особено симпатично в него, когато се ухилеше.

– У-ха! Ако няма да викаш фантетата, ше си лафя с тебе до утре сутрин.

– Само че от приказките изсъхва устата. Ти да не пиеш само чай?

– К'во? Аз? Ти майтап ли си пра'иш бе, шефе!

– Тогава ще намериш много прилично уиски в онова шише. Почерпи се. Мисля, че ще ти хареса.

Мелодично гълголене, последвано от доволна въздишка, показа, че горното твърдение е било проверено и се е оказало вярно.

– Пура? – предложи Джими.

– Пура? Шашна ме бе, шефе – изрази съгласие посетителят.

– Взemi си колкото искаш.

– Ше ги схрупам – нададе весел възглас мародерът, като си прибра трофеите.

Джими прекрачи крак върху крак.

– Между другото, как се казваш? Моего име е Пит – Джеймс Уилоуби Пит.

– То мойто е Мълинс, шефе. Викат ме Шилото.

– И с това ли си изкарваш прехраната?

– И още как.

– Как влезе тука?

Мълинс, по прякор Шилото, се ухили.

– Ха-ха! Глей си джама, шефе. Отворен е.

– Ами ако не беше?

– Троша го и толкоз.

Джими го погледна втренчено.

– Можеш ли да използваш ацетиленова горелка?

Шилото тъкмо се канеше да отпие. Той свали чашата и се ококори.

– Т'ва к'во е?

– Ацетиленова горелка.

– Да пукна дано – запримига Шилото. – Туй животно не го знам.

Джими взе да става строг.

– Можеш ли да получиш нитроглицерин?

– К'во, шефе?

– Не знае какво е нитроглицерин – отчая се Джими. – Драги ми момко, страхувам се, че си си сбъркал занаята. Нямах работа на тоя терен. Не знаеш „а, б“-то на играта.

Шилото го гледаше плахо и тревожно над чашата си. Досега червенокосият беше напълно доволен от методите си, но тая критика започна да му опъва нервите. Беше чувал приказки за майстори в занаята, които използвали тия страховити оръжия, които спомена Джими; обирджии, които едва ли не били на „ти“ с чудесата на науката; мъже, за които последните изобретения били толкова познати, колкото сгъваемия лост за него. Дали пък тоя тип не беше някой от избраниците? И Шилото погледна с други очи на Джими.

– Шило – Джими отново го стрелна въпросително.

– Ъ-хъ.

– Как си с химията, физиката...

– Бъкел съм с тях, шефе!

– Токсикология...

– Това... к'во е?

– Електричество и микроскопи?

– Те тука ме гепи за оная работа!

Джими поклати глава скръбно.

– Откажи се от обирджийството, Шило. Това не ти е по силите. По-добре се хвани с птицевъдство.

Шилото смутено въртеше чашата си в ръце.

– А аз – нехайно подхвърли Джими – смятам тази вечер да проникна в една къща.

– Леле мале! – възкликна Шилото и подозренията му получиха потвърждение. – То и аз така си виках, шефе, че си в играта. Ами как, с т'ва 'сичкото, дет' го чаткаш. Така си и знаех.

– Бих искал да чуя – попита весело Джими като някой, който се опитва да предразположи умно дете към разговор, – ти как би постъпил,

ако трябва да влезеш в някоя от ония къщи в жилищната част на града. Моята работа се простира в по-широк мащаб, при това от другата страна на океана.

– Другата к'во?

– Особено в Лондон. Страхотен град. Пълен с възможности за добрия специалист. Чувал ли си за обира на Новоазиатската банка на Ломбард стрийт?

– Шефе – прошепна Шилото, – ти ли?

– И полицията би искала да получи отговор на този въпрос. Сигурно не си чувал за изчезването на диамантите на херцогинята на Хейвънт?

– Божичко!

– Открили – Джими изтупа една пращинка от ръкава си, – че крадецът е използвал ацетиленова горелка.

Взторженото въздихание на Шилото беше единственият звук, който наруши тишината. През дима се виждаше как очите му бавно се разширяват.

– Но да се върнем на тази къща. Винаги са ми били любопитни и най-скромните постижения в професията. Да речем, че искаш да проникнеш в една къща... Кое време на нощта би избрал?

– Тъй де, ако питаш мене, или трябва да е късно... хе като сега, или когат' хората са вътре и вечерат – отвърна Шилото почтително.

Джими му се усмихна снизходително и кимна.

– Е, и какво ще направиш?

– Ше се помоткам малко да скивна дали няма отворен джам – отвърна плахо Шилото.

– И ако няма?

– Ше се яхна на верандата и оттам в спалните.

Шилото почти се изчерви. Чувстваше се като момче, което чете първите си поетични опити пред известен критик. Какво ще каже той майстор в обирите, той тънък познавач на ацетиленовите горелки, той експерт в токсикологията, физиката и микроскопите за неговите неопитни действия?

– И как ще влезеш в спалнята?

Шилото оклюма глава.

– Ше строша райбера с лоста – едва-едва изрече той.

– Ще счупиш райбера с лоста си?

– Ами то аз друго не знам – изви умолително глас Шилото.

Специалистът мълчеше. Изглежда размишляваше. Събеседникът

му го наблюдаваше плахо.

– Ами ти бе, шефе, к'во ще направиш? – осмели се колебливо да попита най-накрая Шилото.

– Ъ?

– Ти к'во ще направиш?

– Ами, мисля си – отвърна благосклонно майсторът, – дали пък твоя начин все пак няма да свърши работа. Малко е грубоват, разбира се, но като се пипне тук-там, ще стане.

– Леле, шефе! Верно? – запита учуденият ученик.

– Ще стане – повтори майсторът и смръщи умислено вежди. – Ще стане, и то как... и то как.

Шилото изпусна една дълга въздишка на почуда и радост. Какво нещо, неговите методи одобрени от такъв ум!

– Уха! – прошепна той. Точно както някой би казал: „Аз съм Наполеон!“

6

Показно изпълнение

Хладният разум може и да не одобрява облозите, но без съмнение има нещо щедро и жизнерадостно у ония сърца, които се хвърлят в тях при най-малкото предизвикателство, нещо напомнящо ведрите дни на Регентството⁶. В наши дни този дух като че ли напусна Англия. Откакто мистър Лойд Джордж⁷ стана министър-председател на Великобритания вече не могат да се видят хора, изплезили език в усърдието си да търкалят фъстъчени ядки с четка за зъби по „Странд“. Някой ден, когато господин Джордж сдаде властта, едва ли ще се намери и един единствен британец, който би оставил брадата си необръсната, докато любимата му партия не се върне на власт. Пренебрегнат в родината си, именно в Щатите облогът намери своя втори роден дом.

За някои сърца е характерно да се впускат в подобни начинания с безстрашието на воители в смъртна битка и веднъж нагазили в облога да гледат на него като на свещен джихад. Има хора, които никога не успяват да израстат оня ученически вкус към риска. Към тази категория принадлежеше и Джими Пит. Той беше също като героя от оная комична опера, който предложил брак на дамата, защото някой се хванал на бас, че няма да го направи. Предизвикателството и провокацията винаги му действаха като остен на инатливо добиче.

В дните, когато работеше във вестника, животът му се състоеше от дълъг низ предизвикателства. Те бяха сърцевината на неговата работа. Все пак една история не си струва да бъде написана, ако това не предполага някаква трудност.

Когато вестникарството му приключи, около него настана известна пустота. Имаше случаи, при това доста често, когато Джими се отегчаваше. Той изпитваше глад за бурни емоции, а животът му ги предлагаше толкова оскъдно. Пътят на богаташа беше скучно гладък и не водеше никъде. Сега задачата да влезе с взлом в някоя къща му се предложи като неочакван подарък. И той се зае за тази работа с настървение и упорство, което в никакъв случай не му се струваше абсурдно. Просто Джими беше от ония хора, които са пълни до козирката с енергия. Тази

6. В Англия периодът от 1811 до 1820, когато регент е бил Джордж, принц на Уелс, бел.пр.

7. Дейвид Лойд Джордж – английски политически деец, премиер 1916–1922, бел.пр.

енергия все някак трябваше да си намери отдушник. Ако например се беше захванал да събира птичи яйца, щеше да го стори със същата настойчивост.

Шилото седеше на крайчеца на стола си. Беше зашеметен, но глава-та му все още бръмчеше от неочакваната похвала. Джими погледна часовника си. Осени го внезапна идея. Боговете му бяха изпратили дар – защо да не го приеме?

– Шило!

– Ъ-хъ?

– Искаш ли сега да дойдеш с мен да проникнем в една къща?

– Уха, шефе!

– Или, по-скоро – продължи Джими, – искаш ли да проникнеш в една къща, а пък аз да дойда с тебе? Ако трябва да сме точни, аз съм тука във ваканция, но това са подробности. Виж какво – обясни Джими, – ти ми хареса, Шило, и не искам да гледам как си губиш времето с недосялани работи. Имаш основата на нещата и с малко напътствия ще мога да те дообуча. Не бих го направил за всеки, но не обичам да гледам някой да пипа нескопосано. Искам да те видя в действие. Хайде, да тръгваме, пригответи се да започнеш. И да не вземеш да трепериш. Просто си работи така, все едно че ме няма. Не очаквам кой знае колко. Рим не е бил построен за един ден. Когато свършим, ще ти направя разбор на грешките. Това устроява ли те?

– Екстра, шефе! Знам няколко местенца, истинско бижу. Едно приятелче ми ги показва. Абе, отначало не го имах за приятелче, ама после се...

– Много добре. Само почакай малко.

И Джими отиде до телефона. Преди да замине от Ню Йорк Артър Мифлин живееше в един хотел близо до Уошингтън скуеър. Вероятно още не го беше напуснал. Джими избра номера. Нощният телефонист му беше стар познат.

– Здравсти, Диксън! Ти ли си? Пит се обажда. Пит. Да. Върнах се. Как позна? Да, много добре, благодаря. Господин Мифлин прибра ли се? Легнал си? Няма значение, позвъни му. Благодаря.

След малко от другата страна се чу съненият и гневен глас на въпросния господин.

– Какво има сега? Кой тъпак ми звъни?

– Скъпи ми Артър, откъде си усвоил такива приказки? Със сигурност не от мене.

– Ти ли си, Джими? Какво, за бога...

– Какво си се разкрякал? Ношта едва е започнала. Артър, във връзка с малката уговорка, която имаме – обира, нали разбираш. Слушаш ли ме? Имаш ли нещо против да си взема помощник? Не искам да променя условията, но тук при мене има един младеж, който настоява да го взема, за да научи едно-друго. Той си е професионалист. Разбира се, не от нашата класа, малко грубоват, но симпатяга. Не, Артър! Артър! Това са много силни думи! Да разбирам ли тогава, че нямаш възражения? Много добре. Да не кажеш после, че не съм играл честно. Лека нощ.

Той остави слушалката и се обърна към Шилото.

– На линия ли си?

– Няма ли да си туриш обуца, шефе?

Джими смръщи чело замислено, като че ли в предложението на новака имаше нещо. Отиде в спалнята и се върна с чифт тънки отворени кожени обувки.

Шилото се изкашля нерешително.

– Няма ли да ти трябва пищова, шефе? – осмели се да запита той.

Джими се изсмя.

– Аз работя с ума си, не с пищови. Хайде да тръгваме.

Наблизо имаше таксита, както по всяко време на нощта в Ню Йорк. Джими напъха Шилото в колата.

Луксът да се вози в такси държа Шилото ням в продължение на няколко километра. На Улица 105-а Джими го спря и плати на шофьора, който взе парите с оня красив небрежен жест, присъщ на таксиджиите. Ако беше някой непрофесионалист, би проявил любопитство към двамата си пътници, които си пасваха като куче и котка. Но шофьорът запали цигара и потегли без да прояви никакъв интерес. Сигурно и друг път му се беше случвало да вози из града в три сутринта господата с вечерни костюми, придружавани от рошави младежи в опърпани пуловери.

– Оттук – започна Джими, – ще походим пеш и ще поразгледаме. Можеш да възбудим подозрение, ако бяхме спрели пред вратата. Ти си наред, Шило. Води ме към къщата, която спомена.

Тръгнаха на изток от Бродуей.

Джими беше изненадан колко дълга се оказа тази улица. Никога не му беше идвало наум да види как изглежда тя след Таймс скуеър. А в някои градове в чужбина, където напоследък прекарваше доста време, имаше улици, които си сменяха името на всеки сто метра без някаква видима причина.

Сега, когато се отдалечиха от центъра, беше станало по-тъмно, но все още не чак толкова, колкото му се искаше. Все пак беше добре, че

можеше да остави нещата изцяло в ръцете на помощника си. Шилото вероятно си имаше своите методи да отбягва случайните минувачи в такива случаи.

Междувременно Шилото вървеше упорито напред. Отминаваше къща след къща, докато сградите се разрешиха.

Най-накрая спря пред една доста прилична къща. Точно в този момент първата капка дъжд падна върху голия врат на Джими. В следващия миг дъждът вече плющеше – отначало на талози, като че загриваше за истинската работа, а после – кротко и напоително, като от душ.

– Тва е местото, шефе.

От гледна точка на крадеца, мястото беше прекрасно. Веранда липсваше, но затова пък имаше удобен прозорец само няколко метра от земята. Шилото извади от джоба си малка бутилка и парче груба хартия.

– Какво е това? – запита Джими.

– Петмез, шефе – отвърна Шилото почтително.

Той изля съдържанието върху хартията и я притисна плътно до стъклото на прозореца. После, като извади къс железен инструмент, тропна силно по хартията. Стъклото отдолу се счупи почти безшумно. Хартията се отдели с полепналите по нея парчета, а Шилото провря ръка в дупката, освободи резето и тихо отвори прозореца.

– Елементарно – даде оценката си Джими, – елементарно, но доста чисто и най-важното – ефикасно.

Следваше капака на прозореца, с който трябваше да се поспори. Това отне повече време, но накрая упоритите методи на Шилото надделяха.

Джими ставаше все по-сърдечен.

– Имаш добра основа, Шило. В края на краищата, това е половина битка. Съветът, който давам на всеки новак е: „Научи се да ходиш, преди да се научиш да тичаш.“ Първо изучи „а, б“-го на занаята. С малко по-задълбочено обучение ще си супер. Така. Скачай сега.

Шилото прекрачи внимателно през първаза, а Джими го последва. Последният запали кибритена клечка и потърси ключа за лампата. Намираха се в дневна, мебелирана и украсена с невероятен вкус. Джими беше очаквал обичайната грозна картина, но тук всичко, от тапетите до най-малките украшения беше чудесно подбрано.

Бизнесът обаче си е бизнес. Не му беше времето да стои и да се прехласва пред нечии артистични постижения в интериора. Трябваше да издялка едно голямо „ДЖ“ на входната врата. Ако ще се върши работа, да се върши бързо.

И тъкмо се приближи до вратата, когато от далечния край на къщата се чу лай на куче. После на още едно. Солото стана дует. Въздухът затрептя от кучешки лай.

– Сега я оплескахме! – викна Шилото.

Може да се каже, че тази забележка предаваше безпогрешно общия емоционален фон на ситуацията.

„О, колко е приятно – споделя Байрон – да чуеш лая доблестен на кучето пазач.“ Джими и Шилото разбраха, че доблестният лай на двете кучета пазачи приближава. Реакцията на Шилото на този очевиден факт беше мигновена – той трескаво се хвърли към отворения прозорец. Но маневрата за отстъпление се оказа обречена на неуспех още от самото начало поради естеството на терена. Подът беше покрит не с огромен и тежък килим, а с приятно разхвърляни тук-там дребни като камилчета килимчета, а под тях – излъскан като стъкло под. Стъпвайки върху едно от тях иначе приятни на вид островчета, той моментално загуби контрол над крайниците си. Никаква сила освен свръхестествена и никакви мускули не могат да спасят човек в подобно положение. Шилото се впусна в полет. Един червен перчем профуча като метеор покрай Джими. В следващия момент младежът се тръшна по гръб с грохот, който разтърси къщата из основи, а също така и останалата част на Манхатън. Дори и в тази кризисна ситуация Джими намери време да си помисли с тъга, че това очевидно не е най-успешната вечер за съдружника му.

На горния етаж кучешкия хор беше започнал да наподобява оперна ария от италианското белканто. Особено добра работа в дуета вършеше баритонът.

Шилото се надигна, като скимтеше нещастно. Макар природата да го беше надарила с череп от най-чист и здрав материал, падането го беше пообъркало. Очите му се въртяха лудешки и се стрелкаха ту право нагоре, ту рязко надолу. Пръстите му нежно заопипваха рижата глава.

По стълбите се чуа тежки стъпки. В далечината кучето, обладаващо сопраното, стигна горно „до“ и задържа на него, докато партньорът му продължи да се разхожда спокойно из долния регистър.

– Ставай! – просъска Джими. – Някой идва!

На Джими никога не би му хрумнало да изостави падналия и да опразни сцената. В случая Шилото се явяваше негов боен брат и той не би го напуснал, така както капитанът не би напуснал кораба си по време на корабкрушение.

В резултат, въпреки всички призови, Шилото продължи да седи на пода, като търкаше глава и на интервали въздишаше „Ох, божке!“ със

скръбен глас, а Джими се примири със съдбата си и остана на място в очакване да се отвори вратата.

И тя се отвори в следващия миг с такава сила, като че беше застигната от циклон.

7

Запознаването

Ако циклон нахлуе в стая, то той непременно ще разпертушини нещата в нея. Нашият циклон помете малко столче, табуретка, злополучното килимче и Шилото, оплакващ леката си черепна травма. Столчето, изпречило се на пътя на един великански ботуш, се завъртя и се спря в стената. Табуретката се претърколи встрани. Килимчето беше смачкано на топка и сритано в неизвестна посока. Шилото със силен вик скочи на крака, отново се подхлъзна, падна и след няколко неуспешни опита успя да се задържи на четири крака. Така и остана да мига на парцали.

Докато из стаята хвърчеше мебелировка, някъде на горния етаж се чу отваряне на врата, последвано от шляпане на лапи и усилване на кучешкия принос към цялата олелия. Сега дуетът беше преминал на Вагнеров репертоар.

В стаята влетя първо един бял бултериер – оня, който изпълняваше сопраното, и само след секунда неговият партньор, баритонът. Оказа се огромен булдог, който поразително приличаше на великана с револвера.

И тогава, ако си послужим с театралната терминология, всички участници в драмата заеха местата си и завесата можеше да бъде вдигната. В дъното на сцената се пъчеше исполинският домакин. Авансцената се заемаше изцяло от Джими. В центъра Шилото и булдогът, с носове на сантиметри един от друг, се изучаваха с взаимна антипатия. В най-отдалечения край бултериерът, който се беше сблъскал с една плетена маса, клечеше с изплезен език и въртящи се очи и чакаше да види какъв ще бъде следващият ход.

Домакинът стрелна с поглед Джими. Джими стрелна с поглед домакина. Шилото и булдогът се пулеха един срещу друг. Бултериерът оглеждаше равномерно цялата сцена.

– Мила семейна картинка – измърмори Джими.

Оня с оръжието се смръщи кръвнишки.

– Горے ръцете, изчадия такива! – ревна той, насочвайки револвер с размерите на топ.

Двамата апаши изпълниха незабавно прищявката му.

– Нека да обясня – започна миролюбиво Джими, като се придвижи полека настрани, за да се обърне с лице към бултериера, който сега напредваше в негова посока с престорена незаинтересованост.

– Не мърдай, мерзацецо!

Джими замръзна. Бултериерът със същия разсеян вид беше започнал небрежна инспекция на десния му крачол.

Междувременно отношенията между Шилото и булдога се бяха обтегли. Внезапният замах нагоре на ръцете на първия се беше отразил пагубно върху нервите на звяра. Той би изгърпял Шилото на четири крака, но Шилото като семафор го изпълваше с мисли за предстояща битка. Песът ръмжеше застрашително и съсредоточено. Очите му издаваха жажда за кръв.

И точно това накара Шилото да обърне взор към домакина. Досега беше твърде зает да прави мили очи на четириногия си събеседник, но в един момент погледът на булдога стана толкова злокобен, че Шилото погледна умолително огромния мъж до вратата.

– Леле мале! – викна той. – Това е шефът! Хей, шефе, викни му на туй куче. Глей, глей, само дет' не ми е сръфало още главата.

Другият свали изненадан револвера си.

– Значи ти си бил, говедо безподобно – отбеляза той. – Бях сигурен, че съм виждал някъде проклетата ти рижа тиква. Какво правиш в къщата ми?

Шилото изстена самосъжалително.

– Шефе, изпързаяха ме. Лоша работа. Слушай к'во стана! Честно, не знаех, че туй било твоята къща. Един тлъст швед – викат му Оул Ларсен – ми рече, че тая къща е на някаква вдовица, дет' живеела сама и била пълна със сребро и разните му там дрънкулки, и се'а била някъде на юг при роднини, та такава, къщата била празна. Леле, леле, има да види той кой е Шилото. Знаех си аз. Слушай, шефе. Миналата седмица ние с него се фанаме за гушите за нещо и си мислех, че ми има зъб, щото му размазах мутрата. Но преди три дена иде и ми вика: „Айде да сме приятели“ и ми пуска тая работа с вдовицата. Ще му разкажа играта на тоя швед! Рекъл е да си го върне тъпкано. Знаел е, че живееш тука и е мислел да ни счепка. Изпързаяха ме, шефе!

Големият мъж слушаше с необходимото внимание тази тъжна история за приятелство и измяна. Но не и булдогът, който се зъбеше злоещо от началото до края.

– Кучето – настоя неспокойно Шилото. – Няма ли да викнеш на кучето, шефе?

Големият мъж се наведе и сграбчи нашияника на животното, като го издърпа встрани.

– Същото – предложи Джими с одобрение – ще свърши добра

работа и за това игриво и мило животинче тука... освен ако не е вегетарианец, в който случай няма защо да си правите труда.

Домакинът заби див поглед в него.

– Ти пък кой си? – попита той.

– Казвам се... – започна Джими.

– Шефе – изпревари го Шилото, – т'ва е голям крадец, шампион, шефе...

– Ъ!

– Шампион на крадците от другата страна. Вярно. От Лондон. Уха, да знайш само! Речи му за оная банка, дет' си ограбил и за бижутата, дет' си тафил на херцогинята и за оная, как й викаше горелка.

На Джими му се стори, че Шилото проявява известна липса на такт. Когато някой домакин те е пипнал в три сутринта на местопрестъплението в дневната си с револвер в ръка, със сигурност е неразумно да му се изтъкваш като велик обирджия. Домакинът току виж повярвал. А оная страна на характера ти, на която трябва да се наблегне в такава ситуация, е почтеността и съблюдаването на закона. Трябва да се изтъкне факта, че като дете си посещавал неделното училище редовно и да се припомни какво е казал свещеникът, когато си спечелил наградата по богословие. За десерт на домакина трябва да му се внуши, че ако те пусне да си вървиш само с едно предупреждение, вродената ти доброта ще ти помогне да се превъзпиташ и да избягваш подобни сцени в бъдеще.

Ето защо за голяма своя изненада Джими установи, че горните разкрития за неговата персона, които би трябвало да настроят великана срещу него, очевидно са го размекнали. Мъжът зад пистолета го наблюдаваше по-скоро с интерес, отколкото с неодобрение.

– Значи ти си лондонски бандюга, а?

Джими не се поколеба. Ако да си лондонски бандюга е паспортът, който ти дава свободен достъп в дневните на хората през нощта и особено свободен излаз от тях, то той бе последният човек, който щеше да откаже тази роля. Затова кимна с глава.

– Е, сега, като си в Ню Йорк, ще трябва да се представиш. Ясно. И то добре.

– Ами ще се представи, шефе – намеси се Шилото, възхитен от това, че напрежението се е разсеяло и разговорът взема приятна делова насока. – Добре ще се представи. Много е печен в играта, честно.

– Честно – повтори Джими любезно.

Той не разбираше много добре какво става, но нещата взимаха добър обрат. Тогава защо да разваля хармонията?

– Тоя господин – обясни с уважение Шилото – е шеф на ченгетата. Полицейски капитан.

Мъглата започна да се разсейва. Джими се запита как не се е сетил по-рано. Ненаправно беше работил една година във вестника – поназнайваше туй-онуй за кухнята на полицията. Сега му стана ясно защо онзи си промени отношението.

– Приятно ми е да се запознаем – каза той. – Ще трябва да си поговорим някой ден.

– Ще трябва и още как – отвърна многозначително полицейският капитан.

– Аз, разбира се, не знам методите ви тук, но всичко, което...

– Ще се видим в кабинета ми. Мълинс ще ти покаже къде е.

– Много добре. Трябва да ме извините за това предварително и неофициално посещение. Влязохме по-скоро за да се подслоним от дъжда, отколкото нещо друго.

– А, така ли?

Джими реши, че трябва да се държи на висотата си. Ситуацията го изискваше.

– Ами да – каза той с надменен тон, – обикновено не си губя времето с такива къщурки като...

– Той е по банките – изрече Шилото възхитено. – Живи ги яде. И бижутата на херцогините.

– Признавам известно пристрастие към бижутата и херцогините – усмихна се Джими. – А сега, тъй като е малко късно, може би е по-добре... готов ли си, Шило? Е, лека нощ. Приятно ми беше.

– Ще се видим в кабинета ми.

– Може да намина. В Ню Йорк сигурно ще ми доскучае. Няма да правя нищо. Тука съм само на почивка.

– Ако изобщо можеш да правиш нещо – отвърна хладно полицаят, – по-добре ела в кабинета ми, или ще ти се прииска да го направиш, когато вече е късно.

– Разбира се, разбира се. Не бих отклонил поканата, щом така е прието. Но не мисля да прекъсвам почивката си. Между другото, една малка молба. Имате ли нещо против да изпиша едно „Дж“ на входната ви врата?

Полицаят зяпна.

– От вътрешната страна. Няма да се вижда. Просто прищявка. Ако нямате нищо против.

– Не ми се слушат никакви...

– Вие май не ме разбрахте. За мене това означава обяд за дванадесет гърла. За нищо на света не бих си позволил...

Полицаят посочи прозореца.

– Вън – ревна той. – До гуша ми дойде. И да не забравиш да дойдеш в кабинета ми.

Шилото, който все още нямаше вяра на булдога Растъс, скочи при първата покана. Беше изчезнал в спасителната тъмнина преди още полицаят да си довърши изречението. Джими остана.

– С най-голямо удоволствие – беше започнал да казва, когато спря.

На прага стоеше една девойка – девойка, която позна веднага. Стреснатият ѝ поглед му подсказа, че и тя го е познала.

Едва сега, за пръв път, откакто бяха тръгнали с Шилото от апартамента, Джими почувства, че витае в някакъв нереален свят. Беше точно така, както се случва в сънищата. Сънят го обори, мислейки за това момиче, и ето ти го и него. Но един поглед към Макикърн го приземи. Нищо приказно не се излъчваше от туловището на полицейския капитан.

Полицаят, който стоеше с гръб към вратата, не бе забелязал новото допълнение към компанията. Моли беше натиснала бравата безшумно, а пантофите ѝ не бяха издали нито звук. Точно слисаната физиономия на Джими го накара да се извърне.

– Моли!

Тя се усмихна, макар лицето ѝ все още да беше бяло като тебешир. Дрехите на Джими ѝ възвърнаха самообладанието. Не разбираше как се е озовал тука, но явно нищо лошо не се беше случило. Беше прекъснала просто един разговор, а не конфликт.

– Чух шум, усетих, че слизаш надолу и изпратих кучетата да ти помогнат, татенце. И след малко дойдох да видя дали всичко е наред.

Господин Макикърн очевидно се чувстваше като в небрано лозе. Появата на Моли го постави в неловко положение. Да обяви непознатия за крадец му се виждаше невъзможно. Джими вече знаеше твърде много за него. Единственият истински страх в живота на полицая беше да не би някой слух за методите му на припечелване да стигне до ушите на дъщеря му.

Изведнъж му хрумна чудесна идея.

– Някакъв човек се опитал да разбие вратата, скъпа. Този господин минавал и го видял.

– Да – кимна Джими. – Един отвратителен тип!

– Но се измъкна от прозореца и избяга – завърши полицаят.

– Беше бърз като заек. Трябва да е някой акробат професионалист.

– Да не те е наранил, татенце?

– О, не, скъпа.

– Сигурно се е уплашил от мене – добави небрежно Джими.

Господин Макикърн му хвърли крадешком един смръщен поглед.

– Да не ви задържаме, господин...

– Пит. Казвам се Пит.

И той се обърна към Моли:

– Надявам се пътуването да ви е харесало.

Полицаят подскочи.

– Да не би да познавате дъщеря ми?

– Само отдалече, за мое съжаление. Пътувахме заедно на „Мавритания“. За беда аз бях във втора класа. Понякога виждах дъщеря ви да се разхожда по палубата.

Моли се усмихна.

– И аз ви виждах... понякога.

Господин Макикърн избухна.

– Тогава ти...

Той спря и погледна към Моли. В този момент тя се навеждаше над Растъс, за да го погали зад ухото.

– Нека да ви покажа пътя, господин Пит – отсече полицаят. Тонът му беше рязък. Но когато говориш на някого, а ти се иска да го метнеш през прозореца, това си е нормално.

– Трябва да си тръгвам – рече Джими.

– Лека нощ, господин Пит – усмихна се Моли.

– Надявам се да се видим отново – отвърна Джими.

– Оттук, господине – изръмжа господин Макикърн, отваряйки вратата.

– Моля, не се безпокойте – Джими тръгна към прозореца, прекрачи перваза и се спусна безшумно на земята.

После се обърна и отново подаде глава през прозореца.

– Доста добре го направих – каза той весело. – Май ще трябва да се заема сериозно с тая професия.

8

В замъка Дрийвър

В ония отколешни дни преди уелсите да започнат да изразходват излишната си енергия с ръгби, те имали навика да разнообразяват монотонното си ежедневие, като се събирали на тайфи и правели набези през границата в Англия, за голямо съжаление на жителите от другата страна.

Замъкът Дрийвър в Шропшир се появил точно, за да пресече този неприятен навик на съседите. Нуждата от него се чувствала отдавна. И той се превърнал в рай за бегълците.

От всички страни към него се стичали хора и когато мародерите изчезнали, те боязливо подавали носове. В цялата история на замъка има документиран само един случай, когато някакъв нафукан бандит шурмувал непристъпните зъбери, но всичко свършило с трагичен неуспех. Нападателят получил цял черпак разтопено олово, прицелено с точност от някой си капитан Джон и с опърлен гребен се оттеглил в планинското си леговище, за да не се чуе никога повече. Но все пак трябва да е пуснал слуха сред побратимите си, защото следващите нападателни отряди отбягвали замъка и щом някой селянин успеел с изплезен език да прескочи прага му, то той се чувствал като у дома си и вън от всякаква беда.

Такъв е бил Дрийвър в старите времена, а по-късно, когато уелсите значително охладили страстите, замъкът загубил войнствения си характер. Но старите стени още си стояха – сиви, застрашителни и само тук-таме наръфани от острите зъби на времето. Сега замъкът беше твърде приятно провинциално имение, намиращо се под управлението на Хилдебранд Спенсър Пойнс де Бърг Джон Ханасайд Куум-Кромби, дванадесетия граф Дрийвър (Спени за приятели и роднини), но всъщност собственост на чичо му и леля му – сър Томас и лейди Джулия Блът.

Положението на Спени беше доста объркано. В нито един момент от историята си Дрийвърови не са се славили като стипци. Ако му се предоставел случай да изгуби пари по особено нелеп и глупав начин, съответният Дрийвър се хвърлял към него с енергията на хрътка. Тихоокеанската афера глътнала 200 000 първокласни дрийвърови лири, а остатъкът от фамилното богатство било прахосано до последния петак от игривия джентълмен, който носел титлата в дните на Регентството, когато парите имали навика да изчезват с чували само за една вечер. Когато

Спени станал граф Дрийвър, в стария дъбов сандък имало приблизително осемнадесет пенса.

Това е моментът, когато в тази история се намесва сър Томас Блънт.

Сър Томас беше дребно, чевръсто и инатливо човече с фасадна окраска в такова наситено розе, че би събудила искрената завист на всеки производител на дамски кюлоти.

Тенът обаче се беше оказал напълно съвместим с гениалния му нюх в търговията и с наполеоновата му амбиция, които го бяха превърнали в класически пример за вероятно най-популярния тип милионери „тръгнах с пет шилинга в джоба, а погледнете ме сега“.

Той започнал буквално от нулата. Безкомпромисно изритвал от съзанието си всяка мисъл, несвързана с печеленето на пари и се издигал все по-нагоре с упорство, помитащо всичко по пътя си. На петдесет и една бил вече председател на Управителния съвет на веригата магазини „Блънт“, носител на титлата „рицар“⁸ и член на Парламента. Сър Томас бил ненатрапчив като восъчна статуя, но ужасно полезен за партията с щедрия си принос към фондовете ѝ.

Дотук добре, но той се целел по-високо. Затова, когато срещнал лейята на Спени, лейди Джулия Куум-Кромби, точно в момента, когато финансово Дрийвърови стържели дъното, той сключил много задоволителна сделка, като се оженил за нея и по този начин станал, както би се изразил някой, шеф на Дрийвър ООД. Това беше и настоящото разпределение на ролите. До момента, в който Спени сключеше доходоносен брак, нещо, за което шефът сурово настояваше, сър Томас беше твърдо решен да стиска кесията с желязна десница и освен някои маловажни въпроси, уреждани от жена му, пред която той изпитваше тревожно страхопочитание, нещата изцяло бяха под негов контрол.

Един следобед, година след събитията, описани в предишната глава, той си беше в стаята и гледаше през прозореца. Гледката оттам беше прекрасна. Замъкът се издигаше на един хълм, чието подножие между сградата и езерото долу беше насечено от широки тераси. Самото езеро, с островчето си по средата и малкия навес за лодки в центъра, изглеждаше като изписано по каталог директно от някоя приказка.

Но не толкова красотата на гледката теглеше сър Томас към прозореца. Позицията по-скоро му даваше възможност да отбягва погледа на жена си, затова той се възползва от популярния стратегически ход.

8. От англ. knight – звание под това на баронет, бел.пу.

Намираха се по средата на едно бурно съвещание и лейди Джулия, представляваща бордът на директорите, се беше заяла с председателя. Дискусирианият въпрос беше от сферата на етикета, а тук сър Томас не плуваше в свои води.

– Казвам ти, скъпа – изцивили той откъм прозореца, – не съм спокоен.

– Глупости! – захапа го стръвно лейди Джулия. – Абсурд! Смехория!

Когато разговаряше, лейди Джулия имаше навика да засипва събеседника си с кратки словесни откоси.

– Но диамантите ти, скъпа?

– Аз се грижа за тях.

– Но защо трябва да се безпокоиш? Виж, ако...

– Не е никакво безпокойство.

– Когато се женихме, имаше един детектив...

– Не ставай смешен, Томас. Детектив на сватба е нещо съвсем нормално.

– Но...

– О-о...

– Платил съм двадесет хиляди лири за тези диаманти – заинати се сър Томас. Стъпил на своя територия, той веднага се окопитваше.

– Мога ли да те попитам дали подозираш, че някой от гостите ни е престъпник? – запита лейди Джулия ледено.

Сър Томас погледна през прозореца. В този момент и най-критичното око не би намерило дори дреболия, за която да се заяде с компанията, намираща се в полезрението му. Някои от гостите играеха тенис, други голф, а трети просто пушеха.

– Защо не – започна той.

– Абсурд! Пълен абсурд!

– Но прислугата. Напоследък наехме доста нови прислужници.

– С отлични препоръки.

Сър Томас се канеше да възрази, че препоръките може да са подправени, но не му стигна кураж. Понякога в тези малки дискусии Джулия беше безкрайно сурова. Тя не искаше да погледне нещата от неговия ъгъл. По навик той беше склонен да възприема замъка като част от империята „Блънт“. А основната му бизнес стратегия, която следваше неотклонно при управлението ѝ и която до този момент даваше отлични резултати, беше да подозира всеки и по всяко време. В магазините „Блънт“ едва ли можеш да направиш и крачка в която и да е посока без

да се натъкнеш на любезен детектив със сполучлива маскировка. Сър Томас недоумяваше защо този принцип да не може да се въведе и в Дрийвъър. Не е задължително гостите на едно провинциално имение да ограбят домакините си, но пък и в един магазин се случва рядко клиент да задигне нещо. Става въпрос за принципа, така мислеше той. Да си подготвен за всяка ситуация.

У сър Томас Блънт подозрителността граничеше с мания. Беше принуден да признае, че шансовете някой от гостите му да прояви заложби на крадец бяха минимални, но колкото до прислужниците, той им нямаше никакво доверие, на всички освен на иконома Сандърс. Струваше му се, че е само въпрос на здрав разум да наеме охрана от някое частно детективско бюро, докато къщата е пълна. Малко прибързано го беше споменал на съпругата си, а лейди Джулия разкритикува плана грубо и безцеремонно.

– Предполагам – саркастично го скастри лейди Джулия, – веднага ще си помислиш, че онзи младеж, когото Спени ще доведе днес, е някакъв разбойник?

– А? Спени с приятел ли ще дойде?

В гласа на сър Томас нямаше много ентузиазъм. Племенникът му не беше човек, при появата на който той би припнал с приветствени възгласи по стълбите надолу. От своя страна Спени също не беше готов да вдигне табелката с най-високата оценка спрямо чичо си. Щом този негов роднина се появи в полезрението му, лицето му тутакси застинаше в израз на напрегнатост и тревожност, убеждавайки е от многочислени опити, че чичо му е човек, готов да се възпротиви с твърда ръка и на най-невинните му желания. От своя страна сър Томас гледаше на Спени като на младеж, който само чака да направи някоя лудория, ако не го държи изкъсо. И той стискаше здраво юздите.

– Тъкмо получих телеграма от него.

– Кой е този приятел?

– Не пише. Само се казва, че е човек, когото срещнал в Лондон.

– Хм!

– И какво значи това „Хм“? – запита лейди Джулия.

– Човек може да забърше странни птици из Лондон – отвърна той критично.

– Глупости.

– Както кажеш, драга.

Лейди Джулия се изправи.

– Колкото за предложението ти за детектив, то, естествено, е пълен

абсурд.

- Добре, скъпа.
- Няма защо да мислиш повече за това.
- Както кажеш, драга.

Лейди Джулия напусна стаята.

Това, което последва, може да хвърли известна светлина върху тайната на издигането на сър Томас Блънт в обществото. Без съмнение то издава силна воля и целеустременост, които са съществени елементи на успеха.

Вратата едва се бе затворила след лейди Джулия, когато той отиде до бюрото си, взе лист и писалка и написа следното писмо:

До директора на детективно бюро „Паг“,
Холборн Барс, Лондон.

Сър, във връзка с последното ми писмо от 28 миналия месец, ще се радвали ако веднага ми изпратите един от най-добрите си служители. Ще уредя да бъде посрещнат. Инструктирайте го, ако обичате, да се представи в Замъка Дрийвър като кандидат за длъжността личен мой камериер. Ще го посрещна и назнача още с пристигането и ще го запозная с по-нататъшните му задължения.

Искрено ваш Т. Блънт.

P.S. Ще го очаквам утре вечер. Има удобен влак от гара Паддингтън в 2,15.

Той го препрочете, сложи няколко запетайки, прибра го в плик и си запали пура с вид на човек, който може да срещне трудности по пътя си, но да бъде победен – никога.

9

Един стар и един нов приятел

Вечерта, когато сър Томас Блът пишеше писмото си до детективско бюро „Раг“, Джими Пит вечеряше в „Савой“. Ако притежаваш необходимите пари и облекло и нямаш нищо против да те приканят да си вървиш точно когато веселбата е в разгара си, има много малко неща на тази земя по-приятни от вечеря в хотел „Савой“. Но както си седеше там и гледаше през дима на цигарата си, Джими осъзна, че въпреки блясъка и разкоша, това е един безсмислен свят, в който той е много самотен.

Беше изминала малко повече от година от забавната вечер у полицейския капитан Макикърн. През това време Джими беше покорил доста нови територии. Спомни си как някой спомена Мароко пред него и две седмици по-късно той цъфна във фес.

Джими не видя повече главните действащи лица в драмата през онази нощ. Едва когато на път за вкъщи стигна Петдесет и седма улица, преизпълнен с радост от щастливата случайност, отвела го до момичето от „Мавритания“, той осъзна с пълна сила, че както я намери, така я и изгуби. Внезапният проблясък, че не знае нито адреса ѝ, нито името ѝ, набързо издуха розовите видения, превзели мислите му. През цялото време Шилото наричаше типа с револвера „шефе“ – само толкова. Освен че е полицейски капитан, Джими знаеше за него толкова, колкото и преди срещата им. А Шилото, който държеше ключа към цялата мистерия, се беше изпарил като кална локва в зноен ден. Случките и запознанствата от онази нощ изчезнаха от живота му като сън. Колкото до великана с револвера, тази липса не го смущаваше. Беше общувал с него няколко минути, но не жадуваше за повече. Би желал да види отново Шилото, но и тази раздяла можеше да се преживее с малко повече усилия. Оставаше момичето от кораба – образът ѝ продължи да го преследва с безотказно постоянство през всичките триста осемдесет и четири дни, които изминаха от запознанството им.

Именно мисълта за нея го беше накарала да стигне до прозрението, че Ню Йорк е пренаселена лудница. Седмици наред беше кръстосвал улиците, които изглеждаха най-обещаващи, парка и Ривърсайд Драйв с надеждата да я срещне. Беше обикалял ресторанти и театри, но безуспешно. Понякога излизаше да се шляе из Бауъри, надявайки се да види Шилото. Купица рижи глави минаваха покрай него, но нито една не

беше на младия му ученик в тънкостите на кражбата. Накрая диренето го изтощи и въпреки мърморенето на Артър Мифлин и останалите зевзеци, Джими се впусна отново в своите странствания. Отсъствието му се усещаше силно, особено от онази голяма група „приятели“, които непрекъснато имаха нужда от малко помощ, за да изкарат до събота. Годици наред за тях Джими играеше ролята на самоходна банка, от която можеш да си теглиш колкото ти душа иска. Струваше им се недопустимо една толкова рядка личност, която по всяко време на денонощието може да се бръкне за два долара, да се разпилява из разни места като Мароко и Испания – особено Мароко, където бърка от почти същото количество разбойници на глава от населението колкото и в Ню Йорк.

Та точно тези хора страстно уговаряха Джими да се откаже. Разказвах му потресаващи истории. Но Джими остана непоколебим. Беше го хванала шръклицата и имаше нужда да се разтъпче.

В продължение на година се скита по широкия свят и всеки божи ден осъзнаваше колко е вярна оная мисъл за странстващите, че климатът не променя чувствата. Най-накрая той намери себе си, като всеки скитник, на Чеъринг Крос⁹.

Тук Джими се опита да се вземе в ръце. Това вечно бягство си беше чисто безумие. Ще остане и ще се опита да се пребори с треската в себе си.

И сега, след двуседмична упорита борба, пошръклялото му Аз беше на път да го тръшне на тепиха. Някакъв тип по време на обяда беше споменал Япония...

Както наблюдаваше тълпата, Джими спря поглед на една компания няколко маси встрани от неговата. Гуляйджиите бяха трима – едно момиче, без съмнение доста хубавичко, дама на средна възраст и светлокос мършав младеж на около двадесет. Именно неспирното бърборене на този младеж и особеността, пронизителен гъргорещ кикот, който се изливаше от устата му от време на време, бяха привлекли вниманието на Джими. Не щеш ли, най-неочаквано бърборенето и кикота секнаха и Джими дискретно изви очи към масата на младежа, за да разбере на какво се дължи това внезапно прекъсване на звука.

Младежът срещна погледа на Джими с очи, готови всеки момент да гарнират недовършената му пържола. Явно не всичко беше наред. Доскорощният притежател на Безгрижна душа беше бял като платно. Говореше нещо несвързано.

9. Жп гара в Лондон – бел.пр.

Като се имат предвид мястото и времето, съществуват само две причини, които могат да предизвикат такъв поглед. Светлокосият или беше видял призрак, или внезапно беше установил, че няма пари да си плати сметката.

Отзивчивото сърце на Джими включи на режим: „Изтегляне на потъващи от смрадливи тини“. Откликвайки на повика, неговият стопанин извади една визитна картичка, надраска: „Мога ли да помогна?“ и помоли келнера да я занесе на младежа, който вече беше пред припадък.

След минута светлокосият се озова на масата му и започна да шепти трескаво:

– Много мило от твоя страна, братче. Да му се не види и работата, дошъл съм с твърде малко пари. Не ми се иска да... Ти ме виждаш за пръв път...

– Стига празни приказки.

И Джими сложи една банкнота от пет лири на масата. После извади втора.

– Кажы кога да спра?

– Хиляди благодарности. Не знам какво щях да правя – и младежът сграбчи банкнотата. – Ще си я получиш утре, братче. Ето ти визитката ми. Къде ли съм забутал твоята? Не помня има ли го там адресът ти? О, боже, тя била в ръката ми.

Гъргорещият кикот се понесе отново на воля из салона, освежен и набрал сили от кратката почивка.

– Хотел „Савой“, така ли? Ще дойда утре. Още веднъж благодаря, братче. Не знам какво щях да правя.

И младежът припна към масата си с плячката в ръка.

Джими погледна към картичката, която новият му познат беше оставил. Тя гласеше: „Граф Дрийвър“, а в ъгъла се мъдреше името на известен клуб. Джими беше чувал това име. Всеки в Англия знаеше, че замъкът Дрийвър е едно от най-старите имения в кралството, но всъщност истинската си слава Замъкът дължеше на зловещата история с призраци, тръбена за него от векове. И бебетата знаеха за тайната на Дрийвър, която била известна само на графа и фамилията адвокат и се предавала на наследника в полунощ на двадесетия му рожден ден. Джими беше срещал тая история в един куп вестници из целите Американски щати, от Ню Йорк до Уанхорсвил, Айова. Затова огледа с любопитство светлокосия младеж – последният, който къташе ужасяващата тайна. Говореше се, че наследникът, след като я научи, губи завинаги усмивката си, но настоящият лорд Дрийвър май не й се косеше толкова. Гъргорещият му

смях заглушаваше оркестъра.

Сигурно, помисли си Джими, когато адвокатът му доверил тайната, коментарът му е бил: „Я, не думай? И да не ми кажеш досега!“

Джими си плати сметката и се изправи да си върви.

Беше възхитителна лятна вечер – твърде приятна, за да я проспие. Той тръгна покрай Темза, спря се и се облегна на перилата, загледал в сумрачните мистериозни сгради от другата страна на реката.

Вече беше изгубил представа колко време беше стоял с мисли, зареяни някъде надалече отвъд океана, когато край него се чу глас.

– Я виж ти. Извинявай, ти не си ли... А, здрасти!

Беше Негова русолява светлост граф Дрийвър.

– Не може да бъде! Все се срещаме!

Един просяк на близката пейка се размърда неспокойно в съня си от гъргореция кикот, който разцепи въздуха.

– Водата ли гледаш? – запита лорд Дрийвър. – И аз често го правя. Не мислиш ли, че те кара да се чувстваш... е, ти знаеш. Някак си... не знам как да се изразя.

– Някак си разкиснат.

– Исках да кажа романтичен. Да речем, мислиш си за някое момиче...

Той спря и се загледа във водата. Това вече Джими можеше да разбере. Момичето беше налице.

– Изпратих компанията с такси – продължи лорд Дрийвър – и дойдох тука да попуша. Но се оказа, че нямам кибрит. На тебе да ти се намира?

Джими му подаде кибрита си. Графът запали пура и отново заби поглед във водата.

– Изглежда страхотно.

Джими кимна.

– Странна работа. През деня е кална и гнусна за гледане. Направо да ти скапе настроението. Но нощем... – и той спря. – Хм, видя ли – продължи след секунда – онова момиче, с което бях в „Савой“?

– Да – отвърна Джими.

– Момиче-мечта – рече лорд Дрийвър унесено.

На брега на Темза в малките часове на лятната нощ странникът е непознато животно. Човекът до тебе е приятел и ако иска да те изслуша – а според етикета на нощните птици е задължен – можеш да си излееш душата без всякакви задръжки. Дори не се приема за нормално, ако не го направиш.

– Влюбен съм до уши в нея – сподели Негова светлост.

– Стори ми се очарователна девойка.

После двамата взеха да изучават водата мълчаливо. Някъде в нощта долетя шум от весла. Полицейската лодка патрулираше.

– Като си мислиш за нея, ще ли ти се да заминеш за Япония? – попита внезапно Джими.

– Ъ? – сепна се лорд Дрийвър. – Япония?

Джими ловко се измъкна от позицията на довереник и я смени с тази на доверител.

– Преди година се запознах с едно момиче. Всъщност, срещнах я само веднъж, но... е, така де. Както и да е, оттогава не ме свърта на едно място, не мога да се задържа никъде повече от месец. Опитвах Мароко, но трябваше да си тръгна. Опитвах Испания – и там не беше по-добре. Преди два дни чух един тип да споменава, че Япония била много интересна страна. Чудех се дали пък да не отида да проверя на място.

Лорд Дрийвър изгледа с интерес пътешественика.

– Не ми го побира главата – рече той учудено, – защо си се юрнал да обикаляш света? Къде е тук проблемът? Защо не стоиш там, където е момичето?

– Ами не знам къде е.

– Не знаеш?

– Изчезна.

– Къде я видя за последно? – запита Негова светлост, като че ли Моли беше загубен нож за хартия.

– В Ню Йорк.

– Ама как така изчезна? Не й ли знаеш адреса?

– Не й знам даже името.

– Дявол го взел, как така... хм. Ти изобщо говорил ли си с нея?

– Само веднъж. Доста оплетена история. Във всеки случай, нея я няма.

Лорд Дрийвър изрази мнение, че всичко това е много странно. Джими се съгласи.

– Имам чувството – продължи Негова светлост, – че ние с тебе се печем на един и същи огън.

– На тебе какво ти има?

– Само това, че аз искам да взема едно момиче, а чичо ми е твърдо решен да ме жени за друго.

– Боиш се да не нараниш чувствата на чичо си?

– Не става дума да му нараня чувствата. Това е... това е дълга

история. Е, аз май трябва да си тръгвам. Отседнал съм в апартамента ни на Итън скуеър.

– Как смяташ да се прибереш? Ако вървиш пеш, мога да похода с тебе.

Те завиха по Странд, после през Трафалгар скуеър към Пикадили. Късният час бе направил всичко по силите си, за да обезлюди доколкото може прословутата улица. Само неколцина чистачи поливаха улицата с дълъг маркуч.

Почти до портите на Хайд Парк, отдясно на пътя, има кафене за таксиметрови шофьори. Разговорът и емоциите бяха накарали лорд Дрийвър да ожаднее и той предложи по едно кафе като подходящ завършек на нощната гощавка.

– Често се отбивам тука, когато съм в Лондон. Момчетата не се сърдят. Симпатияги са.

Кафенето беше почти пълно. И задушно. Един таксиджия поема толкова много свеж въздух, упражнявайки професията си, че в личния си живот има склонност да го избягва. Въздухът беше напоен с букет от миризми. Чесънът като че ли в момента беше взел връх в битката за надмощие, макар че тютюнът за дъвчене не му оставаше много дълъжен. Един остър и аналитичен нос би разпознал също и присъствието на пържола и кафе.

При влизането им изглежда се водеше някакъв спор.

– Да'н ти съ ще се'а да си в Руско.

– Я, мене пък ми съ ще – отвърна един таксиджия, сбръчкан като египетска мумия, който търпеливо духаше чаша с кафе.

– Че що да ти съ ще да си в Руско? – запита първият.

– Щото там се'а съ гази в кръв – отвърна мумията.

– В к'во?

– В кррръв... кррръв до коленете. Ей за туй ми съ ще да съм се'а в Руско.

– Я го гледай, какъв ведър тип – забеляза лорд Дрийвър. – Хм, ще ни дадете ли по чаша кафе?

– Може след Япония да опитам с Русия – вметна замислено Джими.

Кафето пристигна. Разговорът започна наново. Намесиха се и други експерти по вътрешните работи на Русия. Джими би се забавлявал повече, ако не му се спеше толкова много. Беше се облегал удобно на стената и топлината в салона го унесе. Далечните гласове ставаха все по-глухи и по-глухи.

Вече почти спеше, когато сред ромона на гласовете се откри нов,

който веднага го разсъни. Беше познат глас с познат акцент.

– Г'усине, извинете.

Джими вдигна глава. Мъглата на съня се разпръсна. Един опърпан младеж с морковена окраска на косата стоеше на прага и се хилеше дръзко и своенравно.

Джими го разпозна. Беше Мълинс Шилото.

– Извинете – рече Мълинс Шилото, – дъл' сред таквиз симпатия кат' вас ще са намери кой да даде нещо за пийване на един беден сирак, който още малко ще са гътне от жажда? Абе що приказвате 'сичките заедно?

– Я затваряй проклетата врата – процеди кисело мумията.

– И чупката – допълни доскорошният ѝ опонент. – Не щем тук таквиз кат' тебе.

– Не си падате по мене значи – рече тъжно новодошлият. – Май не сте таквиз симпатия, за к'вито ви зимах. Лека ви ноц, г'усда.

– Абе казах ли ти аз на тебе да затвориш проклетата врата! – ядоса се още повече мумията.

Шилото вече се оттегляше неохотно, когато Джими се надигна.

– Един момент.

Никога не беше оставял приятел в нужда. Шилото може би не беше точно приятел, но даже и обикновен познат можеше да разчита на Джими, когато е загазил. А Шилото съвсем очевидно лазеше по дъното.

Погледът на момчето от Бауъри първо изрази учудване, после стана безизразен, а накрая върху лицето му застина едно тъпоумно изражение. Той пое лирата, която Джими му подаваше, мърморейки благодарствени слова, след което се изниза от стаята.

– Не виждам защо трябваше да му даваш нещо – рече лорд Дрий-вър. – Тоя тип ще се напорка веднага с парите.

– О, напомни ми на някого, когото познавах.

– Така ли? Явно някой клоун. Е, ще вървим ли?

10

Джими осиновява куцо куче

Една тъмна фигура се отдели от сумрачния ъгъл и се промъкна крадешком към прага, където стоеше Джими.

– Ти ли си, Шило? – попита глухо Джими.

– Съвсем точно, шефе.

– Хайде, влизай.

И Джими влезе пръв в апартамента, светна лампата и затвори вратата. Шилото примигна на силната светлина и взе да премията в ръце смачканата си шапка. Моравата растителност върху главата му като че ли бълваше пламъци.

Джими го огледа с крайчеца на окоото си и заключи, че понастоящем финансите на Мълинс са в дълбока криза. Костюмът на Шилото се различаваше в няколко основни детайла от този на обикновения спретнат гражданин. Черната му филцова шапка, типична за модната линия в Ийст Сайд, Ню Йорк, изглеждаше в такова окаяно състояние, като че ли не е спала две нощи подред. Черният фрак с провиснали лакти и кални петна беше закопчан плътно на гърдите, явно да прикрие отсъствието на риза – задача, с която не се справяше съвсем успешно. Сив вълнен панталон и обуца, от които свенливо се показваха два палеца, допълваха картинката.

Самият Мълинс изглежда беше наясно, че във външния му вид има моменти, които биха хвърлили в отчаяние редактора на „Шев и кройка“.

– Не ми придирай на парцалките – рече той. – Ония гадове ми изгубиха куфара с най-готския костюм. Тоя ми беше резерва.

– Не се тревожи, Шило – успокои го Джими, – екстра си си. Искаш ли да пийнеш нещо?

Очите на Шилото светнаха, когато се протегна за гарафата. После се намести удобно.

– Пура, Шило?

– Че как. Браво бе, шефе.

Джими запали лулата си. След няколко благовъзпитани глътки Шилото изостави светския маниер и довърши чашата на екс.

– Сипи си още – предложи Джими.

Шилото се ухили, с което показа, че предложението е прието радушно.

Известно време Джими остана мълчалив, дърпайки от лулата си. Премисляше нещата. Чувстваше се като детектив, който е попаднал на улика. Най-накрая щеше да разбере името на момичето от „Мавритания“. Разбира се, това откритие не би го завело много далече, но все пак щеше да е нещо. Вероятно Шилото щеше да определи и местоположението на къщата, в която влязоха онази нощ.

Шилото гледаше Джими над чашата с мълчаливо възхищение. Този апартамент, който Джими беше наел за една година с надеждата, че подобно притежание ще го задържи в периметъра си, беше обзаведен луксозно и по последна мода. За Шилото всеки стол и всяка маса имаха свой романтичен ореол, тъй като явно бяха купени с приходите от оня обир на Новоазиатската банка или пък от постъпленията, натрупани от бижутата на херцогинята на Хейвънт. Гърдите му се преизпълваха с благоговение пред човека, който бе способен да издигне кражбата до такива висоти. В неговия случай професията рядко му осигуряваше нещо повече от хляба и някоя екскурзия до Коуни Айлънд¹⁰.

Джими срещна погледа му.

– Е, Шило. Странно, че се срещнахме така, а?

– Прав си, шефе – съгласи се Шилото.

– Какво правиш на три хиляди мили от Ню Йорк. Не ти ли е мъчно за добрия стар Бродуей?

Очите на Шилото проблеснаха тъжно.

– Рекох, че е време да мина насам. То в Ню Йорк стана 'ногу лошо. Ченгетата не ме бръснат вече за слива. Не съм им потребен. Затова си плюх на петите.

– Лошо – рече Джими.

– Тъпо – съгласи се Шилото.

– Знаеш ли, Шило, доста те търсих в Ню Йорк преди да тръгна.

– Уф, що не си ме намерил. Сигур ти е трябвал помощник за някоя работа, а шефе?

– Не, не за това. Спомняш ли си онази нощ, когато влязохме в къщата... в къщата на полицейския капитан?

– Че как.

– Как му беше името?

– На кого, на ченгето? Ами че Макикърн, шефе.

– Мак..., какво, какво? Знаеш ли как се пише?

– Майтапиш се с мен, шефе – рече простодушно Шилото.

10. Коуни Айлънд – увеселителен парк в Бруклин, Ню Йорк, бел.пр.

– Повтори го. Напълни си дробовете и го произнеси бавно и отчетливо. Като камбанка. Хайде.

– Макикърн.

– А! И къде беше тази къща? Можеш ли да си спомниш?

Шилото сбърчи вежди.

– Тц, че помня ли – рече накрая. – Беше на някаква улица, ама коя. Ше съ сетя, шефе, нямай грижа.

– Тогава няма да те изпускам от очи, докато не се сетиш. За момента си най-важният човек на света за мене. Къде живееш?

– Аз ли? В парка. Ами да. На една самостоятелна пейка с южно изложение.

– Добре, освен ако не предпочиташ чистия въздух, няма нужда да спиш повече в парка. Можеш да си преместиш вигвама при мене.

– Я? Тука ли, шефе?

– Ако не се преместим другаде.

– Дадено – и Шилото се изтегна в креслото си.

– Ще са ти нужни малко дрехи. Утре ще купим. Ти си точно за конфекция. Не си много висок, това е добре.

– За мене е кофти, шефе. Малко по-висок да бях, щях да стана фанте и досега да съм си купил къща на Пето авеню, фантетата прават големите мангизи в добрия стар Манхатън, те това е.

– Я го гледай, всезнайкото! Кажи ми повече, Шило. Сигурно доста от полицаите в Ню Йорк забогатяват от подкупи?

– Че как. Глей го стария Макикърн.

– Де да можех. Разкажи ми за него, Шило. Май добре го познаваш.

– Аз? Че как, нямаше по-кофти рушветчия от него в цялата полиция. Вечно душеше. Ама виждал ли си му щерката?

– Какво? – подскочи Джими.

– Аз я къорнах веднъж – Шилото стана почти лиричен в ентузиазма си. – Леле, какво парче. Маце и половина. Бих си я гепил за гадже. Викаше се Моли. Тя...

Джими вече го изяждаше с поглед.

– Спри! – ревна свирепо той.

– К'во, бе, шефе?

– Затвори си устата!

Шилото го погледна учудено.

– Как ка'иш – съгласи се той. Недоумяваше какво става, но явно думите му не се бяха понравили на шефа.

Джими загриза ядно лулата си, докато Шилото, изпълнен с добри

намерения, седеше скръбен на креслото си, дърпаше от пурата и се чудеше какво толкова е сторил, за да го обиди.

– Шефе? – рече накрая.

– А?

– Шефе? К'ва е хавата тука? Що ми пискаш? По същите задачи ли действаш? Банки и бижута на херцогини. Нали ще ме вкараш в играта, а, шефе?

– Забравих, че не съм ти казал, Шило. Пенсионирах се.

Ужасната истина стигна бавно до ума на събеседника му.

– Ами! Що бе, шефе? Викаш му точка?

– Окончателно.

– И няма да забършеш още някои бижута?

– Не и аз.

– И край на оная... к'ва беше там горелка?

– Продадох си ацетиленовата горелка, отказах се от науката и имам намерение да отворя нова страница и да заживея мирен и улегнал живот като почтен гражданин.

Шилото зяпна. Светът за миг се разби на парчета в краката му. Преживяването в Ню Йорк с Джими, великият маестро, беше най-гордият и върховен спомен в живота му и сега, когато го срещна в Лондон, се надяваше на дълго и плодотворно сътрудничество в занаята. Нямаше значение, че делът му в това сътрудничество щеше да е скромен. Достатъчно беше да е свързан с такъв спец в занаята. Беше се нагледал на лондонските богатства и си беше казал: „Леле, град само за плякосване!“

И ето го идолът му – само с една дума разби всичките му мечти.

– Пийни му още едно, Шило – рече съчувствено подалият оставка водач. – Сигурно ти дойде като шок.

– Абе то, аз си го мислех, шефе...

– Знам, знам. Това са трагедиите на живота. Жал ми е за тебе, но няма какво да се направи.

Шилото седеше умълчан и с изопнато лице. Джими го потупа по рамото.

– Горе главата. Откъде знаеш, може пък честният живот да ти се услади. Толкова хора го правят, нали разбираш, и страхотно се забавляват. Трябва да опиташ, Шило.

– Кой, аз ли, шефе? И аз кат' тебе ли?

– Ами да. Ти си ми връзката с... Не искам да си спомниш онзи адрес на втория месец от десетгодишна присъда в дранголника. Ще се грижа за тебе, Шило, драги ми синко, като за вакло агънце. Я се стегни!

Няма страшно. Хайде, къде ти е усмивката.

След като помисли малко, другият се ухили, макар и накриво.

– Точно така. Ще влезем в обществото, Шило, ръка за ръка. Ще бъдеш истински хит. Всичко, което трябва да правиш, е да си весел, да се решиш и да не посягаш на сребърните лъжица защото в ония кръгове винаги ги броят, след като си замине последният гостенин.

– Дадено – отвърна Шилото с вид на човек, който напълно разбира това разумно предупреждение.

– А сега е време да дремнем. Можеш ли да спиш на този диван една нощ? Утре ще те уредя с легло.

– Кой, аз! – възкликна Шилото. – Леле мале! Цяла седмица хъркам на пейката в парка. Нямам думи, шефе!

11 На завоя

На следващата сутрин след спасителната акция в „Савой“ Джими изпрати Шилото в магазина за дрехи и тъкмо се захвана с нещо средно между закуска и обяд, когато го посети лорд Дрийвър.

– Реших, че не може да си някъде навън – отбеляза Негова светлост. – Е, братле, как си? Закусваш, а? Яйца и бекон! Света Дево, аз не бих могъл да сложа хапка в устата си.

Видът на лорд Дрийвър красноречиво доказваше горното твърдение. Той успешно конкурираше жабок, страдащ от далекогледство.

– Имаше едно приятелче при мене в апартамента... Днес се каня да го заведа в замъка... Срещнах го вчера в клуба. Харгейт, Харгейт... така се казва. Знаеш ли го? Не? Е, както и да е. Снощи, като се прибрах, беше буден, та поостанахме още малко да поиграем билиард... Хич го няма в тая игра... нямаш си представа. Сега ме цепи главата. Изобщо нямаше да ставам, ама трябва да хвана влака в два и петнадесет за Дрийвър. Това е единственият свестен влак.

И той се отпусна в едно кресло.

– Жалко, че не ти се закусва – рече Джими, докато си мажеше мармалада върху препечената филийка. – За разлика от теб аз съм сред първите, когато бие гонга за сбор пред яслите. Едно време закусвах като врабче – чаша вода и шепа трохички. Това ме кара сега да си взимам каквото ми се полага. Чете ли вестниците?

– Благодаря.

Джими приключи със закуската и блажено си запали лулата. Лорд Дрийвър остави вестника.

– Слушай – рече той, – дойдох да те питам следното. Какво смяташ да правиш сега?

Джими беше помислил, че новият му приятел се е отбил да върне петарката, която му зае снощи, но Негова светлост пазеше пълно мълчание по въпроса. Скоро Джими щеше да установи, че отслабването на паметта по финансовите въпроси е водеща слабост в характера на лорд Дрийвър.

– Искаш да кажеш днес ли? – не разбра Джими.

– Е, имам предвид близкото бъдеще. Думата ми е защо не вземеш да отложиш онова пътуване до Япония и да дойдеш с мен в Дрийвър?

Джими се замисли. В края на краищата Япония или Дрийвър – каква беше разликата? А и щеше да бъде интересно да види мястото, за което толкова беше чел.

– Много мило от твоя страна. Сигурен ли си, че е удобно? Да не би да обърквам плановете ти?

– Ни най-малко. Колкото по-голяма тайфа, толкова повесело. Ще можеш ли да хванеш влака в два и петнайсет? Знам, че няма много време.

– Разбира се. Мога да си приготвя багажа за десет минути.

– Браво на тебе. Ще ходим на лов, ще стреляме и всичките му там салтанати. А, между другото, бива ли те за актьор? Искам да кажа, ще има някакво аматьорско представление и се търсят доброволци. Някакъв тип на име Чартърис ще го поставя. Учил бил в Кембридж, член на „Светлините на рампата“. Пълен задръстенияк, ама не можеш да го спреш. Ти разбираш ли от тия работи?

– Питай ме за каквото искаш – от шейхът на Мароко до бог знае какво. И аз някога съм бил на сцена. Особено съм добър в смяната на декора.

– Това е добре. Е, довиждане. Два и петнайсет, гара Падингтън, да не забравиш. Ще се срещнем там. Сега трябва да ида да видя един приятел. Ще те чакам.

На Джими внезапно му хрумна нещо. Шилото! Забрави го. А беше жизнено важно да не изпуска отново от очи момчето от Бауъри. Та нали той беше единствената му връзка с оная къща някъде оттатък Сто и петдесета улица. Не трябваше да го оставя сам. Джими се опита да си представи Шилото сам в савойския апартамент като база за операции. Не, не, Шилото трябваше да бъде прехвърлен в провинцията. Сигурно отчаяно ще сучае. Но това беше единственият начин.

Лорд Дрийвър улесни положението.

– Между другото, Пит, сигурно си имаш някой, който да ти помага? Един от ония ужасни прислужници, които все забравят да ти сложат ките в куфара. Разбира се, можеш да доведеш и него.

– Благодаря – отвърна Джими. – Непременно ще го доведе.

Едва що бяха уредили въпроса, когато вратата се отвори и на прага се появи обектът на дискусиата. На лицето му цъфтеше широка усмивка на гордост, примесена със свян. Шилото ходеше вдървено и неловко в един от най-фосфоресциращите костюми, които някога са съществували извън театъра. Той спря за момент, за да може публиката да го огледа обстойно от всички страни, после отново се раздвижи.

– Как ти се виждам, шефе? – запита сърдечно той, докато лорд Дрийвър зяпаеше ослепителния екземпляр.

– Направо можеш да заслепиш човек, Шило – отвърна Джими. – Защо взе точно това? Тука си имаме достатъчно осветление.

Шилото беше пълен с новини.

– Знайш ли, шефе, тоя магазин е истинско чудо, няма майтап. Тиквеникът, дето ме развеждаше, ей такива зъркели оцъкли, кат' влязох от начало. „К'во има? – вика ми. – Беж да те няма!“ А аз му тикам мангизите, дет' ми ги даде и викам, че ми трябва готин костюм. „Твоя работа – вика тиквеникът. – Избери си нещо. Ти плащаш, от нас останалото“. Те тоя ше е, викам аз, зимам го, плащам и ей ме тука, шефе.

– Това го забелязах, Шило – отвърна Джими. – Щях да те видя, даже ако беше тъмно като в рог.

– Не ти ли харесвам, шефе? – запита тревожно Шилото.

– Нямам думи – прокашля се Джими. – В цялото това великолепие даже цар Соломон ще прилича пред тебе на опърпан просяк.

– Точно, шефе – съгласи се Шилото. – Направо съм върхът.

И явно без да забелязва присъствието на лорд Дрийвър, който го наблюдаваше в безмълвно изумление, момчето от Бауъри се впусна в шеметен танц по килима.

Това вече беше прекалено за разбълникания ум на Негова светлост.

– Довиждане, Пит. Тръгвам. Имам една среща.

Джими го изпрати до вратата.

Навън лорд Дрийвър сложи ръка на челото си.

– Я слушай, Пит.

– Да.

– Кой, по дяволите, е тоя?

– Кой? Шилото? О, това е прислужникът ми.

– Прислужникът ти! Винаги ли е такъв... искам да кажа винаги ли се облича и се кълчи като в музикална комедия? И дума не му разбрах.

– О, той е американец, порода Бауъри.

– Хм! Е, няма значение, щом ти си му разбираш. О, божичко – изхили се той, – ще ми се да видя как ще се представи на Сандърс, икономът ни в имението. Той се дуе като херцог.

– Шилото ще го превъзпита – ухили се и Джими.

– Как го нарече?

– Шилото.

– Ъ?

– Модерно име в Щатите. Накратко от Шърман.

- И ми се видя, че се държи доста свойски.
- Това е от независимото му възпитание. Американците са такива.
- Весела страна.
- Ще ти хареса.
- Е, до скоро.
- До скоро.

На най-долното стъпало лорд Дрийвър се спря.

- Ето, сетих се!
- Да?

– Знаех си, че съм виждал това лице и преди, само че не помнех къде. Сега се сетих. Това е оня тип, който дойде в кафето снощи – оня, на когото даде банкнотата.

Шилото имаше от ония лица, които без да са необикновено красиви, се запечатват в паметта на хората.

– Прав си – отвърна Джими. – Чудех се дали ще го познаеш. Получавах една пура или ако предпочиташ – кокосов орех. Истината е, че веднъж вече съм наемал Шилото в Ню Йорк и когато го срещнах тука, той явно така отчаяно се нуждаеше от помощ, че се спазарихме отново. И без друго ми трябваше някой да се грижи за нещата ми, а той може да го прави достатъчно добре.

– Ясно. Ама как го познах, а? Е, трябва да вървя. Два и петнайсет на Падингтън. Ще се срещнем там. Взemi билети за Дрийвър, ако стигнеш преди мене.

– Добре.

Джими се върна в трапезарията. Шилото, който се любуваше на себе си пред огледалото, се обърна с обичайната си усмивка.

– Хей, кое беше онуй момче, шефе? Не беше ли онзи образ, дет' снощи бяхте заедно в кафенето?

– Точно той. Днес отиваме с него в провинцията, Шило, така че, готви се.

– Както кажеш, шефе. Ама как така?

– Покани ни в имението си и отиваме.

– К'во? И двамата ли?

– Да. Казах му, че си ми прислужник. Надявам се няма да се обидиш.

– Що да се обиждам, шефе? Ще има ли място за всички?

– Шило? Хайде сега да си приготвим багажа. Трябва да сме на гарата в два и петнайсет.

– Дадено.

– И, Шило?

– Да, шефе?

– Имаш ли някакви други дрехи, освен тия на гърба ти?

– Що ми е повече? По-важно е човек да има един готин костюм, отколкото сто.

– Харесва ми скромността ти, но това, което носиш, е дреха за града, идеална за парка или за петъчните сбирки у маркизата. За провинцията ти трябва нещо по-различно – по-тъмно и по-ненатрапчиво. Тоя път аз ще дойда с теб и ще ти помогна.

– Че к'во му е на провинцията, бе, шефе?

– Тези разцветки направо ще взривят селото. Англичаните са много вискателни по въпросите на облеклото.

– К'во ли им разбират тиквите – измърмори обърканият последовател на Бо Брумъл¹¹ с дълбоко разочарование.

– И още нещо, Шило. Знам, че ще ми простиш, че ти го напомням. В замъка Дрийвър на всяка крачка ще срещаш сребро и разни други примамливи неща. Ще бъде ли нетактично от моя страна, ако те помоля да забравиш професионалния си инстинкт? Споменах го и преди, но много общо, а сега случаят е конкретен.

– Господи, шефе, ти направо ме гръмна.

– Не, няма да пипнеш дори и чаена лъжичка – отсеке твърдо Джими. – Сега ще извикаме такси и ще отидем да ти изберем още дрехи.

Придружен от Шилото, който изглеждаше доста порядъчно в новия си шевиотен костюм, Джими пристигна на Падингтън петнайсет минути преди срещата. Лорд Дрийвър се появи десет минути по-късно с един младеж горе-долу на годините на Джими. Беше слаб и кокалест, със студени очи и свити тънки устни. Дрехите му стояха като изляти по калъп. Те бяха и най-доброто в него. Видът му навеждаше на мисълта, че храната не му върши много работа, а още по-малко умът. На практика почти не си отваряше устата.

Това беше приятелят на лорд Дрийвър – Харгейт. Почитаемият Луис Харгейт. Лорд Дрийвър ги запозна, но още докато се ръкуваха, на Джими му се стори, че е виждал някъде тоя тип. Обстоятелствата обаче му убягваха. Харгейт явно не помнеше нищо, така че Джими реши да не го споменава. Човек, който много е скитал, често вижда лица, които понякога се връщат в паметта му без да имат някаква връзка с

11. Бо Брумъл (1778–1840), английски джентълмен, известен с модните си дрехи и маниери, бел.пр.

първоначалния случай. Може просто да е срещал приятеля на лорд Дрийвър на улицата. И все пак, на Джими му се струваше, че тази персона е участвала в епизод, който за момента е бил твърде важен.

Този епизод, обаче, беше забулен в мъгла. И той го отхвърли от съзнанието си. Нямаше защо да си напряга паметта.

С помощта на малък бакшиш си осигуриха самостоятелно купе. Харгейт, който беше прочел сутрешния вестник, заспа в единия ъгъл. Джими и лорд Дрийвър седяха един срещу друг и бърбеха безцелно.

Някъде около Рийдинг забележките на лорд Дрийвър взеха по-лична насока. Джими беше от ония личности, които предразполагат хората към изповед и Негова светлост се възползва от случая.

– Срещал ли си някога чичо Томас? – запита той. – Нали знаеш веригата магазини „Блънт“? Да? Е, това е той. Женен е за леля ми. Ще се запознаете в Дрийвър.

Джими отвърна, че за него ще бъде удоволствие.

– Обзалагам се, че няма да е точно така – каза си го направо последният от Дрийвърови. – Той е ужасно досаден, братле. Непрекъснато пърха наоколо като кокошка. Направо ми къса нервите. Слушай, нямам нищо против да ти кажа – нали сме приятели – навил се е да ме жени за която и да е, но да е с пари.

– Това не звучи зле. Хората имат и по-лоши навици. Някое конкретно богато момиче ли?

– Винаги намира по някое. Води ми ги в редичка. Доста приятни момичета всъщност, поне някои, само че аз искам да се ожена за друга – онази, с която ме видя в „Савой“.

– Защо не кажеш на чичо си?

– Той ще получи удар. Тя няма пукната пара. Нито аз, освен онова, което успявам да изкрънкам от него. Ама да си остане между нас.

– Разбира се.

– Знам, че всички си мислят, че с титлата вървят много пари. Няма такова нещо, братле, нито пени. Когато леля Джулия се омъжи за сър Томас, бяхме загазили здравата. Е, виждаш как е.

– Мислил ли си някога да започнеш работа? – запита Джими.

– Работа? – замисли се лорд Дрийвър. – Какво да ти кажа, не бих имал нищо против да работя, само че да пукна, ако знам какво. Няма да се справя. В наши дни ти трябва страхотно специализирано обучение и разните му там тапии. Макар че има нещо, което ми се нрави – дипломат. Ще взема да навия чичо ми да осигури парите за тая работа. Струва ми се, че там няма да се представя зле. Понякога, знаеш, умът ми сече

доста бързо. Много хора са го казвали.

Той скромно прочисти гърло и продължи.

– Бедата не е само в чичо ми Томас. И леля ми Джулия не му отсъпва. И тя е същата напаст като него. Когато бях малък, все тя ме гледаше. Ей така – и той се опули. – И сега го прави. Чакай малко да я видиш. Тя е от ония жени, които само с поглед те забиват в земята. Знаеш какво имам предвид. И говори така, като че къса парчета месо от тебе. Тряс, тряс. Като месар. Страшна работа!

Като освободи сърцето си от този товар, Негова светлост се прозя, облегна се назад и скоро заспа.

В това време на влака съвсем му дотегна службата – туткаше се и спираше на всяка мижава гара. След около час отново удари спирачки. Една табела с едри букви с надпис „Дрийвър“ показва, че са стигнали целта.

Управителят на гарата информира лорд Дрийвър, че Нейна светлост е дошла да посрещне влака с колата си и сега чака на шосето.

Ченето на лорд Дрийвър провисна.

– О, боже! Сигурно е дошла за следобедната поща. Това значи, че е с открития си автомобил, а в него има място само за двама от нас. Забравих да им пиша, че и ти идваш, Пит. Изпратих телеграма само за Харгейт. По дяволите, ще трябва да вървя пеш.

Страховете му се оправдаха. Колата до входа на гарата беше малка. Явно беше предназначена само за четирима.

Лорд Дрийвър представи Харгейт и Джими на достолепната дама на задната седалка, след което се възцари тишина.

В този момент се появи Шилото ухилен до уши и със списание в ръка.

– Леле мале! – изхили се той. – Знайш ли, шефе, тиквеника, дет' е писал туй нещо, трябва да е фанат от гората. Глей се'а, има един тип, дет иска да дигне бижутата на дамата. Ама те са заключени в чекмеджето. И тоя дръвник, знайш к'во прави? – Шилото се изсмя презрително с професионално превъзходство. – Знайш к'во...

– Този господин твой приятел ли е, Спени? – запита лейди Джулия вежливо, смръзвайки с поглед червенокосия приказливец.

– Това е...

И племенникът погледна умолително към Джими.

– Това е моят прислужник – намеси се Джими. – Шило – добави той под сурдинка, – дим да те няма. Изпарявай се. Изчезвай.

– Дадено – сконфузи се Шилото. – Точно тъй. К'во ми стана, та да

ви се изтъпана така. Съжалявам, шефе. Съжалявам, г'усда. Съжалявам, лейди. Ням съм кат' рибок.

– Там има колички за багажа – посочи лорд Дрийвър.

– Дадено – сговорчиво рече Шилото и се отправи тичешком нататък.

– Скачай, Пит – покани го лорд Дрийвър. – Аз ще походя.

– Не, аз ще ходя – настоя Джими. – Предпочитам го. Отдавна не съм се раздвижвал. Кой е пътят?

– Много мило от твоя страна, старче – лорд Дрийвър си отдъхна. – Сигурен ли си, че нямаш нищо против? На мене ходенето ми е в повече. А ти карай право напред.

Джими ги изчака да се скрият от погледа му и тръгна с бавна крачка. Беше прекрасен следобед за разходка из полето. Слънцето тъкмо се колебаеше дали времето вече може да се брои за вечер или още е следобед. Най-накрая реши, че е вечер и се приготви да вдига котва. След Лондон провинциалният въздух беше опияняващо свеж и прохладен. Джими почувства необичайно задоволство. Едва сега му дойде наум, че единственото нещо, което си струва на тоя свят, е да се установи някъде с притежание от три акра земя и една крава и да стане селянин.

По пътя нямаше никакво движение. Веднъж срещна каруца и веднъж стадо овце с едно приятелски настроено куче. Понякога пред него изскачаше заек, спираше да се ослуша и така се стрелваше към отсрещния жив плет, че от него оставаха да подскачат само едни задни лапи и малка топчеста бяла опашка. Като изключим всичко това, Джими беше сам на пътя.

Постепенно започна да осъзнава, че се е загубил.

Трудно е да преценяваш разстояния, когато вървиш пеш, но на Джими му се струваше, че е изминал поне пет мили. Трябва да е обърнал пътя. Със сигурност беше вървял само направо, защото по-направо от това нямаше накъде. От друга страна, съвсем както подобава на пилешкия мозък на лорд Дрийвър, той трябва да е забравил да спомене някой важен завой. И Джими приседна край пътя.

Както си седеше, до ушите му достигна тропот на конски копита. Той стана. Най-после се задаваше някой, който щеше да го упъти.

– Хей, здрасти! – викна той. – Я, някой си изпуснал коня! За бога, та това е дамско седло!

Джими спря животното и го поведе назад, откъдето беше дошло. Като зави, зърна едно момиче в костюм за езда да тича към него. Щом го видя, момичето забави ход.

– Много ви благодаря – промълви тя, поемайки юздите. – Денди, ти палавнико!

Джими погледна зачервеното ѝ усмихнато лице и зяпна. Беше Моли Макикърн.

12

Началото

Самообладанието беше едно от качествата в характера на Джими, с които той определено се гордееше, но ненадейността на срещата толкова го слиса, че за няколко мига го остави напълно безсловесен. Това момиче живееше в съзнанието му от толкова време вече, че Джими мислено се беше сблизил твърде много с нея. Затова преживя истински шок, внезапно изправяйки се пред необходимостта да признае, че в действителност тя е една непозната. Той се почувства като човек, срещнал близък приятел, който си е загубил паметта безвъзвратно. Смушаващо е да разбереш, че трябва да започнеш всичко отначало.

– О, господин Пит, това сте вие? Как сте? – възкликна изненадано Моли и му протегна ръка.

Джими изведнъж почувства, че сетивата му възвръщат чувствителността си. Моли помнеше името му!

– Като да срещнеш наяве някой, когото си сънувал – продължи Моли. – Понякога се чудех дали сте истински. Всичко, което се случи през онази нощ, ми се струва като някакъв сън.

Джими най-накрая усети, че може да движи езика в устата си.

– Никак не сте се променила – изхъхри той с усилие. – Изглеждате съвсем като тогава.

– Е, в крайна сметка не е минало чак толкова много време, нали?

Джими усети тъпо бодване в гърдите. За него изминалите дни бяха като изгърколили се години. Явно за Моли той не означаваше нищо – просто случаен познат, един от тълпата. А нима, попита се той, можеше да очаква нещо повече? Но тази мисъл му донесе и утехата. Болезненото усещане, че е загубил почва под краката си и нивите около него са подхванали буги-буги изведнъж изчезна. Той осъзна, че всъщност е обърнал представите. Той не е загубил почва под краката си. Напротив, тъкмо сега е стъпил здраво на нея. Той я беше срещнал и тя го помнеше. Нима имаше право да иска нещо повече?

– Пътувах почти през цялото време след онази среднощна наша среща – каза Джими.

– А сега в Шропшир ли живеете? – попита Моли.

– Не. На гости съм – всъщност надявам се да бъда, но изгубих пътя до мястото, където съм поканен да отседна и започвам да се съмнявам

дали някога ще се добера до определената ми стая за гости. Казаха ми да вървя все направо и аз така направих. Случайно да знаете къде се намира замъкът Дрийвър?

Тя се засмя.

– Ами случайно знам – отвърна тя. – Аз също съм отседнала в замъка Дрийвър.

– Какво?

– Голям късметлия сте, господин Пит. Още първият човек, към когото се обръщате със зов за помощ, се оказва опитен водач.

– Права сте – съгласи се Джими охотно. – Наистина съм късметлия.

– С лорд Дрийвър ли дойдохте? Разминахме се на алеята, когато тръгнах. Той беше в колата с един друг човек и с лейди Джулия Блът. Едва ли той ви е накарал да вървите пеш.

– Аз сам предложих да повървя. Някой трябваше да го направи. Той беше забравил да предупреди, че ще води и мен.

– А на всичко отгоре ви е заблудил. Много е разсеян.

– Изглежда е така.

– Отдавна ли познавате лорд Дрийвър?

– От дванайсет и петнайсет миналата нощ.

– Миналата нощ!

– Първо се срещнахме в „Савой“, а по-късно и на Крайбрежната улица. Гледахме реката и обменяхме тъжните си житейски истории, а тази сутрин той се появи в апартамента ми и ме покани тук.

Моли го погледна с искрена почуда.

– Вие май сте доста неспокоен човек – заключи тя. – Изглежда не оставате дълго на едно място.

– Диагнозата е безпогрешна – потвърди Джими. – Не мога да стоя мирен. Имам скитническа треска като онзи мъж на Киплинг.

– Но той е бил влюбен – напомни му Моли.

– Да – отвърна Джими, – бил е. Това е бацилът, който го е тормозел.

Моли го стрелна с поглед. Той ѝ се стори изведнъж нов и различен. Тя все още беше във възрастта на мечтите и фантазиите. От обикновен млад мъж с малко по-ексцентрични маниери от повечето млади мъже, които беше срещала, Джими в миг се превърна в тайнствен непознат, заслужаващ повече внимание. Тя веднага започна да се пита какво ли е момичето, в което е влюбен. И поглеждайки го от този нов и неочакван ъгъл, Моли откри, че мъжът пред нея е с доста привлекателна външност. Едва сега тя забеляза сдържаната сила и решителност, прозиращи

зад приятните му и меки маниери. Той имаше излъчване на мъж, уверен в себе си, след като се е лутал насам-натам.

Това откритие я остави безмълвна за няколко мига. Джими също не наруши мълчанието. Той я гледаше с умолителна настойчивост в очите. Защо не може да разбере? Тя трябва да разбере.

Но очите, които срещнаха неговите, бяха очи на дете.

В този миг конят, пощипващ небрежно по някоя тревичка, вдигна глава и изцвили нетърпеливо. В тази негова настойчивост имаше нещо толкова човешко, че и двамата се засмяха едновременно. Откровеният материализъм на изцвилването разчупи проточилото се мълчание. Това беше настоятелен повик за храна.

– Бедничкият Денди! – потупа го по шията Моли. – Той знае, че е близо до вкъщи и че тъкмо сега е време за вечеря.

– В такъв случай сме близо до замъка, така ли?

– Пътят доста заобикаля, но ние можем да минем направо през нивите. Не са ли прекрасни английските поля? Обожавам ги! Разбира се харесвам и Америка, но...

– Отдавна ли напуснахте Ню Йорк? – попита Джими.

– Дойдохме тук около месец след като бяхте вкъщи.

– Значи не сте останали дълго в Ню Йорк?

– Баща ми тъкмо беше направил изгодна сделка на Уолстрийт. Провървяло му точно когато съм била на „Мавритания“. Той ми предложи да напуснем Ню Йорк и не беше нужно да ме убеждава дълго. Прекарахме зимата в Лондон. После отидохме в Париж. Точно там срещнахме сър Томас Блънт и лейди Джулия. Вие познавате ли ги? Те са чичото и лелята на лорд Дрийвър.

– Запознах се с лейди Джулия на гарата.

– И как ви се струва?

Джими започна да заеква:

– Е, как да кажа...

– Знам, знам. Тя е ваша домакиня, но вие все още не сте се настанили на масата ѝ, така че можете да кажете точно какво мислите, преди да сте принуден да твърдите, че е съвършена.

– Ами...

– Според мен – каза рязко Моли – тя е груба и злобна жена.

– Е, когато лорд Дрийвър ни представи един на друг на гарата, тя не плесна с ръце и не ме прегърна като родно чедо. По-скоро прие изпитанието с високо вдигнато чело.

– Тя е злобна жена – повтори Моли с известно настървение. –

Същият е и той – сър Томас имам предвид. Дребнав мърморко и кавгаджия. Те и двамата се държат с бедния лорд Дрийвър като с роб и аз все още не мога да се начудя защо той не роптае срещу това. Мен самата тяхното отношение ме влудява. Това е такъв срам. Той е толкова мил и добродушен. Жал ми е за него.

Джими слушаше гневната тирада със смесени чувства. Съчувствие-то ѝ към графските неволи издаваше доброто ѝ сърце, но дали това беше единствената причина за тази пламенна защита или имаше допълнителен стимулатор? В гласа ѝ сякаш зазвъняха медени камбанки и бузите ѝ поаленяха, което накара чувствителният разсъдък на Джими да заподозре личен интерес към тиранизирания пер. Разумът твърдеше, че е глупаво да ревнува от лорд Дрийвър. Като цяло беше голяма симпатяга, но не можеше да се взема на сериозно. Но примата в Джими го насъскваше да ненавижда с някаква необяснима омраза всички мъже, навъртащи се в близост до Моли. Не че лорд Дрийвър му беше противен. Напротив, Джими дори го харесваше. Но много се съмняваше дали това благоприятно положение към него би цъфтяло дълго из душата му, ако Моли продължаваше да сипе мили думи по негов адрес.

Добре че чувствата му към отсъстващия лорд не бяха подложени на по-нататъшни изпитания за надеждност и устойчивост. Следващата забележка на Моли застигна сър Томас.

– Най-лошото е – каза тя, – че татко и сър Томас са такива приятели. През цялото в Париж двамата ходеха гушнати под ръка. Баща ми му направи голяма услуга.

– Каква?

– Случи се един следобед малко след като пристигнахме. Един тип се вмъкнал в стаята на лейди Джулия, докато всички ние, с изключение на баща ми, бяхме навън. Баща ми го видял как влиза и подозирайки, че крои нещо лошо, влязъл след него. Мъжът се опитвал да открадне бижутата на лейди Джулия. Той бил отворил сейфа, където те се пазели, и държал в ръце диамантената ѝ огърлица, когато баща ми го спипал. Тя е най-възхитителното нещо, което някога съм виждала. Сър Томас казал на баща ми, че е платил сто хиляди долара за нея.

– Невъзможно е – предположи Джими – управата на хотела да не е инсталирала сейф за ценности.

– Разбира се, че имаше хотелски сейф, но вие не познавате сър Томас. Той няма вяра на каквото и да било хотелски сейф. Той е от ония хора, които се инатят да правят нещата по свой собствен начин и си мислят, че могат да се грижат за собствените си дела по-добре от който

и да е друг. Затова поръчал специален преносим сейф и никога не би сложил диамантите другаде освен в него. Естествено крадецът го е отворил за секунда. Един умен крадец не би се затруднил с неща като този сейф.

– И какво се случи после?

– О, мъжът видял баща ми, хвърлил огърлицата и избягал по коридора. Баща ми се опитал да го настигне, но не успял. Затова се върнал назад и започнал да вика и да звъни на всеки звънец, попаднал пред погледа му, но мъжът така и не бил открит. Все пак диамантите бяха спасени. Това беше най-важно в случая. Непременно ги погледнете тази вечер. Те наистина са прекрасни. Разбирате ли от скъпоценни камъни въобще?

– Мисля, че да – отвърна Джими. – Всъщност един бижутер, когото познавах някога, ми каза, че съм имал природна дарба в тази насока. И разбира се, сър Томас е бил страшно благодарен на господин Макикърн?

– Той просто се разля като масло върху печка от признателност. Не знаеше как да му се отблагодари. Разбирате ли, ако онзи тип беше изчезнал с диамантите, сигурна съм, че лейди Джулия щеше да накара сър Томас да ѝ купи друга огърлица също толкова скъпа колкото и откраднатата. Хващам се на бас, че си умира от шубе от нея. Опитва се да не го показва, но е така. Но освен дето щеше да се изръси с още сто хилядарки, кражбата би съсипала репутацията му пред нея, че е непогрешим и прави нещата по-добре от другите.

– Но няма фактът, че крадецът е успял да се добере до бижутата и е бил спрял само по щастлива случайност, не е достатъчно доказателство?

– О, лейди Джулия така и не разбра за онзи злощастен епизод. Сър Томас се прибра в хотела час преди нея. Никога преди не бях виждала човек да се справи с такова количество работа каквото сър Томас свърши в този един час. Той издири управителя на хотела и след куп приказки за дълг и лоялност към своите гости го закле да пази в абсолютна тайна случката – с което бедният човечец беше повече от щастлив да се съгласи, защото ако се разчуеше историята, само би навредила на името на хотела. От своя страна пък управителят събра служителите си и ги заплаши с уволнение, ако някой се изпусне. Ние с баща ми също обещахме да не казваме на никого, така че лейди Джулия и до днес не знае за покушението срещу огърлицата. Въпреки че преди няколко дни ми идеше да разкажа инцидента на лорд Дрийвър! Помисли си само какъв коз срещу тях ще дам в ръцете му. Няма да могат повече да

издевателстват над него.

– Аз не бих го направил – отбеляза Джими, опитвайки се да придаде на гласа си хладното безпристрастие на страничен наблюдател. Тази загриженост на Моли за лорд Дрийвър беше мила и достойна за похвала, но му действаше доста разцентроващо.

Моли го погледна изненадано.

– Нали не мислиш, че бих го направила?

– Не, не – побърза се оправдае Джими – Разбира се, че не.

– Щом съм обещала да не казвам на никого! – каза Моли троснато.

– Защо ми се стори, че се подсмихна леко?

– Всъщност – отвърна Джими с извинителен тон – не че е нещо важно – исках само да отбележа, че ти току-що разказа случката на моята скромна личност.

Моли се изчерви. После се усмихна.

– Не знам защо го направих – призна си тя. – Изплъзна ми се неволно от устата. Сигурно защото усещам, че мога да ти се доверя.

Тези думи надигнаха в душата на Джими такива розови вихрушки, че той се закова на място под напора им, но Моли продължи напред.

– Ти можеш да ми се довериш сто процента – продължи темата Джими, след като припна подире ѝ, – но откъде знаеш, че можеш?

– Откъде ли? – повтори тя. Беше спряла за момент, но след това продължи с бързи крачки, видимо смутена. – Откъде ли? Ама че абсурден въпрос! Разбира се, че знам. Ти не можеш ли да четеш по лицата на хората? Аз пък мога. Виж – посочи тя с ръка напред – оттук се вижда замъка. Как ти се струва?

Бяха стигнали мястото, където нивите се втурваха стръмно надолу. Неколкостотин метра пред тях сред тъмнозелената рамка на могъщ лес се издигаше прословутата сива каменна грамада, която в гореупоменатите далечни времена беше вкисвала деня на уелските спортяги. Дори и днес наоколо ѝ витаеше някакъв дух на дързост и пренебрежение. Залезващото слънце беше подпалило водите на езерото. Из околността не се мяркаха никакви човешки или животински фигури. Като че ли бяха попаднали в двореца на Спящата красавица.

– Е? – изви глас въпросително Моли.

– Прекрасен е! – не закъсня да оправдае очакванията ѝ Джими.

– Нали? Толкова се радвам, че и на теб ти харесва. Винаги, когато застана тук, се чувствам така като че ли аз съм създала всичко наоколо. И когато хората не могат да оценят гледката, се чувствам лично засегната.

Те се спуснаха надолу по хълма.

– Междувпрочем – каза Джими – ще играеш ли в онази пиеса, която подготвят?

– Да. Да не би ти да си другият мъж, който щяха да доставят от Лондон? Затова и лорд Дрийвър отиде до метрополията. Мъжът, който щеше да играе една от ролите, трябваше да замине по някакви бизнес дела.

– Горкият нещастник! – съжали го Джими. В този момент му се струваше, че на света съществува само едно място, където човек може да бъде истински щастлив. – Каква е тази роля? Лорд Дрийвър ми каза само, че им трябва доброволец. Какво ще трябва да правя?

– Ако ще си лорд Хърбърт, чиято роля е вакантна, ще говориш с мен почти през цялото време.

Джими реши, че пиесата ще бъде страхотна.

Гонгът за преобличане прозвуча точно в момента, в който двамата влязоха в предверието. Вляво стояха двама мъже потънали в дружески разговор. Единият беше висок и едър, а другият нисък и дребен. Масивният гръб на високия мъж се стори доста познат на Джими.

– О, татко! – викна Моли.

Джими вече знаеше къде е засичал този гръб преди.

– Сър Томас – обърна се тя към дребния мъж, – това е господин Пит.

Дребосъкът хвърли на Джими един бърз изпитателен поглед с цел да открие набиващи се на очи криминални наклонности и след като остана задоволен от гледката, стана по-дружелюбен.

– Радвам се да се запозная с вас, господин Пит, много се радвам – изписука той. – Очакваме ви да пристигнете от известно време.

Джими обясни, че е объркал пътя.

– Не се учудвам. Било е неразумно да бъдете оставен да вървите пеш, след като не познавате местността. Племенникът ми е проявил голяма безотговорност, като не ни извести за пристигането ви. Жена ми му направи забележка в колата.

„Обзалагам се, че му е трила доста сол на главата“ – помисли си Джими, а на глас демонстрира искрено учудване, подавайки ръка на приятел в нужда:

– Така ли? Самият аз предложих да повървя пеш. Не съм се разхождал на въздух, откакто пристигнах в Англия. – После се обърна към великана и му подаде ръка: – Предполагам, че не ме помните, господин Макикърн. Срещали сме се в Ню Йорк.

– Помниш ли онази нощ, когато господин Пит прогони нашия крадец, татко? – попита Моли.

Тази реминисценция временно отне на господин Макикърн говорните способности. Малко са ситуацияите, които могат да изкарат от равновесие един нюйоркски служител на реда и законността. Сред тази привилегирана прослойка точно премерения замах на юмрука се цени като висша проява на такт, а умело насоченият удар с палката се приема като задоволителна находчивост. Въоръжен със своите средства за общуване вие никога няма да сварите неподготвен за отговор един полицай от Манхатън. В друга обстановка господин Макикърн щеше да знае как да се справи с присъствието на младия мъж, който, той беше убеден в това, е изпечен престъпник. Но тук се изискваше съвсем друго поведение. Първото и най-основно изискване на етикета, който той бе приел да спазва, навлизайки сред обществото, където смяташе, че му е мястото, бе следното: „Никога не прави сцени“. Той беше разбрал, че сцените се числят към онези човешки деяния, които са най-неприемливи и ненавизждани от висшите кръгове. Естественият човек в него трябваше да бъде окован в здрави вериги. Железният юмрук трябваше да отстъпи място на ласкателните слова. Едно хладно „Наистина ли?“ беше отговор, срещу който и най-ревностните защитници на добрия тон не биха могли да кажат и копче.

Доста усилия и душевни гърчове бяха съпроводили усвояването на този урок, но господин Макикърн се справи успешно.

Той се здрависа и дрезгаво призна познанството.

– Наистина ли, наистина ли? – изчурулика сър Томас приветливо. – Значи вие се намирате сред стари приятели, господин Пит.

– Сред стари приятели – повтори думите му Джими, усещайки как очите на бившия полицай горят дупки в него.

– Превъзходно, превъзходно! Позволете да ви покажа вашата стая. Тя е точно срещу моята. Насам, моля.

Те се разделиха с господин Макикърн, но Джими все още чувстваше жежките остриета на очите му. Погледът на експолицая беше от онези, които завиват зад ъглите, изкачват стълби и пробиват стени.

13

Възгледите на Шилото

Въпреки всичко Джими завърши вечерния си тоалет в доста приповдигнато настроение. Струваше му се, че се е събудил от някакъв унес. Животът, толкова сив до вчера, днес се завъртя пред очите му пъстър и изпълнен с възможности. Повечето хора, които по собствено желание или поради необходимост са сновали насам-натам по света за по-продължителен период, са повече или по-малко фаталисти. Джими беше оптимистичен фаталист и винаги беше гледал на Съдбата не като на сляп раздавач, който пръска ей така налуки добри или лоши дарове, а по-скоро като доброжелателно създание с определено пристрастие към него. Той твърдо вярваше в своята звезда. В различни периоди от своя живот – особено по времето, както беше казал на лорд Дрийвър, когато беше закусувал колкото врабче – бе притискан в различна степен в тъмния ъгъл, но късметът му досега винаги го беше измъквал оттам. Струваше му се страшно неспортсменско от страна на Съдбата да го доведе до прага и да му покаже най-голямото съкровище в живота, а после да го запрати отново нанякъде. Разбира се, представите му за това какво е най-важното в живота се бяха променяли с годините. Дори и малките възвишения по своя Хълм на Живота Джими беше приемал за Големите върхове, но тази, последната височина, той усещаше като истинския Еверест. За добро или зло образът на Моли се беше вплел в съзнанието му. В бурния период на двайсетте си години Джими често беше оставал с измамното впечатление, че и други момичета, които сега бяха само смътен спомен като героини от полузабравена пиеса, са стигали до споменатите дълбини. Тогава гърчовеите от раздялата бяха болезнени, но доста краткотрайни. Силата на волята и активният живот доста успешно се бяха справили с лечението. Седмица-две на всемирна самота и сърцето му отново беше готово – добре пометено от спомени и уютно мебелирано за следващата наемателка.

Но в случая с Моли нещата стояха съвсем различно. Джими вече бе преминал възрастта на мълниеносното прехласване. Като земевладелец, измамен от предишни арендатори, Джими беше станал недоверчив и предпазлив. Хранеше определени съмнения по отношение силите си за възстановяване в случай на бедствие. Затова постепенно разви своеобразно отбранително поведение към срещуположния пол. Но Моли беше

пробила неговата защитна линия и Джими осъзна, че не може да ѝ даде достоен отпор. Методи, успешно прилагани в миналото, сега се оказваха безполезни. Онзи душевен балсам, с който досега безотказно беше лекувал сърдечните си травми и чийто съставки включваха многократно самонапомняне, че по света има толкова други хубави момичета, се оказа напълно неефективен. Джими не се опитваше да се самозалъгва. Беше минал възрастта, когато мъжът се влюбва във всеки един по-засукан индивид с нежно име и премрежен поглед.

Това е краят. Второ раздаване няма да има. Както и да свършеше това, той ѝ принадлежеше.

Едва ли има друг момент в ежедневието на мъжа, в който умът му е по-вгълбен, от онзи кратък отрязък от време, когато той насапуниiswa лицето си преди бръснене. Работейки усърдно с четката Джими Пит оценяваше ситуацията. Не без основание той беше склонен да гледа на застигналия го късмет като на специално отпуснат от Съдбата влак, който да го отведе право в райските селения. Идеше му за разцелува тази своя толкова чевръста и добронамерена Фортуна. Чрез серия от изкусно изпипани чудеса тя му беше уредила ролята на гост под един и същи покрив с Моли. Това, както няколко мига по-късно изтъкна Разумът, беше само началото, но на Джими, замислено сапуниiswaщ лицето си, му се струваше краят. Едва когато нагласяше връзката си, му хрумна любопитната мисъл, че май преди да излезе на финалната права ще трябва да прескочи доста препятствия.

На първо място Моли не го обича. И, той беше принуден да признае, има основателни причини да го прави. Освен това баща ѝ твърдо вярва, че той е първокласен мошеник.

– Всичко друго, обаче – увери Джими отражението си в огледалото – е тип-топ.

В този момент на вратата силно се почука.

– Да? – викна Джими. – Влез!

Вратата бавно се откряна. В процепа като изгряващо слънце откъм разцветката се появи обрасла с буйна червена растителност глава, гарнирана с усмивка от ухо до ухо.

– А, Шило! Здравсти. Влизай. Как е положението?

В стаята пропъпли и останалата част от господин Мълинс.

– За хавата ли питаш шефе? Хич не бях сигурен, дъл' т'ва е твоята стая. Я познай, шефе, в кой мислиш щях да са джасна долу в коридора? В онуй ченге, Макикърн. Ако щеш вярвай!

– Сериозно?

– Без майтап. К'во ли прави тук? Щях да опъна петалите кат' го вях насреща ми. Ей на, още не мога да си взема въздуха кат' хората.

– Позна ли те?

– Дали ме позна! Фърли ми такъв смразяващ поглед, че са чудя как не станах буца лед.

– И?

– И почнах да си викам: „Къде съм аз? На Трето авеню ли съм или в туй забутано английско село и въобще к'во става тук?“ След т'ва се излузих кат' портмоне от дамска чантичка и право тук идвам. Каж ми, шефе, какъв е номера? К'во прави туй грозилеще Макикърн от тая страна на океана?

– Всичко е наред, Шило. Успокой се. Ще ти обясня. Той се е пенсионира... Като мен. И е един от най-важните гости тук.

– Като теб ли, шефе? К'во значи туй?

– Напуснал е силите на реда малко след нашата среща, когато ти хубавичко си почурулика с булдога. Дошъл в Англия и влязъл в обществото. И ето ни тук отново заедно всички под един покрив като на малка семейна сбирка.

Свободно полюшващото се чене на Шилото беше свидетелство за негово безкрайно изумление.

– Тогава... – изхриптя той.

– Да?

– Тогава той к'во ли ще направи?

– Не мога да ти кажа, Шило, но очаквам да чуя след малко. Мисля, обаче, че няма за какво да се притесняваме. Следващата стъпка ще е негова. Ако желае да обсъдим ситуацията, няма да закъснее да доприпка.

– Сигур е тъй – съгласи се Шилото.

– Аз специално се чувствам много добре. И чудесно се забавлявам. А ти как я караш там долу под стълбището?

– Суперско, шефе. Честно, да видиш само иконома. Стара кримка, Сандърс му викат. Да го чуеш само к'ви приказки приказва, кат' петмез ги точи. Аз само седя и слушам. И всички долу ми викат „господин Мълинс“ – съобщи последния факт Шилото не без фанфарни трели в гласа.

– Радвам се, че и при теб всичко е наред. Значи няма причина да не си изкараме една хубава почивка тука. Освен това не ми се вярва господин Макикърн да се опита да ни тегли шута, след като чуе две-три нещица, които ще му подшушна. Просто спомени от общото ни минало, които сигурно ще го заинтересуват. Всъщност аз харесвам господин Макикърн – и много ми се искаше това да е взаимно – но нито една

дума, излязла от устата му, няма да е в състояние да ме помръдне от това място.

– Само тъй, шефе – горещо го подкрепи Шилото. – Трябва да е направил доста големи удари, за да може да си намести дирника тука. А аз знам как ги е направил. Често сме се срещали с него в добрия стар Ню Йорк.

– Прав си, Шило, а от това може да излезе един хубав скандал.

– Уха, ама много голям – светнаха очите на възпитаника на школата на Бауъри, защото бяха подхванали любимата му тема. – Аз знам и ти също знаеш, шефе. Толкоз исках да стана ченге. Ама кат' не съм расъл достатъчно. Станеш ли ченге и докопваш големите пари! Гле'й го тоя Макикърн. Мангизите сами влизат в джоба му без даже да си е мръднал пръста да ги спечели. А виж ме мене, шефе.

– Виждам те, Шило, виждам те.

– Хубавичко ме виж. Цяла година търча насам-натам като изоглавено добиче и се претрепвам от работа...

– А и зад решетките честичко поседяваш – допълни съчувствено Джими.

– И туй на 'сичко отгоре. И ме гонят из целия град. И к'во накрая? Все ти си лошия.

– Затова започни честно да си заработваш парите – каза Джими. – Това ти трябва, Шило – промяна. Някой ден ще ми благодариш за съвета.

Шилото го погледна с недоверие. Замълча за момент, а след това изрече гласно мислите, които го занимаваха:

– Шефе, туй е адски готска къща.

– Виждал съм и по-кофти бараки.

– Слушай, шефе, не можем ли...?

– Шило! – прекъсна го Джими заплашително.

– Слушай бе, шефе – без да обърне внимание на тона в гласа на Джими продължи Шилото, – сигур не та канят често-често в таквиз къщи. Хич даже няма и да са напругаме. Толкоз неща са търкалят наоколо, само трябва ръката си да протегнеш. То ше си е голяма загуба да ги оставим тъй да са въргалят.

– Шило – повиши глас Джими, – мисля, че те предупредих. Най-учтиво те помолих да се вземеш в ръце и да се бориш със своите професионални инстинкти. Бъди мъж! Забрави ги. Опитай се да се занимаваш с нещо. Лови пеперуди.

Лицето на Шилото придоби изражението на опечалена змиорка.

После реши да направи един последен, отчаян опит.

– Не си ли спомняш, шефе, онез камъни на дукесата?

– Милата дукеса! – промърмори Джими.

– Ами банката, дет' си изръшкал?

– Хубаво време беше! – съгласи се Джими и дооправи връзката си пред огледалото.

– Има една госпожа тука – не се отказваше Шилото, – дето има диамантена огърлица за сто хилядарки. Честна дума, шефе, сто бонки. Сандърс ми го каза – оня приятел с петмезените приказки. Аз му викам „Ами!“, а той ми вика: „Няма лъжа, няма измама. Сто хилядарки!“

– И аз го чух – каза Джими.

– Да са поогледам ли наоколо и да разбера къде я пази, шефе? – предложи услужливо Шилото.

– Шило – отсече твърдо Джими, – не искам да чувам повече такива работи. Нали се разбрахме да държим ръцете си далеч от всякакви сребърни лъжици. Същото се отнася и за диамантените огърлици. Ще ме побъркаш с твоите сто бонки.

– Прощавай, шефе. Ама туй беше един път възможност. Сто хиляди гущера. Колко прави в тукашни пари?

– Двайсет хиляди паунда.

– Леле! Да ти помогна ли нещо, шефе?

– Не, Шило, благодаря. Ако искаш, можеш да ми подадеш четката. Не, не тази. Това е четка за коса. Опитай с онази голямата, черната.

– Много ти е тузарски костюма, бе шефе – отбеляза Шилото с искрено възхищение.

– Радвам се, че ти харесва, Шило. Мисля, че е доста шик.

– Върховен е. Ше прощаваш, шефе, ама колко даде за него?

– Около дванадесет гвинеи, струва ми се. Ако искаш, ще погледна в сметката.

– А колко е туй – гвинеята де. Повече ли е от паунд?

– С един шилинг повече. Защо ти е тази висша математика?

Шилото спря да работи с четката.

– Колко много таквиз намазани костюми ще можеш да си купиш – отбеляза той замислено, – ако дигнеш оназ огърлица! – Изведнъж лицето му се оживи – О, шефе, що не влезеш отново в играта?

Но Джими така и не успя да отговори на този патетичен апел, защото точно в този момент на вратата мощно се потропа. И веднага след това дръжката бе натисната.

– Леле! – викна стреснато Шилото. – Ченгето.

Джими се усмихна приветливо.

– Заповядайте, господин Макикърн. Влезте. Ето ни отново заедно. Познавате приятеля ми господин Мълинс, струва ми се. Затворете вратата и седнете. Трябва да обсъдим някои неща.

14

Нападение и контраудар

Господин Макикърн стоеше в рамката на вратата и лъхтеше като кон, преминал с последни усилия финалната права. Като резултат от продължителните си взаимоотношения с всякакви злосторници, експлицитният беше склонен да подозира в тъмни намерения всички около себе си, затова в момента мозъкът му вреше като забравен на огъня чайник. В интерес на истината сме длъжни да отбележим, че дори и много по-доверчив човек би се усъмнил в известна степен в целта на присъствието тук на Джими и Шилото. Още когато чу, че лорд Дрийвър е довел къщи свой познат от Лондон, той беше допуснал скрит мотив в тази визита. За господин Макикърн лорд Дрийвър беше младеж, към който професионалните мошеници тичаха с радостни викове. Никога досега, от както да си мошеник беше станало доходоносно занятие, беше сигурен той, измамниците не са имали по-лесна плячка за своите мрежи от Негова светлост.

А когато откри, че непознатият посетител не е някой друг, а Джими Пит, неговите подозрения бяха ударили тавана.

Но сблъсквайки се преди малко в коридора и с Шилото, господин Макикърн се беше почувствал като човек, чийто път в тъмнината е бил осветен от случаен лъч светлина и миг преди да направи поредната крачка е видял, че се намира на самия ръб на страховита и бездънна пропаст. Джими и Шилото бяха влезли да обират дома му заедно и ето ги отново двамата в замъка Дрийвър. Дори ако употребим „злокобно“, за да опишем начина, по който господин Макикърн възприе присъствието им в имението, не бихме могли да обхванем напълно вулкана от чувства, бушуващи в душата на экс служителя на Закона.

Бившето ченге едва успя да обуздае първия си импулс, който го подтикна да се втурне тутакси в стаята на Джими. Беше научил добре уроците на обществото, към което се стремеше да се присъедини. Дори камъни да падаха от небето, той не трябваше да закъснява за вечеря. Затова отиде и се преоблече.

Джими прие посещението му съвсем хладнокръвно и дори не стана от стола, на който седеше. За разлика от него Шилото показваше всички симптоми на затънал в смрадливо блато пътник. Отначало застана на единия си крак, след това на другия, като че ли изпробваше

издръжливостта на всеки един крайник поотделно, за да направи по-късно своя избор.

– Вие... мошеници такива! – избумтя Макикърн.

Шилото, който изглежда беше гласувал доверие на десния си крак, бързо промени възгледите си и пусна една вяла усмивка.

– Нъл' не ти трябвам повече, шефе? – едвам успя да прокара въпроса през гърлото си той.

– Не, можеш да се отиваш, Шило – отвърна му Джими.

– Ще стоиш там, където си, червенокос дявол такъв! – прогърмя отново Макикърн.

– Тръгвай, Шило – подкани го със спокоен тон Джими.

Без да помръдне Шилото изгледа колебливо огромното туловище на бившия полицай, блокирало изхода навън към свободата.

– Бихте ли се отместил, за да може моят човек да излезе? – учтиво помоли Джими.

– Ще стоиш там... – опита се отново да повтори репликата Макикърн.

Без да го изчака да завърши, Джими стана, заобиколи го и отвори вратата. Шилото се стрелна през нея като заек, когото са освободили от капан. Не че му липсваше смелост, но никак не обичаше неприятните разговори, а му се струваше, че тъкмо Джими е човекът, който добре се оправя в подобни сблъсъци на воли. Само щеше да му се пречка, ако останеше.

– Сега вече можем да поговорим по-спокойно – предложи Джими, връщайки се обратно на стола.

Очите на Макикърн святкаха някъде в дъното на очните ябълки, а челото му пламтеше като огнено зарево над планински хребет, но събирайки всичките си сили той овладя чувствата си.

– А сега... – започна Макикърн.

– Да? – поинтересува се Джими.

– Какво правиш тук?

– В момента нищо.

– Знаеш какво имам предвид. Защо сте тука – ти и този червенокос дявол Мълинс? – люшна Макикърн глава към вратата.

– Тук съм, защото бях най-учтиво поканен от лорд Дрийвър.

– Аз те познавам.

– Наистина имате това щастие. Много мило от ваша страна, че си спомняте за мен от една единствена наша среща.

– Каква е играта ти? Какво смяташ да правиш?

– Да правя? Ами смятам да опозная парка, да пострелям малко, да огледам конете, да поразмишлявам над живота и да храня кокошките – предполагам, че все някъде наоколо ще се намерят пилци за хранене – и евентуално да погребва с лодка из езерото. Нищо повече. О, да, мисля, че ще ми дадат и роля в някаква пиеса.

– Ще пропуснеш пиесата. Тръгваш си още утре.

– Утре? Но аз току-що пристигнах, драги ми Макикърн.

– Не ми пука. Изчезваш още утре. Давам ти срок до утре.

– Поздравявам ви – каза Джими. – Една от най-старите къщи в Англия.

– Какви ги плещиш?

– От думите ви заключих, че сте купил замъка. Нали е така? Но ако все още той принадлежи на лорд Дрийвър, не смятате ли, че трябва първо да се посъветвате с него и след това да преправяте неговия списък с гости?

Макикърн го изгледа продължително. Вътрешностите му клокочеха застрашително.

– Аха, и ще ми държиш такъв тон?

– Не знам какво имате предвид под израза „такъв тон“. С какъв тон ще отговорите вие на един напълно непознат, който дойде и ви заповяда да напуснете къщата на друг човек?

Масивната брадичка на Макикърн щръкна заплашително по начин, който караше и най-войнствените хулигани от подопечния му район да се кротват като вакли агънца.

– Знам ви вас – изсумтя той. – И номерата ви знам. Затуй няма да изкараш и до утре – събираш си багажа още сега.

– „Защо да чакаме до утре, мила? Тази вечер ти си кралицата на моето сърце“ – изтананика Джими.

– Ще те разоблича пред всички. Ще им разкажа какъв си.

Джими поклати глава.

– Прекалено мелодраматично – критично отбеляза той. – Звучи ми като нещо от сорта: „Призовавам небето за съдник на спора между този човек и мен“. Аз на ваше място не бих опитвал. Всъщност, какво смятате да им кажете?

– Ще отречеш ли, че в Ню Йорк си един долен крадец?

– Ще отрека. Не съм нищо от сорта.

– Какво?

– Ако ме изслушате, ще ви обясня.

– Да ми обясниш! – Гласът на Макикърн отново пое към висините.

– Говориш ми за обяснения, ти долен лъжец, когато те хванах в моя собствен дом в три през нощта, ти...

Усмивката изчезна от лицето на Джими.

– Дайте ми само половин минута – изрече той вече напълно сериозен.

Сигурно ви се струва, че идеалното разрешение би било Джими да остави бурята да затихне от само себе си и след това спокойно да разкаже за облога с Артър Мифлин, който го тласна да изпробва сили в проникването с взлом в чужда къща. Но Джими се съмняваше, че историята му ще има някакъв успех. Нещата бяха отишли далеч зад границите на спокойните обяснения. Беше сто процента сигурно, че Макикърн ще се изсмее на разказа му ето така: „Ха-ха“. А какво щеше да се случи след това Джими можеше само да предположи. Сцена, може би – мелодраматично обявление в най-лошия случай пред всички гости, а в най-добрия само пред сър Томас. И после хаосът щеше да го погълне. Без свидетел неговият разказ беше много уязвим, а свидетелят беше на три хиляди мили оттук. А още по-уязвим го правеше компанията, в която бе заварен в дома на полица. Човек, който се промъква в чужда къща заради облог, обикновено не го прави, придружен от професионален крадец, добре познат на полицията.

Не, спокойните обяснения трябва да се оставят за по-подходящи времена. Нямаше да му донесат нищо добро, а по-скоро щяха да му осигурят неколкодневен подслон в близкия полицейски участък. Но дори и да избегнеш тази съдба, със сигурност щеше да бъде помолен да напусне замъка.

Да напусне замъка и Моли! Джими скочи. Мозъкът му беше заботил трескаво.

– Един момент – каза той.

Макикърн спря.

– Е?

– Значи смятате да им разкажете всичко? – попита Джими.

– Смятам.

– А смятате ли да им кажете и защо не ме арестувахте онази нощ?

Макикърн зяпна. Джими застана пред него и го погледна в очите. Лицето на полица добри моравия цвят на презрял домати, а вените на челото му изпъкнаха и запулсираха в бесен ритъм. Промяната при Джими беше в обратната цветова гама. Той побледня от ярост и мускулите му затрепераха от напрежение. В подобно настроение веднъж Джими беше опразнил един бар с крак на стол в ръката си за две минути и половина,

засечено по часовника.

– Ще им кажете ли? – седеше през зъби той. – Ще им кажете ли?

Ръката на Макикърн, досега почиваща спокойно край тялото му, сама се вдигна. Пръстите му се склочиха върху рамото на Джими.

– Хайде де – изсъска Джими, – направи го! Направи го и ще видиш какво ще се случи! Само ако вдигнеш ръка към мен, ще те довърша. Да не мислиш, че можеш да си играеш с мен? Да не мислиш, че ми пука за ръста ти?

Макикърн дръпна ръката си. За първи път в живота си той срещаше мъж, който, инстинктът му го подсказваше, му беше равен по сили. За това отстъпи назад.

Джими пхна ръце в джобовете си и се обърна. Отиде до камината и се опря на нея.

– Не отговорихте на въпроса ми – каза той, овладял гласа си. – Може би не можете!

Макикърн беше извадил кърпа, за да избърше челото си и дишаше шумно.

– Ако искате – предложи Джими – ще отидем долу в дневната и вие ще разкажете вашата история, а аз моята. И още сега мога да предположа чий разказ ще се стори по-интересен на публиката. По дяволите! – гневът му отново се надигна. – Идвате в стаята ми и започвате с големите приказки за измамници и мошеници. Питам се, а вие как наричате себе си? Наясно ли сте вие какъв сте? Бедният Мълинс е един ангел в сравнение с вас! Вие...

Той млъкна.

– Не е ли по-добре да излезете оттук? – каза Джими сухо.

Без да каже дума Макикърн отвори вратата и излезе.

Джими се строполи в един стол и пое дълбоко дъх. Извади табакерата си, но преди да запали цигара, прозвуча гонгът за вечеря.

Той стана и се засмя горчиво. Усещаше се като изстискан лимон.

– Май опитът ми да се харесам на татенцето не излезе много успешен – каза си той на глас.

Не се случваше често бившият полицейски инспектор Макикърн да бъде спохождан от идеи – в своята кариера той беше наблегнал повече на усъвършенстването на юмручните си отколкото на мисловните си способности – но точно по време на вечерята умът му, вследствие преживения потрес, го дари с просветление. Интервюто му с Джими беше пълно поражение за него. Ръцете му бяха вързани. Директната атака беше невъзможна, нямаше как да изгони този хитър негодник от замъка.

Единственото нещо, което можеше да направи, беше да го наблюдава внимателно, защото беше твърдо убеден, че Джими се е промъкнал в къщата със сатанински намерения. А появяването на лейди Джулия на масата с прочутата диамантена огърлица му подсказа и очевадния мотив. Огърлицата имаше международна слава. Едва ли съществуваше дори и най-долнопробен джебчия в Англия или на континента, който да не го засърбяваха ръцете, щом си помислеше за украшението. Вече бяха опитали веднъж Залогът беше голям – тъкмо такъв, от който биха се поблазнили престъпници от класата на Джими Пит.

От мястото си на отсрещния край на масата той се беше втренчил в скъпоценните камъни, които блестяха около врата на своята притежателка. Бяха прекалено претенциозни, за да бъдат носени на тази, в края на краищата, съвсем неофициална вечеря. Това не беше наниз, а цял нашийник. Имаше нещо варварски пищно и ориенталски разточително в това изумително бижу. Беше награда, която си заслужаваше риска за всеки вагабонтин.

Разговорът, който с поднасянето на рибата стана общ, също не можеше да откъсне пламналия му мозък от досегашните му тревожни мисли. Лорд Дрийвър подхвана темата за кражбите.

– О, забравих да ти кажа, лельо Джулия – привлече вниманието на всички той. – Миналата нощ е бил обран №6.

Итън Скуеър №6 А беше фамилната резиденция в Лондон.

– По-скоро са се вмъкнали вътре – уточни лорд Дрийвър, доволен, че вниманието на аудиторията е изцяло негово. Дори лейди Джулия притихна. – Онзи приятел успял да влезе през кухненския прозорец в един през нощта.

– И ти какво направи? – строго попита сър Томас.

– О, аз... ъ-ъ... бях навън по това време – заекна лорд Дрийвър. – Но нещо е изплашило образа – побърза да продължи той, – и той е офейкал без да успее да отмъкне нищо.

– Кражбите – обади се компетентно един млад мъж, когото Джими разпозна като любителят на театралните сцени Чартърис – са хоби на спортистите и професия на сребролюбците.

Той извади малък молив и надраска нещо върху маншета си.

Изглежда всеки имаше да сподели мнение по въпроса. Една млада дама изказа мнение, че не би искала да открие крадец под леглото си. Някой пък разказа история за свой познат, чийто баща гръмнал срещу иконома, мислейки го за крадец и разбил с куршума много ценен бюст на Сократ.

– Животът – отново дълбокомислено се намеси Чартърис – е къща, от която всички ние крадем по нещо. Влизаме с покана, вземаме всичко, което можем да докопаме и си излизаме отново.

Той записа: „Живот-къща-кражба“ върху маншета си и прибра молива.

– Лично аз – каза Джими, гледайки към Макикърн – изпитвам симпатия към крадците. В края на краищата те са едни от най-отрудените хора в обществото. Те будуват, когато всички други спят. Освен това крадецът всъщност е практикуващ социалист. Хората само приказват за преразпределение на богатството. А крадецът го прави.

– Мразя крадците! – отсече разпалено лейди Джулия, прекъсвайки защитната тирада на Джими. – Ако разбере, че някой крадец се опитва да вземе огърлицата ми, ако имам пистолет, ще го застрелям.

Джими срещна погледа на Макикърн и любезно му се усмихна. А Макикърн го жигоса с взор на временно паднал, но с несъкрушен дух злобен базилиск¹².

– Аз съм взел всички мерки за сигурността на диамантите ти, скъпа – побърза да я успокои сър Томас без да показва признаци на безпокойство. – Поръчах да ми направят специален сейф – добави той за сведение на компанията, – който не може да бъде разбит.

Джими, спомняйки си историята, която Моли му разказа, не можа да сдържи една иронична усмивка. Макикърн, който непрекъснато ги държеше под око, я забеляза. Това беше още едно доказателство, ако трябваша още такива, за намеренията на Джими и за неговата увереност в успеха на престъпното му начинание. Макикърн смръщи вежди. През останалата част от вечерята той беше потънал в мрачен размисъл. Добре разбираше, че положението му е изключително трудно. За да бъде разобличен, Джими трябваше да бъде наблюдаван, а той не можеше да го наблюдава през цялото време.

Едва при сервирането на кафето той най-накрая намери отговор на измъчващата го дилема. А с вдъхването на дима от първата цигара идеята се проясни. Преди да си легне той написа писмо. Доста необичайно и напълно идентично с епистоларното творение на сър Томас.

Беше адресирано до Управителя на Частната детективска агенция „Додсън“ на улица „Бишопгейт“ и гласеше следното:

12. Базилиск (мит.) – чудовище с глава на петел, тяло на жаба, опашка на змия и корона на главата, което убивало само с поглед, бел.пр.

„Сър, в отговор на настоящото писмо, моля изпратете един от своите най-способни служители. Инструктирайте го да отседне в селската страноприемница и да се представи за американски турист, който пътува из Англия и има огромно желание да разгледа замъка Дрийвър. Аз ще се срещна с него в селото и ще се престоря, че е мой стар приятел от Ню Йорк. На място ще му дам по-нататъшни инструкции.

Искрено Ваш: Дж. Макикърн

P.S. Моля ви да изпратите не някое дърво, а наистина способен човек.“

Краткото, но съдържателно писмо му причини доста умствени терзания. Той не беше роден писател и затова въздъхна с облекчение, когато най-накрая го завърши. Хареса изчистения стил, който успя да постигне. Сложи писмото в плик и го пусна в джоба си. Почувства се по-спокоен. Господин Макикърн разчиташе на близкото приятелство, родило се между него и сър Томас в резултат на епизода с огърлицата в Париж, за да осъществи плана си. Благодарният аристократ не би позволил един негов стар приятел да остане в селския хан. Така съгледвачът му щеше веднага да бъде настанен в замъка, където постоянно да наблюдава нищо неподозиращия Джими.

С разбираемо задоволство Макикърн се поздрави за своята досетливост. Експертът по следенето щеше да има доста работа с Джими на горния етаж и Шилото долу.

15

Господин Макикърн се намесва

Изглежда Съдбата през първите няколко дни от престоя на Джими в замъка беше решила да изпита търпението на своя подопечен и да се позабавлява за негова сметка, затова със завидно постоянство му сервираше изненада след изненада и то все неприятни. Първият студен душ, излял се във врата му, беше подмяната на ролята в театралното представление, която толкова много му допаднаше. Оказа се, че няма да е лорд Хърбърт, персонажът, който по сценарий прекарва по-голямата част от времето в краката на Моли. В мига, в който Чартърис разбра от лорд Дрийвър, че преди време Джими е излизал на сцена, той реши, че образът на лорд Хърбърт предлага много малко възможности за изява на неговия талант.

– Абсолютно неподходяща роля за теб, скъпи ми приятелю – беше категоричен той. – Това е само една малка епизодична роля. Освен това лордът е пълна откачалка.

Джими се опита да го убеди, че на света няма по-добър изпълнител на откачалки от него, но Чартърис беше непоклатим като запънало се на мост добиче.

– Не, не, не – размахва ръце той. – Ти трябва да си капитан Браун – главният и най-убедителен образ в цялата пиеса.

Ще имаш монолози като чаршафи. Трябваше Спени да я играе и ако това беше станало, щяхме да сме свидетели на най-позорния провал в цялата история на театъра. Но ето че се появи ти и сега всичко ще тръгне по мед и масло. А Спени пък е идеален за лорд Хърбърт. Просто трябва да играе себе си. Няма начин сега да не поожънем успех, старче. Репетицията е след обяда. Не закъснявай.

И без да даде възможност на Джими за по-нататъшни прения той се врътна на пети и хукна да издирва останалата част от актьорския състав.

От този момент нататък Джими изпита на свой гръб всички терзания на индиански пленник на стълб за мъчения. Чартърис беше младеж – страстен поклонник на тезата, че животът извън театъра е мъртва пустиня. Той не забелязваше, че слънцето свети ярко, че езерото блести примамливо и нехаеше, че Джими би броил, ако имаше на кого, по пет лири на минута, само и само да можеше да попада в компанията на Моли по половин час всеки следобед. Това, което терзаше душата му,

беше, че местното отбрано общество ще пристигне в замъка само след седмица, а много малко от хората му си знаеха ролите. Намерил подходящия човек за своя главен герой, той отприщи изведнъж цялата си енергия. Ръководеше всяка репетиция с такъв замах и енергичност, все едно повеждаше тълпите на бой последен. Той беше слънцето, огряващо всяко кътче на сцената – рисуваше декори, които поставяше още неизсъхнали и хората сядаха върху тях, ковеше подкови за късмет и те се ръсеха като градушка върху главите на актьорите доброволци. Нищо не можеше да го спре.

– Господин Чартърис – изкоментира лейди Джулия доста хладно след една енергична репетиция – е неуморим. Просто ми се завива свят, като го гледам!

Може би най-големият му триумф беше съгласието на лейди Джулия да участва в неговата пиеса, въпреки че за един роден организатор на аматьорски представления подобни чудеса са ежедневие, а Чартърис беше един от най-заклетите в областта. Носеха се слухове – разпространявани най-вече късно през нощта в билиардната – че първоначално той имал намерение да напише комична роля на лакей и за сър Томас. Впоследствие, обаче, идеята отпаднала и то не защото, беше всеобщото мнение, Чартърис не би могъл да го хипнотизира и подчинявайки го на волята си да го накара да приеме ролята, а поради абсолютната непригодност за сцена на сър Томас.

Като главен резултат стихията на продуцентския ентузиазъм направи Джими един от тълпата и това чувство никак не му се хареса. Той не срещаше особени затруднения със сцените, в които трябваше да се появява неговият герой, но за нещастие останалите около него срещаха. Всеки ден в края на изнурителното „проиграване на ролите“ с цяла тумба мънкащи ентузиастични Джими започваше горчиво да съжалява, че не е заминал за Япония, факелът на това съжаление се поддържаше буен и от почти пълната невъзможност сред навалищата репетиращи да остане насаме с Моли. Но това, което докарваше душата му до състояние на друсан кебап, беше очевидното й нежелание за усамотен разговор с него. Моли беше весела и нямаше нищо против да бъде погълната от тълпата. Може би, мислеше си Джими с меланхолия, срещайки очите му и забелязвайки в тях безумен блясък, тя сигурно го отдаваше на причината, която караше очите и на останалата част от компанията да блестят диво през тази една седмица.

Джими започна тайно, но затова пък със страст и жар да проклена всички аматьорски театрални представления и това в частност. По

негово мнение в онзи кръг от преизподнята, където се пържат душите на грешниците, би трябвало да отредят специална скара с модерни електрически реотани лично и персонално за онзи шашкьнин, измислил тези представления, този мор, тази чума за истинските идеали на цивилизацията. А броенето на овце преди заспиване Джими беше заменил с лепене на ругателни епитети преди или след име Чартърисово в зависимост от случая.

Към фурните, които измъчваха душата му обаче съвсем скоро се присъедини и една нова и особено бясна. Дори сред суматохата на репетициите той не можеше да не забележи, че Моли и лорд Дрийвър прекарваха доста време заедно. А сър Томас Блънт и господин Макикърн не пестяха време и сили да запазят или дори да тласнат в точно определена насока тази близост.

Неоспоримо доказателство за съществуването на пакта Блънт-Макикърн Джими получи без да го е търсил една вечер, когато след внимателно планиране и хитроумни кроежи, в сравнение с които напъните на Макиавели и Ришельо изглеждаха като изпълнения на пелтечещи новаци, той успя да изтръгне Моли от лапите на гмежта и да я отведе навън с отчаяната молба да му помогне да нахрани пилците. Както беше предположил, към животинския състав на замъка имаше зачислени и голям брой пилци. Тяхната шумна, но задружна птича фамилия обитаваше пространството зад конюшните. Крепейки внимателно в ръце желязна кофа, пълна догоре с отровна на вид пихтиеста маса и с крачещата до него Моли, за минута и половина той се почувства като сразил враговете пълководец. Трудно е да подхванеш романтично словоизлияние, когато си натоварен с тежка кофа пилешко лакомство, издаващо при движение странни пльокащи звуци, но той предполагаше, че тази увертюра към същинската част ще бъде съвсем кратка – пилците едва ли щяха да се помайват много с вечерята си. А след това двамата, приключили с богоугодното дело, щяха да се оттеглят към много по-подходящия декор на розовата градина. Джими беше планирал грижливо и времето – имаше достатъчно преди гонгът да огласи околността.

– Е-хей! – чу се изведнъж глас. И зад тях със сатанинска, както се стори на Джими усмивка на уста, изскочи лорд Дрийвър.

– Чичо ми каза, че ще мога да ви намеря тука. Какво носиш в тая кофа, Пит? С туй ли се хранят пилетата? Горките същества! Една торба злато да ми дават пак няма да се докосна до тая гнусотия. Изглежда ми направо отровна.

Той срещна погледна на Джими и млъкна. С поглед от същия

калибър Джими би могъл да спре и лавина. Негова светлост започна да кърши пръсти объркан.

– О, вижте! – извика развълнувано Моли. – Ей там има едно малко бедно пиленце навън в студа. То не е клъвнало дори трошичка. Дай ми черпака, Джими. Ела тук, миличко, пили-пили-пили! Не бъди глупаво, няма да те нараня. Донесла съм ти вечерята.

И Моли се впусна да преследва самотната кокошка, която изкудку-дяка нервно и побягна. Лорд Дрийвър се наведе към ухото на Джими.

– Страшно съжалявам, старче – изшептя той извинително. – Хич даже нямаше да ви се мотая в краката. Но нямаше как да изклинча. Той ме изпрати – после леко се извърна през рамо. – И – добави той бързо, виждайки, че Моли се връща – сега е кукнал на прозореца на спалнята си и ни гледа през театралния си бинокъл!

Обратният път към къщата беше извървян от компанията в пълно мълчание. В главата на Джими мислите се блъскаха и бутаха една друга също като онези пилци пред коритото преди малко.

А материалът му за размисъл съвсем не беше малко. Първо той се увери напълно, че неговият скорошен познат е като мокра глина в ръцете на чичо си. Дори и за краткото време, в което се познаваха, той успя да разбере, че гръбнакът на Негова светлост е отстранен от тялото му грижливо, до последното прешленче. Каквото и да му наредеше чичото, Негова светлост само козируваше и хукваше с изплезен език да го върши. Ситуацията не изглеждаше никак благоприятна. Джими знаеше, че беше издадена заповед Светлостта да се ожени за пари, а Моли беше наследница. Джими нямаше представа каква сума е успял да натрупа Макикърн в гешефтите си с престъпниците, но по всичко личеше, че е достатъчно солидна. Перспективите бяха мрачни.

После обаче му дойде една спасителна мисъл. Лорд Дрийвър може и да е насъскван да направи предложение на Моли, но каква причина може да накара Моли да приеме предложението му? Джими дори за миг не допускаше, че може да я привлече титлата. Моли не беше момиче, което би се оженило заради титла. А какво остава, ако изброим другите „достоинства“ на Негова светлост. Той беше приятен младеж – съдейки по краткото познанство – приветлив и сърдечен. Не можеше да се отрече. Но с това се изчерпваха качествата му в графата „положителни“. Всичко друго попълваше съседната със знак минус. Неоспорим беше фактът, че дванайстият граф бе едно бързо мекотело. С душа като дресирано пале. За гръбнака вече беше станало въпрос. Колкото до характера, той също липсваше. Беглият преглед на досието на лорд

Дрийвър разведри малко Джими. Той не можеше да види и едничко косъмче, даже да прибавеше целия сър Томас Блънт на кантара, което да го наклони в полза на кандидат-жениха на Моли. Колкото и да се трепеше сър Томас никога нямаше да може да направи Ромео от Спени Дрийвър.

Джими всъщност достигна до горното заключение не веднага, а след обстоен размисъл и подробни наблюдения същата вечер в билирдната, докато следеше с едно око играта между упоменатия притежател на синя кръв и мълчаливеца Харгейт. Той остана техен зрител защото искаше отблизо да проучи всички слаби страни на своя съперник, а не защото играта си струваше гледането. Всъщност човек едва ли можеше да си представи по-сучна партия. Лорд Дрийвър беше слаб играч, а партньорът му очевидно скоро беше направил своя прощъпулник. Джими отново беше обладан от чувството, че е срещал Харгейт и преди. Но ровичкането из паметта му не даде резултат. Той и не се задълбочи повече, имайки за цел да завърши диагнозата си за лорд Дрийвър.

След малко, сложил доволен точка на своето изследване и отегчен от играта, той излезе от стаята. За момент спря, колебаейки се какво да прави. В пушалнята играеха бридж, но Джими не беше в настроение да се захваща с игра на карти. От дневната долитаха звуци на пиано. Той се запъти нататък, но отново спря. Не му се говореше с никого. Искаше да размисли. Една цигара на терасата щеше да отговори на нуждите му.

Джими отиде да вземе табакерата от стаята си. Прозорецът беше отворен. Той погледна навън. Беше пълнолуние и терасата се къпеше сред сребристите струи на лунния светлик. Неочаквано Джими забеляза движение в далечния ѝ край, където падаха сенките на дърветата. Едно момиче излезе от тях, разхождайки се бавно...

Джими не помнеше да е спринтирал така по стълба от своите невръстни години. По всичко личеше, че Съдбата се е събудила от дълбоката си дрямка и отново е взела нещата в свои ръце, защото въпреки опитите си Джими не успя да си счупи врата при олимпийската скорост, с която изгълта пресечения терен. След няколко секунди той вече беше долу, носейки наметало, което беше грабнал по пътя от предверието.

– Помислих си, че може да ти е студено – изхъхри той задъхано.

– О, благодаря – отвърна Моли. – Колко мило от твоя страна! – Тя го наметна върху раменете си – Тичал ли си?

– Слязох по стълбите доста бързо.

– Да не би да те е било страх, че ще те грабнат таласъмните? – засмя се тя. – Когато бях малка, винаги ме беше страх от тях. Тичах като бясна

по стълбите до стаята си в тъмнината, ако не успееш да убеди някого да ме държи за ръка дотам.

Когато видя Джими, Моли се успокои. Беше излязла на терасата, за да остане сама и щом чу стъпки, се разтревожи да не би да пристига някой досадник. С Джими беше друго – с него тя не се чувстваше напрегнатата, той не нарушаваше спокойствието ѝ. Въпреки че слабо го познаваше, Моли инстинктивно усещаше, че нещо в него я привлича. Той беше мъж, на когото можеше да се има доверие.

Двамата повървяха мълчаливо известно време. Думите се въртяха като вихрушка из главата на Джими, но той не можеше да подреди и едно изречение.

Моли също не подхващаше разговор. Явно не беше нощ за разговор. Луната беше превърнала парка в Приказната страна на сенките, сред която черното и сребристото изплитаха фантастични видения. Беше нощ, в която можеш само да слушаш, да гледаш и да мислиш.

Моли и Джими се разхождаха мълчаливо напред и назад. Когато подхванаха втората си обиколка мислите на Моли се оформиха във въпрос. Всъщност тя на два пъти щеше да го зададе, но се спираше. Това беше невъзможен въпрос. Тя нямаше право да го задава, а Джими не биваше да ѝ отговаря. Но накрая не издържа и попита:

– Джими, какво мислиш за лорд Дрийвър?

Джими зяпна. Едва ли имаше друго питане в момента, което да беше по-съзвучно с мислите му.

– О, знам, че не трябва да ти задавам този въпрос – продължи тя. – Той е твой домакин и ти си му приятел. Но...

Тя не завърши. Всяко мускулче по гърба на Джими затрептя и заигра, но от гърлото му не можа да се отцеди нито звук.

– Не бих попитала никой друг. Но ти си... някак по-различен. Не знам как да го кажа – ние едва се познаваме, но...

Тя отново спря, но не получи отговор.

– Чувствам се толкова самотна – почти прошепна тя, сякаш на себе си. Едва тогава нещо с мощта на мълния проблесна в главата на Джими. Изведнъж мозъкът му се проясни. Той пристъпи напред.

Огромна сянка лежеше върху сребърната трева. Беше Макикърн.

– Търсех те, скъпа. Мислех, че си отишла да си легнеш.

После се обърна към Джими за първи път след разгорещената им дискусия.

– Ще ни извините ли, господин Пит?

Джими се поклони и забърза обратно към къщата. На вратата той

спря и се обърна. Двамата все още стояха там, където ги беше оставил.

16

Годежът е обявен

Нито Моли, нито баща ѝ помръднаха докато Джими вървеше нагоре по каменните стъпала. Макикърн навъсено гледаше към дъщеря си. Огромното му тяло на фона на каменната грамада на замъка в мъждивата светлина изглеждаше още по-гигантско. Моли почувства, че има нещо заплашително в поведението му. За миг усети, че мечтае Джими да се върне. Сърцето ѝ се разтуптя уплашено без да може да разбере причината. За първи път в живота си тя усети безпокойство в присъствието на баща си. От дете беше свикнала да гледа на него като на свой защитник, а сега се почувства заплашена.

– Татко! – извика тя.

– Какво правиш тук? – прогърмя гневно гласът на Макикърн.

– Излязох, защото исках да размисля, татко. – Моли смяташе, че познава всичките му настроения, но в такова състояние никога не го беше виждала.

– А защо той беше тук?

– Господин Пит? Донесе ми наметка.

– Какво ти каза?

Моли имаше чувството, че въпросите се сипят отгоре ѝ като тежки снаряди. Усети главата си леко замаяна, но същевременно гордостта ѝ възнегодува. Какво толкова е направила, за да бъде навиквана по този начин?

– Нищо – отвърна тя рязко.

– Нищо! Какво искаш да кажеш? Веднага ми кажи какво ти наговори!

Гласът на Моли затрепера:

– Нищо не ми каза – повтори тя. – Мислиш ли, че не ти казвам истината, татко? Той не ми проговори дума, докато се разхождахме. Можеш да ми вярваш – завърши тя хлипайки. Баща ѝ никога досега не се беше държал по този начин. Това много я нарани.

Изражението на Макикърн мигновено се промени. Шокът, който преживя, виждайки ги заедно, го накара да изпусне нервите си. Той имаше причина да бъде подозрителен. Сър Томас Блънт, с когото току-що се беше разделил, му съобщи новини, които доста го разстроиха. Откритието, че Моли е в компанията на хитър песоглавец като Джими Пит

само препълни чашата. Той веднага я прегърна през рамо и я потупа успокоително както правеше когато тя беше дете. Знаеше, че дъщеря му казва истината и облекчението го разнежи. Постепенно хлипанията намаляха и Моли се облегна на ръката му.

– Изморена съм, татко – прошепна Моли.

– Бедното ми дете. Да седнем.

В края на терасата имаше пейка. Господин Макикърн вдигна Моли като малко момиченце и я понесе към нея.

– Не казах, че съм толкова изморена, че да не мога да вървя – запротестира тя.

Той я остави на пейката. Моли се загърна с наметката и потрепера.

– Студено ли ти е, скъпа?

– Не.

– Ти трепериш.

– Нищо ми няма – увери го тя и продължи бързо. – Татко, искам да ми обещаеш нещо.

– Разбира се, скъпа. Какво?

– Никога, ама никога повече не се дръж така с мен. Не мога да го понеса. Може би е глупаво, но ме наранява. Не искам повече да ми се сърдиш.

– Но, скъпа...

– О, знам, че е глупаво, но...

– Но, слънчице, аз наистина бях ядосан, но не на теб.

– На господин Пит ли?

Макикърн разбра, че е отишъл твърде далече. Той нямаше никакво намерение да дискутира темата за присъствието на Джими тук, но вече беше твърде късно. Трябваше да продължи.

– Никак не ми хареса това, че беше отвън сама с господин Пит – започна той. – Бях уплашен...

Ситуацията се оказа крайно заплетена. Той искаше да предупреди Моли, че едно сближаване между нея и Джими Пит е крайно нежелателно, а в същото време да не открие причината за ветото. И тъй като умът му не се отличаваеше със същата тренираност като някои от другите му телесни части, бившето страшилище за нийоркските бандюги усети, че разрешаването на дилемата е извън възможностите му.

– Аз не го харесвам – изплю най-накрая камъчето Макикърн. – Той е мошеник.

Очите на Моли заприличаха на палачинки. Лицето ѝ изгуби цвета си.

– Мошеник ли?

Макикърн изведнъж осъзна, че темата, която подхвана, с бясна скорост го влече към катастрофа. Не че не гореше от желание да изобличи Джими, но на практика ръцете му бяха вързани. Ами ако Моли му зададеше същия въпрос, с който Джими Пит от раз запусти устата му – онзи фатален въпрос, на който той не можеше да отговори! Цената на низвергането на подлата змия, промъкнала се в замъка, беше твърде висока.

Той започна колебливо, несигурно, без да знае какво точно да й каже:

– Не мога да ти обясня, скъпа... няма да ме разбереш. Ти много добре знаеш, че в Ню Йорк положението ми беше такова, че бях принуден да се срещам с какви ли не съмнителни личности. Всъщност аз работех сред тях.

– Но, татко, онази нощ в нашата къща ти не познаваше господин Пит. Той трябваше да ти каже името си.

– Не го познавах... тогава – замънка объркан бившият полицай, – но... но...

Той замълча, опитвайки се отчаяно да впрегне в действие де що мъзчно вещество му се намираще в наличност. И за собствено изумление успя да намери отговора:

– Но аз направих някои проучвания и открих интересни неща за нашия господин Пит.

След несигурното начало, последвано обаче от успешен финал, експолицаят си позволи дълбока въздишка на облекчение. Вече беше открил пътя.

– Проучвания ли? – учуди се Моли. – Но защо?

– Защо ли?

– Защо си го заподозрял?

Миг по-рано въпросът щеше да предизвика обилно оросяване по лицевите му части, но сега вече той стискаше здраво юздите на ситуацията. Беше брониран срещу всякакви неудобни въпроси.

– Трудно ми е да ти обясня, момичето ми. Човек като мен, който е имал работа с толкова много престъпници, започва да ги разпознава, когато ги срещне.

– Мислиш ли, че господин Пит изглежда... изглежда така? – гласът на Моли беше преминал в шепот. Лицето й се беше изопнало и по оттеък се беше изравнило с посребрената от Луната трева наоколо.

Ако можеше да надникне в главата й, да подслуша мислите на дъщеря си, напук на гравитацията, Макикърн щеше да подскочи от ужас

поне до втория етаж на тази отломка на историята. Неговите думи като внезапна светкавица в непрогледна нощ осветиха всички онези смътни чувства, чието значение Моли не можеше да си обясни до преди малко. И най-неочаквано тайната изплува на повърхността. Сега вече тя знаеше. Странното усещане за близост, инстинктивното доверие – това бяха знаци, които тя вече можеше да разчете.

А той да се окаже мошеник!

В това време Макикърн набра скорост като пърпаретка по нанадолнище:

– Да, скъпа. Тия приятелчета са ми ясни като отворена книга. Срещал съм много като него. Бродуей е пълен с тях. Приличните дрехи и добрите обноски не могат да направят човека честен. Още преди много време разбрах, че трябва да бъдат следени не само типовете с ниски чела и големи уши. Много по-опасни от тях са онези негодници, които имат вид на невинни агънца и изглеждат така като че ли единственото нещо, което правят на тоя свят, е да се усмихват мило. Този господин Пит е един от тях. И аз не гадая – аз знам. Знам всичко за него. Наблюдавам го. Той готви нещо. Как успя да се вмъкне тука? Защо се е запознал с лорд Дрийвър в ресторанта? Ами това е най-разпространеният трик сред тази пасмина. Ако аз не бях тук, той досега да е свършил пъкленото си дело. Защото този господинчо е пристигнал тук напълно подготвен за удар. Видя ли червенокосия грозник, който доведе със себе си? Неговият иконом! Ха, иконом! Знаеш ли кой е той? Един от най-опасните престъпници от другата страна на океана. Няма полицей в Ню Йорк, който да не познава Мълинс Шилото. Дори да не знаех нищо за тоя Пит, това щеше да ми е достатъчно. Поради каква причина един невинен човек ще се мъкне на село с Шилото, ако не са в комбина? Ето кой е този господин Пит, скъпа, и затова може би малко попрекалих, когато те видях сама с него. Срещай се колкото се може по-рядко с него. С толкова много гости в замъка няма да ти е трудно да го избягваш.

Моли седеше неподвижна, вперила невиждащ поглед в сумрака. Отначало всяка дума сякаш я шибаше болезнено по лицето. На няколко пъти тя искаше да изкрещи, че не може да слуша повече, но постепенно болката беше изместена от вцепенение.

Макикърн продължи като отприщен бент. Той изостави темата за Джими, убеден, че дори ако в сърцето на Моли са съществували някакви по-особени чувства, те вече окончателно са се изпарили. Заговори за Ню Йорк, после за театралните приготовления. Моли отвръщаше едносрично. Все още беше бледа и някой по-наблюдателен човек от

господин Макикърн би доловил безразличието в гласа ѝ. Нищо друго обаче не подсказваше, че сърцето ѝ като миниатюрен Икар е литнало възторжено към Слънцето и е паднало обгорено само за тези няколко минути. В тези един-два мига Моли прекрачи границата между девойката и жената.

Внезапно в разговора изскочи името на лорд Дрийвър.

То причини кратка пауза и Макикърн реши да се възползва от нея. Тъкмо към тази точка от дискусията той се стремеше неотклонно.

За момент изпита известна несигурност, защото му предстоеше труден разговор, а той не беше съвсем уверен в себе си. Но после се хвърли напред.

– Преди малко разговарях със сър Томас, скъпа – подхвана той. Опита се да говори с нормален тон, в резултат на което гласът му прозвуча толкова заговорнически, че Моли го погледна изненадано. Макикърн се покашля сконфузено. Дипломацията, за кой ли път заключи той, не е най-силната му страна. Затова се отказа от увъртанията в полза на директността.

– Той ми каза, че си отказала на лорд Дрийвър тази вечер.

– Да, отказах му – отвърна Моли. – Как е разбрал сър Томас?

– Лорд Дрийвър му е казал.

Моли повдигна вежди.

– Не мислех, че това са неща, които той ще разправя наляво и надясно – отбеляза саркастично тя.

– Сър Томас му е чичо.

– Разбира се. Как забравих – реагира иронично Моли. – Това е едно от положителните му качества.

Макикърн я погледна с известно смущение. В гласа ѝ имаше нещо, което не му хареса. Дори и най-големият му почитател, колкото и да му се иска, не би могъл с пяна на уста да настоява, че досетливостта е сред фундаментите на личността му, затова нямаше средство, с което да разсее мъглата на съмненията си, че нещо май не е съвсем наред. Може би той малко наивно виждаше себе си редом с Наполеон в областта на стратегиите и тактиките. Господин Макикърн беше приел за константна величина, че Моли е в пълно неведение за грандиозните маневри, които течаха и чиято кулминационна точка беше достигната с предложението за женитба от страна на лорд Дрийвър този следобед в розовата градина. Но това нямаше нищо общо с действителността. Не се е родила още жената, която би наблюдавала със зяпнала уста, а не с лека усмивка машиниците на двама мъже от умствения калибър на сър Томас Блънт и

господин Макикърн. За известно време Моли се забавляваше с кроежите на тази Великолепна двойка. Може би защото жените обичат да тичат след тях, но Моли мразеше груповите изпълнения.

Господин Макикърн прочисти гърло като задавил се с кост горски хищник и пак се залови за работа:

– Не трябва да решаващ прибързано такъв важен въпрос, скъпа.

– Ами не беше съвсем бързо. Опитах се да позабавя известно време отговора, та да не го преживее така болезнено бедничкият.

– Но ти можеше – каза господин Макикърн патетично – да направиш този мъж щастлив.

– Но аз го направих – отвърна Моли. – Трябваше да видиш как светна лицето му. Отначало не можа да повярва, че е истина, а след като най-накрая фактът достигна до главния му бушон, той за малко да ме разцелува. Е, разбира се, даде най-доброто от себе си, за да покаже от учтивост, че е съсипан, но мисля, че изпълнението едва ли ще влезе в анализите на театъра. През целия път на връщане той си свирукаше – тихичко, но доста игриво.

– Исусе Христе! Какво искаш да кажеш?

– Нищо не искам да кажа, татко – рече Моли. – Просто ти разказвам какво се случи. Той дойде при мен като куче, което е разбрало, че ще го къпят...

– Бил е нервен, момичето ми. Такива сме мъжете.

– Разбира се. Откъде ще знае, че аз ще му откажа.

Баща ѝ отвори уста със следващия аргумент, но Моли бързо продължи, втреничила поглед пред себе си.

– Той ме заведе в розовата градина. Това идея на сър Томас ли беше? Няма по-подходящ декор – сигурна съм – розите изглеждат така прекрасни. Още като го чух как шумно преглътна и вече ми стана жал за него. Щях да му откажа още тогава и да му спестя по-нататъшните терзания, но как можех, след като още не ми беше предложил. Все пак реших да го улесня и се обърнах, за да помириша една роза, а той затвори очи – не го видях, но съм сигурна, че го е направил – и започна да декламира урока си.

– Моли!

– Да, каза го доста гладко. Когато стигна до „Ами нали разбираш, че това, което имам предвид, е, че искам да кажа, че ти знаеш...“, аз се обърнах и го прекъснах. Казах му, че не го обичам. Той ми отговори „Не, не, разбира се, че не.“ Казах му, че много ме е поласкал с предложението си. А той ми отвърна, че за него е удоволствие, но изглеждаше

доста уплашен да не би да променя мнението си. Аз обаче го уверих, че промяна няма да има и той живна малко. После тръгнахме заедно към къщата. И двамата бяхме доволни от свършената работа.

Макикърн прегърна дъщеря си през рамо.

– Скъпо мое захарче, ти просто си въобразяваш. Разбира се, че младежът е нещастен. Аз самият го видях...

Но припомняйки си вида, в който беше зърнал „младежа“ малко след вечеря – жонглирайки съсредоточено с две билиардни топки и кутия кибрит – той не успя да събере сили да продължи.

– Татко?

– Да, скъпа?

– Защо искаш да се омъжи за лорд Дрийвър?

– Мисля, че той е прекрасен млад човек – отвърна й той, избягвайки погледа й.

– Да, симпатичен е – съгласи се Моли тихо.

На Макикърн никак, ама никак не му се искаше да казва това, което трябваше да каже. Ако можеше да намекне само, щеше да го направи тутакси, но с намеците винаги е бил на „вие“. Един цял живот, прекаран из покрайнините, където най-тънкия намек се правеше с ръгване в ребрата с палката, не би могъл да изгради у човека умения в това виртуозно изкуство.

– Той е граф, момичето ми.

След като трябваше да разголи така директно истината при зададения от упор въпрос, той побърза да я нагизди с красивите дипли на житейската „мъдрост“.

– Ти си все още много млада, Моли. И съвсем естествено е да гледаш не съвсем разумно на тези неща. Ти очакваш твърде много от един мъж. Искаш нашият млад приятел да е като героите от онези романи, които четеш. Когато поживееш малко повече, скъпа, ще видиш, че те са пълни измислици. Ти трябва да се ожениш не за някакъв герой, а за мъж, който ще ти бъде добър съпруг.

Последната сентенция се видя на господин Макикърн толкова сполучлива, че той я повтори още веднъж.

После продължи. Моли седеше мълчалива, загледана в хрусталака. Той предполагаше, че тя го слуша, но дори и да не беше така, беше длъжен да продължи. И без друго положението му беше трудно. Мълчанието щеше да го направи още по-тежко.

– Погледни лорд Дрийвър. Този млад мъж притежава една от най-старите титли в Англия. Той може да отиде където си иска и да прави

каквото му хрумне и винаги ще го оправдаят заради името му. Но той не го прави. Той има чувство за дълг. Не се е втурнал да...

– Защото чичо му не му дава достатъчно джобни – прекъсна го Моли и се засмя.

Макикърн онемя след тази реплика. Нуждаеше се от няколко минути, за да подреди отново аргументите си, които бяха изхвъркнали от главата му при този зашеметяващ удар.

– Скъпи татко, изслушай ме – продължи Моли. – Ние двамата винаги сме се разбирали толкова добре. Не можеш да мислиш сериозно това, което казваш. Ти много добре знаеш, че не обичам лорд Дрийвър. Знаеш също така, че той е само един пораснал хлапак. Не искаш ли да се омъжа за някой стабилен мъж? Аз харесвам това място, но едва ли вярваш, че това има някакво значение в случая. А що се отнася за героите от романите – нима наистина мислиш, че съм такава? Толкова глупава? Аз искам само... о, не мога да намеря думи, за да го изразя, но ти сигурно ме разбираш?

Очите ѝ го гледаха умолително. Трябваше ѝ само дума – дори само жест – за да се затвори пукнатината, появила се между тях.

Но баща ѝ пропусна тази възможност. Той беше прегрупира аргументите си и беше готов да продължи. С маршова стъпка премина позициите на временния застой и продължи настъплението. Беше мил, но настоятелен и твърд и с всяка изречена дума пропастта помежду им ставаше все по-дълбока.

– Не трябва да бързаш, момичето ми, не трябва да решаваш преди добре да си помислила. Лорд Дрийвър наистина е още млад, както ти каза, но той ще порасне. Ти каза, че не го обичаш. Глупости! Ти го харесваш и ще започнеш да го харесваш все повече. Защо ли? Защото можеш да направиш от него това, което искаш. Ти си момиче с характер. С твоя помощ той ще стигне далече, много далече. Той просто трябва да се възпита. И помисли си, Моли – ще бъдеш графиня Дрийвър! Това е може би една от най-уважаваните титли в Англия. И аз ще бъда много горд с тебе, момичето ми. Моята единствена мечта през всички тези години е била да те видя на място, което заслужаваш. И ето го шансът. Моли, моля те, не го пропушай.

Тя се беше облегла назад със затворени очи. Беше отчаяна. Слушаше с безразличие. Беше победена. Всъщност какво значение имаше. Защо да не се съгласи – така ще я оставят на спокойствие? Единственото, което искаше в момента, беше спокойствие. Вече нищо нямаше значение.

– Много добре, татко – каза тя с равен глас.

Макикърн не можеше да повярва.

– Ще се съгласиш ли, скъпа? – извика той въодушевено. – Ще се съгласиш ли?

– Да, татко.

Той се наведе и я целуна.

– Моето прекрасно малко момиче!

– Много съм изморена, татко – изправи се Моли. – Ще отида да си легна.

Две минути по-късно Макикърн вече галопираше към кабинета на сър Томас. А пет минути след това властелинът на замъка натискаше звънеца за Сандърс.

– Кажете на Негова светлост – заповяда сър Томас, когато икономът се появи, – че искам да го видя за малко. Мисля, че е в билиардната.

Спомени от миналото и свежи новини

Играта между Харгейт и лорд Дрийвър беше напреднала, когато Джими се върна в билиардната. Резултатът беше седемдесет на шейсет и девет.

– Кой води? – поинтересува се Джими.

– Аз – отвърна Негова светлост и пропусна да вкара една лесна топка. По някаква неизвестна причина той конкурираше по свежест цяла връзка току-що набрани и излъскани репички. – Харгейт направи страхотна серия. Водех с единайсет точки само до преди минути.

– Късмет – възрази Харгейт дрезгаво. Джими си помисли, че Харгейт доста се е разбъбрил, защото откакто се бяха запознали, той го беше чувал да общува единствено посредством едносрични изджавквания.

– Съвсем не е така, братко – великодушно протестира лорд Дрийвър и отиде до масичката с напитките. Забърка си уиски със сода, като си тананикаше една модна песен. Явно намираше живота за задоволителен във всяка едно отношение. През последните няколко дни и особено този следобед той почти влечеше нос по земята. Преди няколко часа Джими го беше забелязал да се тътри по терасата с вид на безработен погребален агент, а сега волно извиваше трели като птичка божия.

Играта продължи да се точи в същото изнервящо темпо, но поради липса на други развлечения Джими остана да зяпа. Резултатът пълзеше бавно нагоре. Спортните умения на лорд Дрийвър бяха сърцераздиращи, но пред играта на Харгейт блестяха с олимпийско великолепие. След една успешна серия Негова светлост привърши с резултат от 95 точки. Харгейт имаше една точка преднина. Джими се наведе напред заинтригуван. Топките бяха наредени в идеална позиция. Дори Харгейт не би пропуснал да направи карамбол. И той го направи. Наближаващият финал дори на една отчайващо слаба партия е вълнуващ. Харгейт само трябваше да протегне ръка и да грабне победата. Топките лежаха в права линия с бялата по средата. Нищо повече не можеше да се направи. Харгейт удари безгрижно бялата, тя се загъркала към червената, като че ли се поколеба за момент, но после отбеляза края на играта.

– Господи! Какъв късмет! – извика мълчаливецът с прекалено оживление.

Тиха усмивка се разля по лицето на Джими. Беше си спомнил

онова, което се опитваше да изчопли от паметта си цяла седмица.

В този момент вратата се отвори и се появи Сандърс.

– Сър Томас би желал да види Негова светлост в кабинета си – съобщил той тържествено.

– А? Какво иска?

– Сър Томас не сподели с мен. Ваша светлост.

– Аха. Да де. Е, ще се видим след малко, господа.

Той остави щеката на масата и облече самото си. Джими го последва навън.

– Един момент, Дрийвър – спря го той.

– А? Какво има?

– Заложихте ли някакви пари в играта? – попита Джими.

– Защо питаш? Разбира се, за Бога – по една петарка. Всъщност, братче... ъ-ъ... страхувам се, че в момента... Да ти се намира случайно една петарка?

– Разбира се, приятелю. Аз ще се оправя с него, става нали?

– Страшно ще съм ти задължен, ако го направиш. Хиляди благодарности. Ще ти ги върна утре.

– Е, няма защо да бързаш толкова – успокои го Джими. – Имам доста от тях под дюшека.

Той се върна обратно в билиардната, където Харгейт упражняваше удари.

– Една игра? – предложи той на Джими.

– Не ми се играе в момента – отклони предложението Джими.

Харгейт се опита да направи карамбол, но не успя. Джими се усмихна.

– Ударът не беше толкова добър колкото онзи преди малко.

– Не.

– Онзи предишния беше майсторски.

– Ами, късмет.

– Дали?

Джими запали цигара.

– Бил ли си в Ню Йорк?

– Случвало се е.

– А да си посещавал Клуба на зевзеците?

Харгейт му обърна гръб, но Джими успя да види лицето му и остава много доволен.

– За първи път чувам за подобен клуб.

– Страхотно местенце – каза Джими. – Можеш да срещнеш много

артисти и писатели. Единственият му недостатък е, че можеш да се сдобиеш със съмнителни приятели.

Харгейт не отговори. Не изглеждаше заинтригуван от темата.

– Например – продължи Джими – една моя дружка – актьор на име Мифлин – ми представи преди година един мъж, който уж гостувал за две седмици на един от членовете на клуба. Та този гастролиращ мошеник бръкна дълбоко в джобовете на доста от момчетата в клуба. Старият трик – правиш се, че си съвсем бос в играта и най-накрая хоп – с един удар печелиш. Разбира се, ако се беше случило един или два пъти сигурно щеше да е случайност, но когато човек се кълне, че е новобранец и винаги завършва с брилянтен удар...

Харгейт се обърна рязко.

– В крайна сметка изритаха тоя приятел – информира го Джими.

– Виж какво!

– Да?

– За какъв дявол ми говориш всичко това?

– Това е дълга история – отвърна с извинителен тон Джими. – Ще взема да те отегча. Впрочем Дрийвър ме помоли да оправя дълга му в случай, че не се върне.

– Какво смяташ да правиш? – попита Харгейт.

– Какво смятам да правя ли? – повтори учудено Джими.

– Много добре знаеш какво те питам. Ако си държиш устата затворена и се включиш в играта, ще делим наполовина. Това ли целиш?

Според правилата на почтеното общество това безсрамно предложение трябваше да изстреля тутакси Джими от мястото му с възмутен вик и юмрук, насочен право в лицето на Харгейт, но паднеше ли му такъв случай, той беше склонен да обърне гръб на традицията. Не можеше да устои на изкушението да побъбри с човек, чийто възгледи за живота се различаваха от общоприетите. Също като в случая с Шилото Джими изпитваше любопитство, а не враждебност към Харгейт.

– Изкарваш ли много от такива игри? – поинтересува се той.

Харгейт си отдъхна, защото въпросът прозвуча делово.

– О, не се оплаквам – отвърна той с някакво подобие на ентузиазъм. – Ако се включиш...

– Но е малко рисковано?

– Съвсем не. Само някой случаен инцидент...

– Предполагам, че ме причисляваш към тях?

Харгейт се ухили.

– Сигурно е доста трудна работа. Трябва да имаш страхотно

самообладание.

– Така е – въздъхна Харгейт. – Трябва да се правиш на дърво. Понякога, когато някой нещастник ме вземе под крилото си и започне да ме учи, така ми кипват вътрешностите, че се забравям и му показвам какво значи да играеш бiliarд. Сключваме ли сделката? Вътре ли си?

– Не, не – поклати глава Джими. – За теб може и да е доходоносна професия, но аз никога не съм си падал по този начин за припечелване на залька хляб. Страхувам се, че трябва да ме изключиш от съдружието.

– Какво! Значи ще кажеш...

– Нямам ни най-малко намерение – успокои го Джими. – Не съм член на доброволния отряд. Няма да кажа никому нито дума.

– Защо тогава... – започна Харгейт все още неразбиращо.

– Ако не играеш повече бiliarд, докато си тук.

– По дяволите, човече! И каква ще ти е ползата? А какво ще правя, ако някой поиска да играя с него?

– Кажи му, че си си изкълчил китката.

– Китката?

– Да. Станало е след закуска. Просто лош късмет. Нищо страшно, но достатъчно болезнено, че да не можеш да играеш бiliarд.

Харгейт се замисли.

– Разбра ли ме? – попита Джими.

– Прекалено добре – отвърна му кисело Харгейт. – Но – светна той – ако можех да изиграя една игра с теб...

– Не можеш – прекъсна го Джими. – Забрави розовите мечти. Бъди твърд! Ти не ме познаваш! По моите доспехи няма дори петънце! Аз съм съвременното издание на Благородния рицар. Ш-ш-т! Някой идва насам. Нали разбра? Паролата е „Изкълчена китка“.

Дръжката потъна надолу. И след секунда към компанията се присъедини лорд Дрийвър.

– Ето те отново сред нас, Дрийвър – приветства го Джими – Липсваше ни. Харгейт даде най-доброто от себе си, за да ме забавлява с акробатични трикове. Но трябва да те предупредя, старче, че си прекалено безотговорен към себе си. Някой ден ще си навехнеш китката. Трябва да бъдеш по-внимателен. Какво, тръгваш ли си вече? Приятни сънища. Забавен тип – добави той, когато стъпките му заглъхнаха по коридора. – Е, скъпи приятелю, какво ти е? Изглеждаш ми като повален от буря исполин.

Лорд Дрийвър се тръшна на най-близкото кресло и изпъшка глухо.

– По дяволите!

Лордът спря за секунда невиждащ поглед на Джими и след това продължи с изследването на стените.

– Какво е станало, за Бога? – настоя Джими. – Ти излезе чуруликайки като волна птичка, а се връщаш стенийки като изгубена душа.

– Дай ми бренди и сода, Пит, приятелю. Накиснат съм в най-лепката тиня, която можеш да си представиш.

– Не те разбирам, приятелю.

– Сгоден съм – изхъхри Негова светлост.

– Сгоден? Чакай, чакай, я ми обясни. Да не ти са се разтропали черчетата? Та кой квичи като прасе под ножа, когато се сгодява? Не искаш ли да си сгоден? Коя е...

Той изведнъж млъкна, парализиран от страховито подозрение.

– Коя е тя? Кажи ми коя е? – викна той.

Джими сграбчи рамото на нещастния пер и го разтърси диво. За нещастие не беше подбрал най-подходящия момент, защото точно в този миг последният беше в процес на усмиряване на излезлите си от строя нервни центрове със солидна глътка бренди със сода и за един промеждутък от две-три минути съществуваше опасност годежът да бъде отменен поради преждевременната кончина на една от страните. Постепенно пристъпите на откашляне на попадналата в погрешното отверстие Течност намаляха и се смениха с шумния съсък на навлизания в гърлото му въздух – безпогрешен знак, че лорд Дрийвър ще живее.

Възстановил се достатъчно, Негова светлост отправи възмутен взор към Джими, но последният не беше в настроение да се извинява.

– Коя е? – повтаряше Джими диво. – Как се казва?

– Можеше да ме убиеш – оплака се с дрезгав шепот току-що завърналия се при живите граф.

– Коя е?

– Какво? Госпожица Макикърн, защо?

Джими много добре знаеше какъв ще е отговорът, но това не намали силата на удара, стоварил се отгоре му.

– Госпожица Макикърн? – прозвуча като ехо Джими.

Лорд Дрийвър безжизнено кимна с глава.

– И си сгоден за нея?

Последва още едно скръбно поклещане на овала върху раменете на лорд Дрийвър.

– Не мога да повярвам – отсече Джими.

– И на мен ми се искаше да не можех – печално проплака наследникът на титлата, подминавайки без внимание обидното съдържание на

забележката – Но лош късмет, това си е.

За първи път след ужасяващото разкритие Джими забеляза подозрителното държане на своя щастлив съперник.

– Не изглеждаш особено доволен – отбеляза той.

– Доволен! Не, съвсем не скачам от радост.

– Тогава, за какво, по дяволите, е всичко това? Каква е целта на занятието? Щом не искаш да се жениш за госпожица Макикърн, защо си й предложил?

Лорд Дрийвър затвори очи.

– Скъпи приятелю, не съм аз. Моят чичо ме накара.

– Чичо ти?

– Не ти ли казах, че той иска да ме ожени? Знаеш много добре. Не си ли спомняш?

Джими го беше зяпнал мълчаливо.

– Искаш да кажеш... – смисълът бавно проникваше в съзнанието му.

Но не можеше да продължи. Щеше да бъде пошло да го изрече на глас.

– Какво, старче?

Джими преглътна шумно.

– Опитваш се да ми кажеш, че ти искаш да се ожениш за госпожица Макикърн само защото е богата? – попита все още невярващо той.

Не за пръв път Джими чуваше, че това е основен лейтмотив при бракосъчетанието на английската аристокрация, но за пръв път този факт го ужаси.

– Не аз го искам, старче – измърмори извинително Негова светлост, – а моят чичо.

– Твоят чичо? О небеса! – Джими отчаяно се хвана за главата. – Да не искаш да кажеш, че чичо ти ти нарежда за кого да се ожениш? Да не искаш да кажеш, че си такова пихтиесто мекотело с желе вместо гръбнак, пъпчива гъсеница, гнида някаква, която всеки може да смачка, когато си поиска...

– Е-хей, старче, я се озапти малко – запротестира засегнат Негова светлост.

– Щях да те нарека нещастен и окаян негодник, кривокрак и кривоглед мизерник, но това е прекалено ласкателно за тебе. А аз не обичам да се мазня на хората в лицето.

Лорд Дрийвър, смъртно обиден, понечи да стане от стола.

– Недей да мърдаш – ревна заплашително Джими, – че не

отговарям за себе си.

Негова светлост побърза да заеме изходно положение. Беше стреснат. Никога не беше подозирал, че характерът на Джими притежава и подобна зловеща страна. Отначало се почувства огорчен и разочарован. Беше очаквал съчувствие и разбиране. А вместо това върху му се сипеха заплахи за физическа разправа. В момента Джими кръстосваше стаята като нервен тигър, чиито черва са подхванали масов гладен протест. Слаба утеха за паникьосания граф представляваше фактът, че между него и Бичът Божи, препускащ пред очите му, наистина стоеше малко препятствие във вид на билиардна маса, но пък ударите със здравите билиардни щеки, както беше чувал, били много болезнени. И той се кротна в обятията на кожената мебел със стоицизма на страда в рядка кал. Щеше, разбира се, да е признак на лошо възпитание от страна на Джими, ако насини човека, приел го в дома си, но дали можеше да се разчита, че врящият му мозък ще си спомни предписанията на етикета?

– Едно нещо не мога да си обясня. Че си лигава тения вече ми е ясно, но защо Моли е приела да се свърже с такъв гнусен паразит? – проговори Джими почти на себе си, като внезапно закова на място и заби поглед във вкаменилия се пер.

Лорд Дрийвър почувства, че затисналата го допреди малко планина от ням ужас се свлече от раменете му. Питането не беше учтиво, но все пак словесните удари бяха за предпочитане пред тези с обработен дървен материал.

– Точно това и на мен не ми дава мира – сподели терзанията си той.
– Този следобед...

– Какво за този следобед?

– Ами тя категорично отказа всякакво сродяване с мене.

– Ти си й направил предложение този следобед?

– Да и всичко мина като по вода. Даже не ме изслуша, отказа ми и едва не се изсмя в лицето ми. И тая вечер – шат – кльцна ми главицата – записва той печално вихъра на последните събития. – Чичо Том изпрати да ме повикат и ми каза, че е променила решението си и ме чака в дневната. Аз отидох там и тя с две думи ми каза, че е размислила и че цялата операция пак е задействана. И аз се почувствах като пълен дръвник. Не знаех какво да направя... искам да кажа дали да я целуна или какво...

Джими изпръхтя заканително.

– А? – не разбра репликата Негова светлост.

– Продължавай – процеди през зъби Джими.

– Та, както ти казах, почувствах се като последен глупак. Казах само „Браво!“ или нещо такова – да пукна, ако си спомням какво казах – и си излязох. Всичко е толкова объркано. Не ми изглеждаше много въодушевена – и трябва да ти кажа, че ѝ личеше. Не би дала и пукнато пени за мене. Струва ми се – завърши Негова светлост замислено, – че е била принудена да приеме. Сигурно чичо ми и нея е притиснал.

Джими се изсмя.

– Слушай, човече, ти изглежда си мислиш, че чичо ти движи вселената.

– Може и да не ми вярваш, но според мене са я накарали. А ти го приемаш много хладнокръвно – отбеляза Негова светлост със завист.

– Случва се понякога – каза Джими и изпи на един дъх брентито, което си беше налял.

18

Методът „Лохинвар“

Когато Шилото подаде глава през вратата, Джими пушеше последна цигара преди лягане в стаята си, правейки обзор на новата ситуация. Той беше от онзи тип хора, които се справят най-добре, когато започнат да губят. Кризата упражнява върху ума им ролята на ключ, отварящ онази забравена стая със съкровищата. Новината, която лорд Дрийвър му сервира тази вечер, не разколеба решимостта му, не го принуди да отстъпи дори сантиметър от позициите за атака, които беше заел. Накара го единствено да осъзнае, че се нуждае от смяна на тактиката. Сега трябваше да заложи всичко на едно единствено раздаване. За пример трябваше да вземе не Ромео, а младия Лохинвар¹³. Той не можеше да измисли нищо друго, което да желаше така силно както Моли. А и не можеше да повярва, че Моли е дори привлечена, да не говорим за влюбена в лорд Дрийвър. Джими подозираще, че пръст в цялата мистерия има татко Макикърн, но все още за него беше загадка съгласието на Моли. Тя беше момиче с характер, а не женското издание на лорд Дрийвър, та да хуква презглава да изпълнява каквото ѝ заповядат. Имаше някаква загадка тук.

– Е, Шило, какво има? – поинтересува се той.

Джими не беше особено доволен, че го прекъсват. Имаше нужда да остане сам.

Но изглежда нещо беше разтревожило Шилото. Лицето му се дилелеше от възбуда.

– Ей, шефе. Я познай к'во става. Видя ли онзи образ дет' са домъкна тоз' следобед? Образът от селото... Пристигна със стария Макикърн.

– Гейлър? – попита Джими. – И какво за него?

Гостите в замъка бяха получили ново попълнение днес следобед. Господин Макикърн, отивайки до селото, срещнал свой стар познат от Ню Йорк, който пътувал из Англия и бил страшно любопитен да разгледа историческия замък Дрийвър. Затова господин Макикърн го довел, представил го на сър Томас и сега господин Самюъл Гейлър заемаше

13. Герой от поемата на Уолтър Скот „Мармион“. Дамата, в която бил влюбен, била обречена да се омъжи за „ленивец в любовта и страхливец на полето бойно“, но Лохинвар я метнал на седлото си и изчезнал с нея преди младоженецът и слугите му да се съвземат от изумлението си, бел.пр.

стая на същия етаж като Джими. Беше се появил на вечеря – нисък мъж с каменно изражение и не по-разговорлив от Харгейт. Джими не му беше обърнал особено внимание.

– И какво за него?

– Той е шпионин, шефе.

– Той е какво?

– Шпионин.

– Детектив?

– Точно тъй. Частно фанте.

– Какво те кара да мислиш така?

– Да мисля! Та аз няма к'во да му мисля. Мога да позная едно ченге, ако щат и наред хиляда души да го набутат. Той съвсем сигурно е шпионин. Видях го да души след тебе, шефе.

– След мене? Защо след мене? Аха, разбира се, сега ми стана ясно. Нашият приятел Макикърн го е наел да ни следи.

– Точно тъй, шефе.

– А може и да си сгрешил.

– Няма грешка, шефе. А пък и не е само той.

– Какво, още ли има? Трябва да сложат табела „Къщата пълна с ченгета, не пращайте повече“. И кой е другият?

– Един тиквеник от прислугата. Отначало не бях сигурен, но сега съм по петите му. Та онзи вторият е камериер на сър Томас. Тъй го водят, де! Та той следи дали някой не се усуква около оная красота. К'во мислиш за нея, шефе?

– Най-прекрасното бижу, което съм виждал.

– Тъй е, шефе. Сто хилядарки навървени на връвчица. Върха е, шефе. Не те ли сърбят ръцете...

– Шило, учудваш ме. Знаеш ли, че ставаш истински Мефистофел? Представи си, че волята ми не беше тъй желязна, какво щеше да стане? Наистина трябва по-внимателно да подбиращ темите си на разговор. Ти си лоша компания за симпатяги като мен.

Шилото овеси нос.

– Но, шефе...

– Не става, момче – поклати глава Джими.

– Фасулска работа е, шефе – запротестира Шилото. – Фасулска работа е. Ходих до оная стая и видях сейфа, дето държат в него огърлицата. Можем да я измъкнем просто както тапа от бутилка. Виж к'во намерих днес следобед без даже да са напъвам. Просто си лежеше.

Той пхна ръка в джоба си и я извади. Когато отвори пръсти,

Джими видя блясъка на скъпоценни камъни.

– Какво по... – зяпна той.

Шилото се любуваше на своята скъпоценна находка с очите на неин горд собственик.

– Откъде, по дяволите, взе това? – ядоса се Джими.

– От една стая. Беше на една от дамите. Т'ва е най-лесното нещо, дет' някога съм гепил. Просто са мушнах вътре, докато нямаше никой и го прибрах от масата.

– Шило!

– Да, шефе.

– Спомняш ли си стаята, откъдето си взел скъпоценностите?

– Абсолютно. Първата от...

– Тогава добре ме чуй, приятелю. Утре, докато ние сме на закуска, ще отидеш в стаята и ще оставиш всички до един там, откъдето си ги взел. Точно на мястото им. Разбра ли ме?

Ченето на Шилото почти се отдели от горната част на лицето му.

– Да ги оставя обратно? – протена той.

– Всички до един.

– Шефе! – измъчи жалостиво практическият социалист.

– Запомни – абсолютно всички и на същото място! Ясно?

– Много добре, шефе.

Потресът в гласа му можеше да омилостиви и най-безжалостното сърце. Самосъжалението беше заръфало душата на Шилото. Слънцето си беше отишло от живота му както и от живота на много други обитатели на замъка.

Малко неща в този живот можеха да се сравнят по степен на противност от последните репетиции на аматьорско театрално представление в провинциално имение. Всеки ден атмосферата в замъка ставаше все по-безнадеждна и унила. Продуцентът на пиесата, особено ако е и неин автор, започва да развива прогресивно нарастващи периоди на умопомрачение. Той скубе мустаците си, ако има такива, или косата си, ако е късметлия и се радва на растителност по билото си. Започва да говори на себе си и да надава спорадични предсмъртни крясъци. Приветливата снизходителност, характеризираща поведението му в ранните стадии на репетициите, изчезва без следа.

Тези типични промени не отминаха и маестро Чартърис. Като мартенски сняг се стопиха подкупващата усмивка и мекият тон, с който той казваше: „Превъзходно, старче, превъзходно! Не би могло да бъде по-добре. Но мисля, че трябва да опитаме още веднъж, ако нямаш нищо

против“. Вместо това той въртеше бясно очи и реवेशе: „Още веднъж, дами и господа. Никога няма да успеем! Ще провалим представлението! Какво е това? И се вземете в ръце този път!“

Нещата в замъка бяха стигнали границата на насищане. Всички бяха уморени до смърт от пиесата и дори мисълта в какво разочарование ще бъде хвърлено (евентуално) местното благородническо съсловие, ако представлението не се състои, не можеше да запали дори искрица съжаление. На онези, които се бяха борили със зъби и нокти за централните роли, сега им идваше да се ритнат отзад, ако можеха, че не са били поскромни в желанията си и не са се задоволили с Първия лакей или селянина Джайлс.

– Никога вече няма да се захващам с аматьори, докато съм жив – едва ли не през сълзи сподели Чартърис с Джими. – Не излиза достатъчно добро представление. Някои от тях дори не си знаят както трябва репликите.

– Всичко ще бъде наред...

– О, не ми казвай, че ще бъде наред, защото няма да бъде.

– Нямах и намерение да ти казвам такова нещо – доразви мисълта си Джими. – Исках да те успокоя, че всичко ще е наред след представлението. Хората бързо ще забравят колко ужасно е било то.

– Ти си бил много мил и любезен човек, а – изгледа го свирепо Чартърис.

– А ти защо се връзваш толкова? – опита се да го вразуми Джими. – Ако я караш все така, Уестминстърското абатство в кърпа ти е вързано. Ще пипнеш някое възпаление на мозъка.

Джими беше един от малкото обитатели на историческата отломка, който беше в сравнително добро разположение на духа. Той най-искрено се забавляваше, наблюдавайки маневрите на господин Самюъл Гейлър. Този колега на Шерлок Холмс, инструктиран от господин Макикърн да следи неотлъчно Джими, го правеше с усърдие, което би предизвикало подозрения и в едно бебе. Ако Джими отидеше в билиардната след вечеря, господин Гейлър винаги го радваше със своята компания. Ако по някое време през деня Джими се сетеше, че е забравил в стаята си кърпичката или табакерата си, беше сигурен, че ще се натъкне на господин Гейлър в коридора. Служителите в Частната детективска агенция „Додсън“ обичаха да заработват всяко пени от своята заплата.

Понякога след тези „случайни“ срещи Джими налиташе на камериера на сър Томас, другата хрътка, която тренираното око на Шилото беше разобличило като „шпионин“. Той разполагаше наблюдателния си

пункт обикновено зад ъгъла и когато се сблъскаха, се извиняваше изключително любезно. Джими реши, че е попаднал под наблюдение заради Шилото. Шилото се отличаваше от другите прислужници толкова много, че със сигурност е предизвикал подозрението на детективите. А той самият, като негов работодател, е бил нарочен и за негов съучастник.

Явно, помисли си Джими, доста съм разбълънил двата гигантски мозъка.

Въпреки приятните забавления за сметка на душешите подире му хрътки той не изпушаше от очи Моли. Но нито на следващия, нито на по-следващия ден годежът беше обявен. След обстоен размисъл Джими реши, че разгръбяването на „великото“ събитие е оставено като десерт за вечерта на театралното представление. Едва ли имаше по-подходящ момент. Джими сподели своите заключения с лорд Дрийвър, който скръбно потвърди правотата на констатациите му.

– След шоуто ще има някаква танцова забава – разви той темата. – Сигурно тогава ще снесат информацията. И след това вече няма никакво измъкване – цялата област само туй ще клюка. Няма равен на чичо ми, ако трябва да се спретне някой мръсен номер. Ще се изтъпани отпред и с кеф ще го избълва. И още на следващия ден, бас държа, ще се появи в „Моунинг поуст“ и Кати ще я види. Още само два дни свобода! О, мили боже!

Джими предположи, че Кати трябва да е момичето от „Савой“, за която Негова светлост беше споделил, че е прекрасно създание, но няма нито пени.

Само два дни! Както при битката при Ватерло предстоеше решителният сблъсък. Сега, когато Моли се изплъзваше от ръцете му, той все повече осъзнаваше колко много тя означава за него и имаше моменти, в които му струваше, че и тя го разбира. Онази нощ на терасата като че ли беше променила отношенията им. Струваше му се, че тогава той успя да се приближи до нея. Преди това тя се държеше приветливо, закачливо и равнодушно, а сега забелязваше някакво стеснение и странна срамежливост. Той беше престанал да бъде един от тълпата.

Но трябваше да се състезава с времето. Първият ден изтече като вода през пръстите му без да успее да предприеме нещо, половината на втория също се стопи в небитието. Отлитаха и последните часове.

Дори господин Самюъл Гейлър, усърдният служител на Частна детективска агенция „Додсън“, би могъл да си направи две-три наброски относно методите, прилагани от Джими за неотлъчно и непрекъсваемо

наблюдение на набелязания обект. Този следобед нямаше репетиция и членовете на аматьорската трупа, в различно състояние на нервна разцентрованост и душевна агония, се пръснаха из околността като хлебарки от спукана канализационна тръба. От своя наблюдателен пост Джими сипеше люти обиди по всички, които заговаряха Моли.

Най-накрая тя остана сама и тръгна нанякъде, а Джими напусна укритието си и я последва.

Обектът на мечтите му се беше отправил към езерото. Следобедът конкурираше по жежкост напалена пещ. Някъде далеч тътнеха гръмотевици. Езерото блестеше примамливо прохладно сред пролуките между дърветата.

Моли стоеше на брега и люлееше с крак лодката, привързана към един кол, когато Джими се приближи. Момичето подскочи, когато той заговори. Явно не беше чула стъпките му, погълнати от мекия пясък.

– Мога ли да те поканя на разходка в езерото? – попита Джими.

Моли беше толкова смутена, че не можа да отговори веднага.

– Съжалявам – изшептя най-накрая тя, – но чакам лорд Дрийвър.

Джими забеляза колко е нервна. Напрежението помежду им беше почти осезаемо. Не го погледна, очите ѝ блуждаеха някъде в далечината, страните ѝ се зачервиха.

– Не искаш ли? – настоя Джими.

– Съжалявам – извинително отвърна тя.

Джими погледна през рамо. Една дългунеста фигура се мерзелееше на долната тераса. Сведените рамене на лорда се разтърсваха от странни конвулсии, а краката му едва се отделяха от мястото си – все едно газеше в мочурище. Не приличаше на влюбен Ромео, бързащ за среща с любимата си. Но въпреки колебливата си походка след няколко минути той щеше да цъфне при тях.

Внимателно, но решително Джими обви ръка около кръста на Моли. В следващия миг той я вдигна и я положи върху седалката на лодката.

После без да губи нито секунда той скочи след нея, освободи въже-то, хвана греблата и пое навътре като плувец, преследван от гладни за свежа мръвка крокодили.

19

В лодката

В любовните дела, както във всеки друг бранш, постоянството е най-важно. Поведението ала-ветропоказател е пагубно за каузата. Мъжът трябва да избере една линия на поведение, която смята, че най-добре отговаря на неговия темперамент, и да я следва без видими забегки встрани. Щом Лохинвар е метнал девойката на седлото си, той просто е длъжен да продължи в същия дух. Тя едва ли би го погледнала с добро око, ако започне да се тюхка колко зле е постъпил и колко съжалява за причиненото ѝ неудобство. Да вземем и друг пример. Първобитният самец, който често в споровете с половинката си използвал като аргумент кривака си, никога не би допуснал грубата грешка да се извинява, ако избраницата му започне да му опява, че има главобол.

Джими също не отвори уста за извинение. Подобно хрумване дори за миг не набразди пламналия му лоб. В момента знамето на победата вееше изплувалият от дълбините на подсъзнанието му инстинкт на праисторическите му предци. Сърцето му биеше като тамтам, а в главата му звучеше една единствена мисъл с постоянството на зациклила грамофонна плоча – трябваше да го направи много по-рано. Да я грабне и да я отведе далече от всякакви чичовци, бащи и разни дългнести перове с мочурливи коси. Да останат сами в техния малък свят от вода и небе без никой да ги прекъсва и подслушва. Джими беше изгубил безценно време, навъртайки се около нея в очакване разните досадници да спрат да ѝ дрънкат неща, които никого не интересуват. И най-накрая намери верния път. Тя ще трябва да го изслуша. Не можеше да му откаже. Те бяха единствените обитатели в този пръкнал се току-що свят.

Джими погледна назад към брега. Последният от рода Дрийвър беше заобиколил групичка лаврови дървета и сега стоеше със свободно люлеещо се чене край водата, следейки с поглед отдалечаващата се лодка.

– Понякога тия мухъли, дето умират да говорят в рими, доста добре схващат нещата – отбеляза Джими замислено, докато забождаше гребла във водата вече в по-бавно темпо. – Ето например този, който е казал: „Разстоянието придава очарование на гледката“ е съвсем прав. Дрийвър изглежда доста приятно, когато човек го гледа оттук с толкова много вода помежду ни.

Моли, която гледаше надолу, не пожела да се наслади на живописната гледка.

– Защо го направи? – проговори тя тихо.

Джими остави греблата. В тишината се чуваше мекият плисък на качачливите вълнички в кърмата на лодката. Целият свят като че ли беше потънал в тежка дрямка. Слънцето с такова усърдие заливаше земята с водопади от светлина, че езерото приличаше на обхванато от пламъци. Лицето на Моли изглеждаше дребно и хладно в сянката на голямата периферия на шапката ѝ. Докато я наблюдаваше мълчаливо Джими отново се поздрави за правилното си решение.

– Защо го направи? – попита тя отново.

– Длъжен бях.

– Закарай ме обратно.

– Няма.

Джими отново хвана греблата и добави още малко вода към буферната зона между двата свята.

– Първо трябва да ти кажа нещо – изрече упорито той.

Моли не отговори. Джими отново погледна назад. Негова светлост беше изчезнал като индиански пушек по време на торнадо.

– Нали нямаш нищо против, ако запуша?

Тя кимна. Той внимателно напълни лулата си и я запали. Димът бавно се издигна нагоре в неподвижния въздух. Джими все още мълчеше.

– Какво те накара да го направиш? – внезапно наруши тишината той, повтаряйки нейния въпрос.

Тя прокара пръсти през водата без да каже нищо.

– Знаеш за какво говоря. Дрийвър ми каза.

Тя вдигна очи, в които проблесна някаква искрица любопитство, която обаче веднага угасна.

– С какво право питаш? – вирна тя брадичка, но избегна погледа му.

– С никакво – отвърна ѝ Джими. – Но бих искал да ми кажеш. – После той се наведе напред и докосна ръката ѝ. – Не го прави – изрече той с отчаяна решителност в гласа. – За бога, недей! Не трябва!

– Трябва – каза тя примирено.

– Недей. Това е страшна грешка.

– Трябва. Няма защо да го обсъждаме – вече е късно.

– Не е. Трябва да развалиш годежа още днес.

Тя поклати глава. Пръстите ѝ продължаваха механично да

загребват вода, която после изтичаше обратно. Слънцето се беше скрило зад прииждащата сива пелена на облаците, която над хълма зад замъка имаше цвета на обгоряло дърво.

– Какво те накара да го направиш? – упорстваше той.

– Моля те да не говорим за това! – В очите ѝ проблеснаха сълзи. Очевидно ѝ беше трудно да се владее.

– Не можеш да го направиш – извика Джими. – Аз няма да те остава да го направиш. Трябва най-накрая да разбереш, трябва да научиш какво си за мен ти. Мислиш ли, че ще ти позволя...

Продължителен тътен разтърси застиналия покой наоколо, сякаш някой заспал великан промърмори в съня си. Тъмният облак беше пропълзлял напред. В средата на езерото, на около петдесетина метра от тях, имаше островче, тайнствено и прохладно в падащия мрак.

Джими насочи лодката към него.

На брега му имаше издигнат закрит пристан – нещо като малка барака от дъски, под която можеше да се прислони лодка. Малко преди бурята да се развихри Джими успя да плъзне лодката под навеса и я обърна така, че да могат да гледат дъжда, който се лееше навън.

Джими подхвана пак разговора, но този пък тонът му беше по-овладян.

– Мисля, че се влюбих в теб още първия път, когато те видях на кораба – и после те изгубих. Намерих те отново като по чудо, но пак те загубих. Трябваше да моля за още едно чудо, за да те открия, но този път нямам намерение да позволя да си отидеш от живота ми. Нима си мислиш, че ще стоя и зяпам тъпо как те отнема от мен някакъв...

Той взе ръката ѝ.

– Моли, невъзможно е да го обичаш. Абсолютно невъзможно. Дори само ако подозирах, че е така, аз никога нямаше да се опитам да преча на щастието ти. Веднага щях да си тръгна. Но ти не го обичаш. Той не означава нищо за теб. Моли!

Тя нищо не каза, но за първи път го погледна в очите. Той прочете в тях страх – не от него, а от нещо, което той не можеше да улови. Но след миг страхът отстъпи и очите ѝ бяха озарени от мека светлина. Ръцете му като че ли сами се протегнаха – той я притегли и я целуна, отначало несигурно, а после все по-страстно.

Изведнъж тя се откъсна от прегръдките му, дърпайки се като животно, хванато в клетка. Лодката се разлюля.

– Не, не мога! – викна тя отчаяно. – Не трябва!

Джими протегна ръка и се хвана за парапета, прикрепен за стената.

Люлеенето спря. Той се обърна. Тя беше скрила лице в шепите си и хлипаше с отчаянието на изгубено дете.

Той понечи да я приближи, но тя се дръпна.

Дъждът плъскаше по дървения покрив и няколко капки се просмукаха през дъските и капнаха в лодката. Джими свали сакото си и грижливо го наметна върху раменете ѝ.

– Моли!

Тя вдигна мокри мигли.

– Скъпа Моли, кажи ми какво има?

Без да му отговори тя отпусна глава на гърдите му.

– Едва ли грижите ти са свързани с душевното състояние на лорд Дрийвър. Но ако това ти тежи, няма по-лесно и просто нещо. Аз сам ще му кажа, ако искаш. Той знае, че пет пари не даваш за него, а пък освен това има друго момиче в Лондон...

– Не, не е той.

– Тогава?

– Джими... – тя замълча и се поколеба. – Джими, баща ми не те...

– Не ме харесва?

Тя кимна нещастно.

Вълна на силно облекчение разлюля мускулестата гърд на Джими. А той си беше представял нещо – дори сам не знаеше какво – някакво непреодолимо препятствие, някаква предстояща катастрофа, която ще ги раздели. Сега можеше да се засмее на глас на своето щастие. Това било значи чудовището, глътнало небесното светило над главите им – господин Макикърн не го харесвал! Ангелът отмъстител, застанал на стража пред вратите на Рая се беше превърнал в полицай с палка.

– Той ще трябва да се научи да ме харесва – каза Джими дълбокомислено.

Тя обаче го погледна с очи, в които беше угаснала искрицата надежда от преди малко. Той не можеше да разбере. А как можеше тя да му каже? Думите на баща ѝ бумтяха в ушите ѝ. „Той е мошеник. Той е тук, защото замисля някакъв удар. Той е наблюдаван.“ Но тя го обичаше – обичаше го. О, как да го накара да разбере?

Тя се вкопчи за него, треперейки. Той веднага стана сериозен.

– Скъпа, не трябва да се тревожиш – успокояваше я Джими. – Той ще свикне. Веднъж като се оженим...

– Не, не. Не можеш ли да разбереш? Не мога да го направя.

– Но, скъпа – в гласа на Джими започна да се прокрадва смущение, – да не би да искаш да ми кажеш... че това ще те спре?

– Да – прошепна тя.

Сърцето му се замята в гнездото си като риба, изскочила от водата.

– Но... но ти ме обичаш – изрече той бавно съдбоносните думи. Опитваше се да намери ключа към загадката. – Аз... не разбирам...

– Не можеш да разбереш, защото си мъж. При мъжете е по-различно. Те се възпитават с мисълта, че ще напуснат дома. И рано или късно това става.

– Но ти не можеш да живееш цял живот при баща си. Когато се омъжиш...

– Това е различно. Ако го направя против волята му, той никога няма да ми проговори и аз никога повече няма да го видя. Той ще излезне от живота ми. Не мога, Джими. Не мога да зачеркна двацет години от живота си и да започна отначало. Ще се измъчвам, а и теб ще тормозя. Ти не знаеш колко ме обича, колко добър е бил винаги с мен. Откакто се помня сме били добри приятели. През целия си живот той е мислил и работил само за мен. Джими, нали не се сърдиш, че ти казвам това?

– Продължавай – помоли той.

– Не си спомням майка ми – починала е, когато съм била много малка. И преди да се появиш ти ние двамата си бяхме единствените близки хора. Вярвали сме си. Когато бях болна, той седеше по цели нощи до леглото ми. Не мога да го нараня сега, Джими. Няма да бъде честно.

Джими обърна глава от страх да не би лицето му да издаде чувствата, които го завъртяха. Той изведнъж почувства страшна, необяснима ревност. Той я желаше – и тялото, и душата ѝ, а всяка дума, която изричаше сега, беше като камшик по отворена рана. Миг преди това беше сигурен, че тя му принадлежи, а сега се чувстваше като чужденец, като натрапник, осквернител на свещена земя.

Тя видя реакцията му и интуицията ѝ подсказа какви са мислите му.

– Не, не – извика тя. – Не е това, Джими!

Той отново я погледна и се поуспокои.

Останаха да седят мълчаливи. Дъждът беше отслабнал и сега равномерно потропваше по дъсчения покрив. Ивица синьо усърдно избутваше сивите натрапници от територията си.

– Какво ще правим сега? – обади се накрая тя. – Какво можем да направим?

– Ще трябва да изчакаме – Джими беше готов с отговора. – Всичко ще се нареди. Сега никой не може да ни попречи.

Дъждът спря. Над главите им отново се разстилаше синята дълбина. Слънцето, вече ниско над хоризонта, отново подпали езерото. Въздухът беше прохладен и свеж.

Джими прие промяната като поличба. Ето това беше истинското лице на света – слънчев и приветлив, а не сив и мрачен какъвто беше допреди малко в мислите му. Той беше победил. Онова, което оставаше да се свърши, беше рутина.

След малко той подкара лодката по блесналата като разтопена мед повърхност на езерото.

– Трябва да се връщаме – каза той. – Колко ли е часът? Толкова ми се иска да останем тук завинаги. Но сигурно вече е късно. Моли!

– Да?

– Каквото и да стане трябва да развалиш този годеж с Дрийвър. Искаш ли аз да му кажа?

– Не, аз ще го направя. Ще му го съобщя писмено, ако не го видя преди вечеря.

Джими плясна няколко пъти с веслата.

– Не мога повече да се сдържам – избухна внезапно той. – Моли, имаш ли нещо против, ако изпея стих-два. Грача ужасно, но съм толкова щастлив, че ще се пръсна. Ще спра веднага щом мога.

И той отпусна глас, отговарящ доста точно на самооценката му.

20

Урок по пикет

В това време лорд Дрийвър, след неколкоминутно кокорене подир отдалечаващата се лодка, напусна езерния бряг и запали цигара с намерението да поразмишлява над новосъздалата се ситуация в усамотението на дивата природа. Той се чувстваше обиден и оскърбен от Живота, който напоследък се беше заел със завидно постоянство да посипва пътя му с динени кори. И причина за тези му терзания не беше бягството на Моли в лодката с Джими. Други бяха неговите горчивини. Човек не може да си свирка и да раздава усмивки наляво и надясно, когато е принуждаван от своя безсърдечен чичо тиранин да се раздели с момичето, което обича и да се сгоди за друго, което не може да накара дори една единствена клетчица в сърцето му да трепне. Въпреки че по природа лорд Дрийвър не беше склонен към самоанализ и човъркане из чарковите на душевната си машинария, размишлявайки над положението си, той се улови, че го мъчи един въпрос – дали поведението му не е проява на известна слабост. Но после отхвърли категорично тази мисъл.

Защото ако откажеше да изпълни заповедта, чичо му Томас щеше да си плюе на ръцете и набързо да му покаже нагледно какъв е животът в Пъкъла. Ей това беше проблемът. Само ако имаше, да кажем, по две хилядарки годишно на свое име, той можеше да хвърли в лицето му един твърд отказ и да не играе по свирката му. Но къде този късмет? Чичо му Том можеше при най-малкото неподчинение да ореже авоарите му до такава ужасяващо нищожна сума, че той щеше да остане гол като църковна мишка и да живее в замъка неотлъчно ден и нощ без да може да нарече дори едно единствено пени свое собствено. Из главата му за кръжиха кошмарни картини. През пролетта и лятото, когато ловният сезон беше в разгара си, лорд Дрийвър беше склонен по-малко да роптае срещу пребиваването си в дома на дедите си. Но да бъде зачислен към него целогодишно! По-добре с разбито сърце в метрополията, отколкото и един едничък зимен ден в Дрийвър!

Сред чернилката на ситуацията той виждаше да просветва мъждиво само един единствен светъл лъч – джобовите му може би щяха да усетят тежестта на жълтиците. Досега измъкването дори на една медна парица от кесията на сър Томас беше равносилно на ваденето на кътник на булдог със злобен характер. Но в момента по силата на този ужасен годеж

би трябвало да се очаква разхлабване на финансовата дисциплина.

Негова светлост тъкмо се беше заел с разчоплянето на нов въпрос с повишена трудност, а именно дали ако завари гореупоменатия пазител на несметните богатства в по-малко кисело настроение, същият ще отпусне някоя и друга жълтица повече, когато голяма и топла капка дъжд нацели аристократичното му чело. От хрусталака наоколо долиташе засилващо се бучене. Небето беше станало оловносиво.

Лорд Дрийвър се огледа за някакъв подслон. Едва сега откри, че беше стигнал розовата градина. В края ѝ имаше една закрыта беседка. Той вдигна яка и затича натам.

Когато наближи, от вътрешността ѝ до слуха му достигна бавно и провлачено като погребална песен свирукане. Нахлувайки вътре и останал почти без дъх секунда преди небето да отвори докрай своите небесни кранове, той се натъкна на седящия на малката дървена масичка Харгейт. Върху масичката бяха подредени карти.

– Здравсти, Харгейт! – изхриптя на пресекулки Негова светлост. – Какъв порой само, а!

Харгейт вдигна поглед, кимна мълчаливо и отново се съсредоточи върху картите. Той взе една от купчината в лявата си ръка, погледна я колебливо, сякаш от бъдещото ѝ местоположение зависеше нечий живот и най-накрая я постави на масата. Цялата процедура се озвучаваше от болезнено свирукане.

С известно раздражение Негова светлост поднови опитите си да подхване разговор.

– Изглежда ми страшно интересно. На какво играеш? Пасианс ли редиш?

Единственият отговор, обаче, който Негова светлост получи от събеседника си, беше леко поклащане на глава. Този път Харгейт дори не направи опит да вдигне очи.

– Ей, я стига си седял и си се цъклил като настъпана жаба – кипна не на шега лорд Дрийвър. – Кажи нещо, човече!

Харгейт събра картите и започна да ги разбърква замислено, като продължаваше музикалния си репертоар в областта на реквиемите.

– Казах ти да спреш – запротестира отново лорд Дрийвър.

Харгейт кимна и спря.

– Виж какво – помирително каза Негова светлост, – и на мен ми е досаден този дъжд. Какво ще кажеш да хвърлим едни карти? Да минава времето, нали разбираш. При този порой сигурно ще трябва да висим тук, докато стане време за вечеря. Някога играл ли си пикет? Мога да те

науча за пет минути.

Изведнъж жабешкото изражение върху лицето на Харгейт изчезна и чертите му се разместиха в израз на някакво благоговение, сякаш беше свидетел на чудо, вършещо се пред очите му. От години той използваше всички средства на дипломатията, за да примамва невинните младежи да играят с него пикет и сега този забележителен млад човек, този диамант сред съвременното младо поколение изведнъж му предлага да го научи да играе любимата игра. Харгейт се почувства като пригладнял лъв. Той погледна нежно Негова светлост, който в този момент му заприлича на апетитна антилопа, положила услужливо глава между челюстите му.

– Аз... аз не бих възразил срещу идеята – опита се да съдържи ентузиазма си Харгейт.

Той внимателно слушаше малко пространните обяснения на лорд Дрийвър относно правилата на играта. От време на време задаваше някой въпрос. Беше ясно, че започва да схваща идеята.

Започнаха да играят. Лорд Дрийвър, както и трябваше да се очаква, в ролята си на учител, спечели първите две ръце. Харгейт спечели следващата.

– Най-накрая схванах правилата – отбеляза той доволно. – Играта никак не е сложна. Тръпката ще бъде по-голяма, обаче, ако играем на нещо. Не мислиш ли?

– Добре – забави малко отговора си лорд Дрийвър. – Щом искаш.

Той не би го предложил, но в края на краищата защо пък не! Щом като човекът толкова се натиска – той не е виновен, че като спечели една ръка, този приятел тук си помисли, че вече знае всичко за пикета. Разбира се това е игра, при която печели по-опитният. Но в крайна сметка Харгейт сигурно има купища пари. Ще може да се позволи една малка загуба.

– Добре – повтори Негова светлост. – Колко?

– Нещо скромно. Десет шилинга на сто точки, например?

При това предложение Негова светлост би трябвало да отвори очите на новака, че десет шилинга на сто точки съвсем не са скромен залог. Един слаб играч можеше да загуби около четиристотин точки за двама минути. Но той остави нещата такива каквито са.

– Много добре – беше отговорът му.

Двама минути по-късно Харгейт погледна без особени емоции, без кършене на ръце и скубане на коси резултата и каза:

– Дълга ти осемнайсет шилинга. Сега ли да ти ги изплатя или ще

ги сложим в общата сметка, когато приключим?

– А какво ще кажеш да спрем дотук? – предложи великодушно лорд Дрийвър.

– Не, нека да продължим. Нямам какво да правя до вечерята, а предполагам, че и ти едва ли си зает.

Съвестта на Негова светлост направи едно последно усилие да вразуми противника.

– Мисля, че е най-добре да спрем дотук, Харгейт – заувещава го с половин уста той. – Ще изгубиш страшно много.

– Драги ми Дрийвър – отвърна му Харгейт, – аз мога да се грижа за себе си, благодаря. Разбира се, ако мислиш, че ще рискуваш много...

– Е, щом не възразяваш, за мен ще бъде удоволствие – побърза да разсее съмненията му лорд Дрийвър. – Само помни, че те предупредих.

– Няма да го забравя. Но преди да започнем играта нека да направим залога лира за сто точки.

Лорд Дрийвър не можеше да си позволи да играе пикет за лира на сто точки, всъщност не можеше да си позволи въобще да играе за пари, но след заядливия намек на противника за един човек на честта не би било възможно да признае позорния факт. И кимна.

– Мисля, че е време – поглеждайки часовника си след един час, каза Харгейт – да се преобличаме за вечеря.

Негова светлост не отговори. Беше потънал в мисли.

– Значи ми дължиш двайсет лири – продължи Харгейт. – Ужасно лош късмет имаше днес.

Двамата излязоха в розовата градина.

– Колко приятно ухае тук след дъжда – отново подхвана разговора Харгейт, който изглеждаше щастлив от новото си откритие, че езикът също може да служи за обмен на мисли и запрелива като отприщен бент. – Каква свежест!

Видът на Негова светлост не подсказваше, а крещеше с цяло гърло, че за младия пер климатичните промени са последна грижа.

– Има време само за една кратка разходка – продължи Харгейт без да се смущава от едностранчивостта на комуникацията. – Искам да поговоря с теб.

– О-о! – това неочаквано желание изтръгна лорд Дрийвър от унеса и го накара да даде своя ценен вклад в дискусиата.

В момента лицето му беше огледало на душата. Униние беше помрачило чертите му, унил беше и духът му. Тези двайсет лири прогаряха не дупки, а цели хралупи в мозъка му.

Харгейт го наблюдаваше крадешком. Професионалните му занимания включваха детайлно проучване на финансовото състояние на потенциалните „клиенти“ и затова той добре знаеше, че лорд Дрийвър е във фалит и зависи изцяло от благоволенieto на строгия си чичо. Харгейт много разчиташе на тежестта на този аргумент при трудните преговори, които му предстояха.

– Кой е този Пит? – започна Харгейт.

– Мой приятел – отвърна му Негова светлост. – Защо?

– Не мога да го понасям.

– Аз пък мисля, че е страшно свестен – не се съгласи лорд Дрийвър. – Всъщност – поправи се той, спомняйки си за самарянската постъпка на Джими онази вечер в ресторанта – със сигурност знам, че е стабилизага. Защо не го харесваш?

– Не знам. Не знам.

– О! – Негова светлост не беше в настроение да изслушва изповеди за това какво харесва и какво не останалата част от човечеството.

– Слушай какво, Дрийвър – Харгейт реши да изостави заобикалките, – искам да направя нещо за мен. Искам да изгониш този Пит оттук.

Очите на дванайсетия граф достигнаха размерите на билиардни топки.

– Ъ? – едва успя да членораздели той. Сигурно не беше чул добре.

Харгейт повтори съкровено си желание.

– Хоби ли ти е да преправяш списъците с гости на хората или ти е първица – поинтересува се лорд Дрийвър, който се беше посъвзел от изненадата.

– Изхвърли го оттук – продължи Харгейт разпалено. Наложеният му от Джими сух режим го влудяваше. През тези няколко дни той изпита на собствения си гръб какво значат Танталовите мъки¹⁴. Замъкът беше пълен точно с онзи тип млади мъже, които бяха неговата главна плячка – доверчиви, неопитни и самонадеяни – хващаш ги, мажеш си ги на филийка и ги схрускуваш за закуска. А той стои и бездейства като боен кораб на сух док заради онзи криворазбран спасител на света Пит. Как да не побеснее човек.

– Разкарай го. Нали ти го покани? Предполагам не очаква да мърси

14. В гръцката митология фригийски цар, син на Зевс. За да изпита всезнанието на боговете, им поднесъл угощение с тялото на сина си. Затова бил осъден на вечен глад и жажда. Тантал стоял потопен до гуша във вода, а над главата му висели клони със сочни плодове. Когато се опитвал да утоли жаждата си, водата се отдръпвала от устните му, а клоните се издигали нагоре, бел.пр.

мястото за вечни времена. Ако ти си тръгнеш, ще трябва и той да се омете. Просто утре трябва да заминеш за Лондон. Все ще си измислиш някаква причина. Той ще трябва да тръгне с теб. Оставяш го в Лондон и се връщаш обратно, фасулска работа.

Докато траеше тази нехарактерна за доскорошния мълчаливец омерзителна тирада, по лицето на Негова светлост започна да пъпли във всички посоки бледа розовина. Скоро той заприлича на побеснял заек. Гордостта не беше градивният материал на неговата личност, но мисълта за позорната роля, която му се предлагаше най-нагло, надигна всички наличности от иначе плиткото дъно на душата му.

Последните думи на Харгейт добавиха капката, която преля чашата.

– Разбира се – каза той, – онези пари, които ми дължиш от пикета – колко бяха? Двайсет? Двайсет лири, нали така? Е, ще ги отпишем от сметката.

– Ще ги отпишем? – ревна Негова светлост с цялата свирепост, на която беше способен. Беше добил такъв карминен оттенък, че ако в този миг го беше зърнал някой велик пейзажист, веднага би го главил за модел на своята бъдеща картина „Залез“. – Ще ги отпишем, а? Ще ти изплатя още утре всяко проклето пени от тия проклетите двайсет лири – и тогава можеш да се ометеш ти вместо Пит. И много искам да знам за какъв ме вземаш, като ми ги дрънкаш такива?

– За глупак, ако не приемеш офертата ми.

– А пък аз смятам да ти дам правилното направление с един силен здрав ритник.

– Не бих опитвал, ако бях на твоето място. Това не е играта, в която си особено добър. По-добре се придръжай към пикета.

– Ако си мислиш, че няма да мога да ти изплатя дяволските ти мангизи...

– Да, мисля. Но щом можеш, толкова по-добре. Всяка допълнителна лира е добре дошла.

– Може и да съм малко глупав...

– Хубаво е, че го разбираш, друже.

– Но не съм мерзавец.

– Много си се зачервил, Дрийвър. Гневът е добър за кожата – раздвигва кръвта.

– Ако смяташ, че можеш да ме подкупиш, трябва да ти кажа, че правиш най-голямата грешка в живота си.

– Наистина направих – изсъска Харгейт, – когато си помислих, че

имаш поне малко ум в глава си. Ти обаче се напъна да се правиш на някакъв лигав младок от долнопробна мелодрама. Лично аз не мисля, че си струва напъните. Но щом твоето глупаво чувства за чест те ръчка в ребрата да си платиш двайсетте лири, чудесно. Каза утре? Това ме устройва.

И Харгейт си тръгна, оставяйки лорд Дрийвър изпълнен с онова доволство, което навестява слабите характери, когато изведнъж са показали твърдост и непреклонност в сблъсък с някой от ближните си. Той беше решен да не отстъпва от достойната позиция, която беше заел преди малко. Тези пари трябваше да се платят и то още утре. Харгейт беше от онзи тип хора, които можеха да те изпекат на шиш, ако пропуснеш да си изплатиш дълга.

Но този път лорд Дрийвър беше по-спокоен, защото знаеше, че може да вземе парите когато си поиска. Неговото най-голямо нещастие, годежът му, щеше да покрие загубата, защото би могло да се очаква, че сър Томас, виждайки кроежите си осъществени и бидейки вероятно в по-щедро от обикновеното разположение на духа, едва ли би се опънал на една молба за някакви си смешни двайсет лири.

Младият граф влезе в преддверието с бодра стъпка. Чувстваше се силен и твърд. Той беше показал на Харгейт мощта на своята личност. Той беше Спени Дрийвър, човек от желязо, човек, с когото е по-добре да не се гъбаркаш. Наистина беше голям късмет, че в този момент е сгоден за Моли. Дори само мисълта, че в противен случай щеше да му се налага да обяснява на сър Томас защо толкова му трябва тия двайсет лири, го накара да се почувства така все едно хиляди стоманени игли пробждат епидермиса му.

В този момент насреща му като достолепен презокеански лайнер изплува Сандърс.

– Търсех ви, Ваша светлост – обърна се почиттелно към него икономът.

– Ъ? Ето ме на, тук съм.

– Много добре, Ваша светлост. Госпожица Макикърн ме натовари със задължението да ви предам тази бележка в случай, че тя самата няма възможност да ви види лично преди вечеря.

– Супер.

Лорд Дрийвър тръгна по стълбите нагоре, отваряйки плика в движение. За какво ли можеше да му пише това момиче? Надяваше се да не започне да му праща любовни писма или някакви подобни лигавни. Защото щеше да му бъде адски трудно да насмогне на отговорите.

Някъде на площадката той спря, за да прочете бележката и още след първите думи напомадената му коса щръкна нагоре от ужас. А безчувствените му ръце изпуснаха плика и той полетя надолу като отронен есенен лист.

– О, пресвети боже! – изстена глухо лорд Дрийвър, хващайки се за перилата. – Ей сега вече здраво се накиснах в супата.

21

Нежелани дарове

Има една малобройна група от хора, която никога през живота си не изпитва съмнения и винаги взема решенията си от раз. Та един от плюсовете на тези непоколебими мъже, към които можем да причислим навярно цар Соломон, а може би и Хенри VIII, е че те могат да приемат всякакви житейски победи и триумфи без дори косъм от някаква емоция да наруши спокойствието им. Но при средностатистическия мъж чувствата в такива случаи са объркани и необуздани. Може би доминиращо е усещането за замайване, сливане и сачисване. Ръка за ръка с него върви и чувството на облекчение – като това на пълководеца, който е довел трудна битка до победен край или натоварен с тежка и опасна мисия войник, който изведнъж открива, че опасността е преминала, а той все още е жив. Към този емоционален коктейл трябва да прибавим и токущо пръкналото се усещане за собственото величие и неповторимост. Подозренията, че мъжът е нещо повече от обикновен, редови обитател на тази планета, изведнъж са се потвърдили изцяло. Гръдта натежава от самодоволство и общо взето не можем да повярваме, че светът може да ни предложи нещо повече.

Но понякога тънки пукнатини на страх и мрачни предчувствия започват да глождят тази иначе корава сплав от щастие и увереност в собствената непогрешимост. „Тя ме кара непрекъснато да купувам какви ли не ненужни вехтории – можете да чуете вайкането на някой, достигнал третата четвъртина на годежния период. – Представи си само, вчера ме принуди да си купя две нови вратовръзки.“ Съмнения дали човешката натура би издържала подобно напрежение започват да рфат гръдта на гордия доскоро победител.

Но каквито и трагедии да забулват края на предсватбената карантина, началото е окъпано в слънчева светлина.

Джими, любувайки се на насапунисаното си лице в огледалото преди да се преоблече за вечеря, беше изцяло зает с философски обобщения върху удивителната уникалност на този най-прекрасен от всички прекрасни светове.

Никакви съмнения не раздираха вътрешността му.

В момента дори беше забравил за съществуването на бившия блюстител на отвъдокеанския закон. В един свят, който беше обитаван от

Моли, нямаше място за други хора. Дори като мазки на фона.

Разходката му из висшите небесни сфери беше прекъсната от внезапната поява на Шилото. Може би Джими, гледайки на околните през розовите очила на щастието и доволството, откриваше и в техните маниери следи от напирасщо желание да заизвиват глас и да защракат с пръсти, но му се стори, че Шилото е под въздействието на едва сдържано тържество и ликуване. Краката на възпитаника на Бауъри ситняхя по килима странен танц. Под пембените къдрици лицето му лъщеше като току-що калайдисан тиган.

– Е, как вървят похожденията на младия лорд Фицмълинс? – приветства го Джими. – Шило, бил ли си някога шафер?

– Шефе?

– Шафер на сватба – това е човекът, който държи младоженеца за яката, докато трае данданията, за да е сигурен, че няма да му щукне в един момент да се изпари нанякъде. Приятелят, който се грижи за всичко, събира парите, а накрая грабва първата шаферка, отнася я вкъщи и двамата заживяват щастливо до края на дните си.

Шилото поклати глава.

– Не виждам за к'во му е на човек да се жени, шефе.

– Аха, ти май си женомразец. Но само почакай, Шило. Някой ден любовта ще покълне в сърцето ти и ти ще започнеш да пишеш стихове.

– Да не ми е изпила чавка акъла, бе шефе – запротестира Шилото възмутен от ужасното бъдеще, което му предвещаваше Джими. – Нямам нужда от никакви момичета. Празна работа е тая.

Това си беше чиста ерес. Джими остави бръснача от съображения за сигурност и се зае да разпръсва мрака в главата на Шилото:

– Шило, ти си една дебела глава – започна той. – Ако имаше поне малко ум в ей туй нещо, дете ти е чучнато върху раменете, щеше да знаеш, че единственото нещо, което човек си струва да направи в живота си, е да се ожени. Вие, дебелокори ергени такива, просто ме влудявате. Помисли си какво значи за теб да си имаш една малка женичка. Излишаш в студената зимна вечер да ограбваш някоя къща, но знаеш, че там някъде те чакат чиния топла супа и собствените ти меки чехли. А после тя сяда на коленете ти и ти ѝ разказваш как си гръмнал в куфелника някакво си тъпо фанте. Не е ли прекрасно. Аз например не мога да измисля нищо по-приятно от това.

– Веднъж имах едно момиче – промълви Шилото замислено. – Ама тя ме остави. Ожени се за полицаи.

– Значи не си е струвала усилията, Шило – откликна веднага със

съчувствие на мъката му Джими. – Не си заслужава да се коркаш за момиче, което е постъпило по такъв подъл начин с теб. Трябва да си намериш някоя мила, симпатична девойка, която да одобрява твоя бизнес. А сега ме остави да се избърсна, защото ще закъснея за вечеря. Тая вечер ще стават велики събития.

Шилото се оживи.

– Тъй е, шефе! Точно туй исках...

– Ако човек можеше да събере в един варел цялата синя кръв, която ще се събере под тоя покрив след малко, може съвсем спокойно да си отвори бояджийска работилница. Обаче те съветвам да не опитваш. Те едва ли ще харесат идеята. Впрочем, я ми кажи, виждал ли си отново онзи иконом, който ти смяташ за ченге?

– Шефе, точно туй...

– Надявам се, че той е по-добър изпълнител на характерни роли от моя стар приятел Гейлър. Тая хрътка започва да ми лази по нервите. Впил се е в мен като краста. Предполагам, че сега е полепнал по някоя стена в коридора отвън. Виждал ли си го?

– Дъл' съм го виждал! Шефе! Има една работа...

Джими се втренчи в лицето на Шилото.

– Ей, момче – каза той с известно напрежение в гласа, – ти нещо си намислил. Стискаш май някакви новини. Давай смело. Изплюй най-накрая това камънище, че ще вземе да ти строши зъбите.

Вълнението на Шилото изведнъж избухна в поток от думи.

– Ама, шефе! Дет' ти викаш, че тая вечер ще има да стават големи патърдии. Ами че те вече почнаха. Още ми бръмчи главата. Значи, шефе, кат' бях днеска следобед в стаята на сър Томас...

– Какво! – ревна Джими в ужасно предчувствие.

– Тъй беше, бе, шефе. Тамън преди оная буря. Беше станало толкоз тъмно кат' през нощта. И аз...

Джими го прекъсна.

– В стаята на сър Томас! Какво...

Шилото започна да се поклаща неспокойно от крак на крак. После пусна една извинителна усмивка.

– Аз ги взех, шефе – най-накрая стигна до сърцевината на историята Шилото и подсмъркна.

– Взе ги? Какво си взел?

– Ей тия.

Той бавно пхна ръка в джоба си и извади с изражението на тържествуващ факир след успешен номер диамантената огърлица на лейди

Джулия.

22

Професионални разногласия

– Сто хиляди малки сладки зелени гущерчета – изхриптя Шилото с благоговение, съзречавайки нежно полюшващата се в ръката му огърлица. – Рекох си „Шефът сега няма време сам да се фане с тая работа. Затуй, викам си, дай да 'зема аз да я свърша. Щото шефа...“

В този миг мощен взрив прекъсна по-нататъшния му анализ на ситуацията. Джими беше експлодирал като подпален склад с боеприпаси. Кошмарът на положението, в което го беше насадил Шилото, му подейства като здрав и добре насочен удар в слабините. След уводния яростен рев, който се отцепи от гърдите му, се отприщи буен поток от емоционални и цветисти епитети и определения, отнасящи се изцяло за верния му последовател. Доволната усмивка на Шилото бавно залезе от устните му. Той не можеше да повярва на ушите си. Дори в Бауъри, където виртуозите с тясна специалност „Обидна лексика“ можеха с лопата да се ринат, той не беше чувал подобно обширно описание на неговите умствени и морални недостатъци.

– Шефе! – опита се да протестира Шилото.

– Не ме прекъсвай, защото не съм свършил – озъби се Джими, спирайки за миг да си поеме дъх. – Никой не може с няколко изречения да опише какъв олигофренясал малоумник, къпав тиквеник, мърляв урунгел, изкукуруигал хапльо, плиткоумен рапон, гламав тапир, кретенясал абдал съм си взел за помощник. Не, не, темата е твърде голяма и пространна.

– Ама, шефе, к'во те яде толкоз? Не си ли доволен?

– Да съм доволен? – Джими изсвистя като ковашки мех. – Да съм доволен! Ти, тъпоглаво диване с кокоши мозък! Не може ли дървената ти глава да проумее какво си направил?

– Ами какво? Гепих ги ония камъни – каза простодушно Шилото, чийто мозък явно не беше готов да възприеме новите идеи. Струваше му се, че Джими пропуска най-важното.

– Не ти ли казах миналия ден, когато беше свил ония камъни, да държиш ръцете си далече от всякакви бижута?

Озадачението, изписано до тоя момент на лицето на Шилото, изчезна. Както и предполагаше, Джими явно не схващаше за какво става дума.

– Каза ми бе, шефе, как да не ми каза. Ама онуй бяха някакви си дрънкулки. Разбирам те, че не щеш да се заглавичкваш с таквиз пърши-ви работи. Ама туй е друго. Тез диаманти са тежка артилерия. Можем да вземем сто бонки за тях.

– Шило! – изрече Джими с болезнено спокойствие. Упоритият отказ на червенокосия възпитаник на Бауъри да разбере какво се иска от него го беше отрезвил и го накара да се овладее.

– Ъ?

– Ще ме чуеш ли за момент?

– Как не, шефе.

– Знам, че това, което се опитвам да направя практически е безполезно. За да натъпче в мозъка ти нещо, човек има нужда от стабилна екипировка – бормашины, бетоноразбивачки, експлозив и разни други такива. Но ако говоря бавно, може би ще има някакъв шанс. Хрумвало ли ти е поне за секунда, Шило, че всеки мъж в тази достолепна английска къща, добър или лош, е детектив, който по всяка вероятност е получил строги инструкции да дебне и да души подире ти като хрътка? Мислиш ли, че безупречното ти минало е твоя надеждна защита? Предполагам си мислиш, че тия наши приятели ще си кажат: „Ами сега, кого ли да заподозрем? Трябва да изключим на всяка цена Мълинс Шилото, естествено, защото той дори и на сън няма да си помисли да направи толкова лошо нещо. Не може симпатяга като Шилото да е свил дрънкулката.“

– Ама, шефе – намеси се Шилото с очи, блеснали като житни посеви през юли – аз не съм! Точно тъй, шефе – аз не съм я гепил. Тя е за тебе.

Тази последна реплика накара Джими въпреки нежеланието си да зяпне Шилото с ням респект. В крайна сметка имаше нещо свежо и екстравагантно в начина, по който се пръкваха мислите в така наречения мозък на Шилото. Лошото беше, че той нямаше никакво приложение в обикновеното ежедневиe. При различни обстоятелства – да кажем по време на дружеските вечеринки в Колни Хач – подобни изказвания биха направили този момък душата на компанията. Колко приятно биха раздвижили монотонното житие-битие на обитателите на мекооблицованите стаи в лудницата!

– Но, приятелю – продължи Джими с решителен тон, – чуй ме пак. И мисли! Размърдай малко заблатените участъци в главата си! Случайно да се е мернала в главата ти мисълта, че ти и аз сме свързани по някакъв начин в очите на лошите хора в тази къща? Не сме ли нарочени, например, от господин Ексченге, че работим ръка за ръка като родни

братя? Смяташ ли, че гореупоменатият господин, бърбрейки си със своя послушен съгледвач на по една цигара, би премълчал очевидния факт? И как предлагаш да процедирам с този благороден служител на Справедливата кауза, който както вече имах веднъж случай да спомена, откак е пристигнал демонстрира такава привързаност, че не се отделя на повече от два метра от мен?

Шилото цъкна с език.

– А, няма що да се косиш за тоя, шефе. С него всичко е наред.

– Наред ли каза? Аха, наред! И какво, ако смея да запитам, те кара да си вадиш такива оптимистични заключения?

– Щото, шефе и двамата шпионина са във от играта – захили се Шилото и усмивката разполови лицето му. – Да знайш к'ъв майтап, шефе! Двамата си фърлиха по един кютек и единият закопча другия.

Джими печално ревизира мнението си отпреди малко. Дори в Колни Хач този род изказвания щяха да се приемат хладно. Гениите винаги са самотни. Шилото трябваше да премине през живота без да храни някакви илюзорни надежди, че ще срещне сродна душа, същество, чийто мисловни процеси са в синхрон с неговите.

– Верно, шефе – настоя на своето Шилото.

– Ясно, ясно – побърза да го успокои Джими. – Разбирам.

– Стана ей тъй, шефе. Единият арестува другия. Те са дебнели без да чатнат, че и двамата са ченгета. Всеки мислел, че другият иска да гепи диамантите. И сега единият набута другия – в очите на Шилото изскочиха сълзи на неподправено веселие и той целият се разтресе без да може да съдържа повече кикота си – в килера за вгълища.

– Какво, по дяволите, искаш да кажеш? – Джими все пак реши да изслуша докрай съчинението на Шилото. Възможно беше да изчопли някое зрънце истина.

Шилото хихика известно време без да може да обели дума. Найнакрая овладя пристъпа си.

– Ей се'а ше те светна, шефе. Нъл са беше стъмнило следобед зарад оная веявица. Аз са бях вмъкнал в стаята и тършувах за сейфа с камъните. Тъкмо го скивнах и чувам някви стъпки по коридора, ама много тихи и спряха до вратата. „Оле, мамо, надушиха ме – викам си аз. – Туй е сигурно едно от онез, частните ченгета. Сигур ме е проследил и сега идва да ме сгаци.“ Бързо фърлих всичко и буф! – зад пердето. Има едно перде там, дето онзи дъртак си държи купища дрехи. Та скачам аз зад пердето и се кротвам. Чакам да дойде хрътката. Смятах да се изсуля преди да успее да види кой съм. Нъл беше много тъмно. Ако се

наложеше, щях да му прасна един в мутрата и дим да ме няма долу.

– И? – заинтригуван попита Джими.

– Та, тоз приятел отвори вратата и аз тъкмо бях готов да скоча отгоре му, когато от другия край на коридора някой се метна на врата му и започна да го души. Веднага чатнах, че е другото фанте. А кажи ми се'а, шефе, не е ли туй най-смешното нещо, дето си виждал някога. По-готско е даже от Кони Айлънд.

– И какво стана по-нататък? – Джими вече беше вътре в сюжета.

– И двамата лупнаха на земята и почнаха здрав кютек. Те не можеха да ме видят и аз не можех да ги видя, ама ги чувах как се налагат. След малко единият явно беше смачкал другия, защото чух няк'во щракване. А пък аз туй щракване много добре го знам. Единият приятел беше закопчал железата на ръцете на другия приятел.

– Да ги наречем А и Б – предложи Джими.

– И тогава чух първото ченге – той запали лампата, щото нъл беше тъмно зарад бурята – да вика: „Хванах те, а. Добре, че не свалях очи от тебе, щото знаех, че готвиш нещо такова. Много внимателно те следях!“ – Познах го по гласа. Беше онзи тъпунгер, дето се представя за камериер на сър Томас. А другия...

Тук Джими избухна в смях.

– Недей, Шило! Това е повече отколкото човек може да понесе. Да не искаш да кажеш, че са щракнали белезниците и са тикнали в килера моя скъп, хитроумен и неуморим приятел Гейлър.

– Точно тъй, шефе. Той беше – потвърди Шилото.

– Това е наказание Божие – заключи със задоволство Джими. – Ето какво е това. Никой човек няма право да бъде такъв нескопосан задник като Гейлър.

Имаше моменти, когато верният служител на Макикърн събуждаше у Джими такава ярост и нараняваше до такава степен гордостта му, че у него се появяваше отчаяното желание да може да бъде онзи злодей, за какъвто го смяташе татенцето Макикърн. Никога досега той не беше стоял безучастно, когато са го предизвиквали, а това явно шпиониране беше повече от предизвикателство. Зад недодялания си придружител Джими винаги като че ли виждаше фигурата на Макикърн. И ако човекът от Детективска агенция „Додсън“ вършеше работата си поне с някакъв финес и изкусност, той би му простил, но случаят съвсем не беше такъв. Дългите години съвместна работа бяха изградили у Шилото някакво шесто чувство по отношение представителите на Закона. Той можеше да надуши безпогрешно и най-умело дегизираното ченге. Но в

случая с Гейлър дори аматьор като Джими нямаше проблем с разпознаването.

– Давай нататък – Джими нямаше търпение да проследи фабулата.

– Онзи с железата на ръцете тъй са беше разпенявил, че само мучеше в началото. После изпусна малко пара и са развика: „Тъпак с тъпак. Знайш к'во направи? Сбърка човека.“ – Е, другояче го рече, ама искаше да каже същото. – „Аз съм детектив. Махни веднага тия неща от ръцете ми.“ – Белезниците искаше да каже. Ако мислиш обаче, че другия приятел, онзи камериера, са фърли на врата му да го мляска, много грешиш. Онзи са разкикоти. После му рече, че туй е най-тъпото нещо, дето някой някога се е опитвал да му пробута. „Тия ги дрънкай на старата ми шапка! Знам те аз тебе. Промъкнал си се тук като гост, ама истинската ти цел е да гепиш диамантената огърлица на лейди Джулия.“ На онзи другия, Гейлър де, му припари май под опашката. „Аз съм частен детектив – почна пак той старата песен. – Дойдох тука под прикритие по специална молба на господин Макикърн, джентълменът от Америка.“ Онзи обаче пак му насви сармите. „Разправяй ги тия на скапаната ми обувка. Онуй ченге е върха. Защо са му охранители. А твоего нахалство вече минава всякакви граници.“ „Покажи ме на господин Макикърн – вика му Гейлър. – Той ще...“ а, бе каза нещо изчанчено, дето имаше май нещо общо с някво фиде.

– Сигурно е казал, че господин Горила ще свидетелства – предположи Джими. – Което значи, че ще му махне оковите.

– Нещо такова де – свидетелства. Тогаз се почудих к'во иска да каже. Та той вика: „Той ще свидетелства.“ Сигур си мислеше, че онзи ще плесне с уши и ще хукне да търси ченгето, ама не му излезе сметката. Щото икономът му вика: „Как пък не! Да не мислиш, че ще ръгна из къщата заедно с тебе да търся Макикърн. Отиваш в килера за въглища, мой човек, и ще видим к'ва песен ще ми запееш, когато докладвам за теб на сър Томас.“ „Добре, кажи на сър Томас – вика му Гейлър. – Аз ще му обясня всичко.“ „Всичко по реда си – му вика камериера. – Сър Томас има много работа тая вечер с гостите, дет' ще дойдат да гледат онзи театър. Нямам никакво намерение да го безпокоя, докат' не се освободи малко. Така че марш към килера.“ И след туй подбра Гейлър и двамата изчезнаха. Тогаз аз спокойно си излязох, гепих камъните и ей ме тук. – Лицето на Шилото светеше с неподправено доволство и ентузиазъм от начина по който шефът му беше изслушал разказа му. – И виж се'а, шефе, к'ва веселба става. Когат' потърсят украшението и видят, че го няма, ше си помислят, че Гейлър го е тафил. И хич няма да им дойде на ум за

нас.

Джими го изгледа печално.

– Ама, разбира се – каза той. – Ти си велик мислител, Шило! Дори и ти каза, че Гейлър тъкмо е отварял вратата отвън, когато така наречения камериер му е скочил на гърба. Естествено, те ще си помислят, че тъкмо той е взел огърлицата, особено когато не я намерят в него. Човек, който може да отвори сейф през затворена врата, може спокойно да се отърве от плячката, когато го водят с белезници към килера за въглища. А най-сигурното доказателство, че той е крадецът, ще бъде фактът, че Гейлър наистина е частно ченге. Знаеш ли, Шило, трябва не да се рееш на свобода като волна птичка, а да обитаваш едно специално заведение за такива гении като тебе.

Възпитаникът на Бауъри изглеждаше объркан.

– Хич и не помислих затуй, шефе – призна си той чистосърдечно.

– Напълно те разбирам, Шило. Човек не може да мисли за всичко.

А сега, ако ми дадеш наниза, аз ще го върна обратно там, откъдето си го взел.

– Да го върнеш обратно!

– А какво друго предлагаш да направя? Щях да възложа тая задача на тебе, но не мисля, че връщането на бижута обратно по местата им е твоето ампло.

Шилото му подаде огърлицата. Шефът си е шеф и каквото каже, това трябва да стане. Но жестът, с който направи това, можеше да го нареди сред великата плеяда на трагичните образи в световната литература. Светлите му надежди лежаха стъпкани в калта.

Джими пое огърлицата с трепет. Той беше ценител на бижутерияното изкуство и изкусната изработка раждаше у него същото възхищение каквото великолепната картина у художника. Той попипа диамантите с пръсти, а после ги разгледа много по-внимателно и отблизо.

Шилото го наблюдаваше с плаха надежда. Стори му се, че шефът се колебае. Може би точно в този момент, когато огърлицата беше в ръцете му, сърце няма да му даде да я върне обратно.

– Туй е много ценна огърлица, шефе – измърмори той окуражително.

– Ценна е – потвърди Джими наблюденията му. – По свой собствен начин. Сър Томас много ще се зарадва да си я получи обратно.

– Значи ще я връщаш, шефе?

– Да – попари живналата надежда на Шилото Джими. – Ще гледам да свърша тая работа преди представлението. Предполагам, че все ще

имам някаква възможност. Цялата история има една положителна страна – разчисти за известно време шпионската централа в къщата.

23

Семейни разногласия

Хилдебрант Спенсър Пойнс де Бърг Джон Ханасайд Куум-Кромби, дванайсти граф на Дрийвър, се чувстваше точно като прегладнял четириног, на който са размахали пред носа апетитен кокал и след това са го сритали под опашката. Той прочете писмото отново, но повторния прочит не го направи по-щастлив. С кратки и лаконични фрази Моли разваляше годежа. Тя мислеше, „че така е най-добре“, защото „нико един от двамата нямаше да бъде щастлив от този брак.“ Което си беше абсолютно вярно, съгласи се Негова светлост скръбно. В други, по-безгрижни времена, той би приел новината със серия одобрителни врясъци. Но защо това момиче беше избрало да огласи декларацията си точно в момента, в който той възнамеряваше, позовавайки се на годежа, да раздели чичо си с двайсет лири? Ей този въпрос не му даваше мира. Разбира се не можа да му хрумне най-простото обяснение на ситуацията – че Моли едва ли знае за пачите яйца, на които той сам се посади. Лорд Дрийвър смяташе, че тя би трябвало да предусеща състоянието му инстинктивно. Природата, както беше посочено и по-рано, беше оборудвала Хилдебрант Спенсър Пойнс де Бърг със слабонагрявщи мозъчни реотани. Онова, което при него минаваше за ум, всъщност се съотнасяше към сивите вещества както добрата имитация на кафе към истинската Мока. В моменти на емоционални и умствени натоварвания неговият тъй наречен разум, аналогично на този на Шилото, беше склонен към самотитни изпълнения.

Затова лорд Дрийвър прочете писмото за трети път и усилените мисловни процеси под челото му започнаха да изхвърлят смазочна течност по повърхността във вид на капки морна пот. Положението беше доста запелтчено.

Картината на предполагаемото ликуване на Кати, безпаричната русалка от „Савой“, когато той се представи следващия път пред очите ѝ като свободен мъж, беше изтикана на заден план от мрачните видения, които рисуваха съзнанието му. Утешителката му беше прекалено далеч. Между нея и него се беше възправила зловещата фигура на сър Томас и изпълваше целия хоризонт.

Само един ден му беше нужен. Само един ден! Ето как безотговорната импулсивност на съвременните момичета щеше да провали живота

му. Как ще изплати на Харгейт тези пари? А той трябваше да получи своето – това не подлежеше на обсъждане. Негова светлост инстинктивно усещаше, че настоящият му кредитор е натура зловеща и отмъстителна. Беше позволил да му измъкне цяло състояние заради едната гордост и сега последният си искаше заработеното. Ако двайсетте лири не сменяха притежателя си, последиците щяха да са катастрофални. Двамата с Харгейт бяха членове на един и същи клуб, а член, който пропусне да си оправи сметката с друг член, тутакси бива низвергнат и заклеямен от компанията.

По въпроса за финансите Негова светлост беше като западнала страна със славно минало. Имаше времена, най-вече през първите две години в колежа, когато плуваше из златните води на една доста обилна издръжка. Това беше забележително време, когато сър Томас Блънт, бидейки така да се каже новак и усещайки, че изкатерил се до заветните обществени върхове трябва да се покаже достоен за тях, беше отворил широко кесията си и ръсеше щедро роднините със златен дъжд. Но две години след женитбата си с лейди Джулия сър Томас преразгледа това достойно за възхвала и възхищение свое поведение и се върна към природната си пестеливост. Точно по това време той успя да стъпи здраво на краката си и започна да се оглежда за възможности за икономии. Издръжката на Негова светлост беше сред най-очевидните случаи, плачещи за орязване, окълцване, остригване – както щете наречете печалния факт. И той не чака дълго за повод, с който да оправдае анулирането й. Има една игра, наречена покер, при която човек, неспособен да контролира изражението на лицето си, може да види сметката дори на ориенталски разточителна издръжка. А лицето на Негова светлост по време на игра на покер беше като повърхност на тихо езеро, браздена и от най-нежния зефир. Мрачното отчаяние, лъхашчо от всяка гънка на фасадата му, когато държеше в ръцете си лоши карти, правеше блъфирането недостижима екстра. Неподправената радост, която забълбукваше от очите му, когато картите му бяха добри, служеше като ефикасен сигнал за опасност за признателните му партньори. След две седмици, посветени на тази занимателна дейност, лорд Дрийвър беше принуден да се обърне към чичо си с писмен призив за попълване на изпразнените се парични фондове, напълно уверен, че молбата му ще бъде удовлетворена. В отговор получи жизнерадостен ритник по меките части. Позовавайки се на пагубното влияние на хазарта, сър Томас промени условията на паричния пазар за своя племенник със суровост, която отрязва ефективно всякаква вероятност Негова светлост да бъде отново изкушен от покера.

Издържката беше зачеркната от месечния счетоводен баланс и на нейно място беше открит пункт „при поискване“. Негова светлост можеше да получи колкото пари си поискаше, но трябваше да моли за тях и да докаже защо са му необходими. Ако разходът беше разумен, сумата щеше да бъде изплатена, а ако предвиждаше само прахосване на пари – следваше отказ. Несъвършенството на новата разплащателна схема според Негова светлост идваше от диаметрално противоположните тълкувания, които двамата влагаха в значението на думите „разумни нужди“ и „прахосване на пари“.

Двайсет лири, например, в речниковия запас на сър Томас Блънт, бяха напълно разумен разход за човек, сгоден за Моли Макикърн и пълно прахосничество за човек, с когото тя разваля годежа. Ето тези тънки отсенки в значението на думите правят английския език пълен с толкова клопки за чужденците.

Негова светлост беше така вгълбен в размислите си, че забележа присъствието на сър Томас едва когато той проговори до сами ухото му.

– Е, Спени, момчето ми – ревна ентузиасирано новоизлюпеният рицар на Нейно Величество. – Май е време да се преобличаме за вечеря, а? А?

Той беше в чудесно разположение на духа. Мисълта за изтънчената и високопоставена компания, която трябваше да забавлява тази вечер, като с вълшебна пръчица го беше изтръгнала от перманентната му намусеност и го беше превърнала в пенлив извор на приветливост и благо-разположение. Човек можеше и с просто ухо да чуе как из вените му гъргори млякото на човешката доброта. Каква ирония на Съдбата! Тази вечер – до там се простираше щедростта му – един предан племенник би могъл да отиде при него, да разтвори джобове си и да гребе с пълни шепи от сандъка с жълтиците – ако обстоятелствата бяха по-различни.

Младият граф измуча нечленоразделно в отговор, пъхвайки припряно съдбовното писмо в джоба си. Щеше да съобщи новината малко по-късно.

– Добре ли се справяш с ролята, момчето ми? – продължи да имитира гугутка сър Томас. – Да не вземеш да провалиш пиесата, като си забравиш думите. Това в никакъв случай не трябва да го правиш.

Погледът му беше привлечен от плика, който Спени беше изпуснал. В резултат последва временно изключване от режим „Приветливост и благо-разположение“. Неговата придирчива душа ненавиждаше неразбориите.

– Боже мили! – викна той и се наведе. – Защо хората непрекъснато

разхвърлят разни хартии из къщата. Не мога да понасям боклуците.

Ако някой страничен наблюдател чуеше мъморенето му без да може да види какво всъщност става на местопроизшествието, би си помислил, че цяла орда участници в играта „заек и хрътки“¹⁵ са посипали стълбището с купища хартийки. Подобни произшествия караха сър Томас да съжалява за старите дни. Разпоредба 67 на „Магазини Блънт“¹⁶ предвиждаше глоба от половин крона за онзи служител, който е уличен в хвърляне на хартия в непредназначените за това места.

– Аз... – запелтечи Негова светлост.

– Този плик – сър Томас се изправи, сграбчил уликата в ръка – е адресиран до теб!

– Тъкмо щях да го вдигна. Вътре... ъ-ъ... имаше бележка.

Сър Томас отново погледна плика. Приветливостта и благоразположението се възкачиха отново на престола си.

– Аха, женски почерк – с мек глас констатира той. После погледна закачливо увехналия като забравено в саксия цвете пер. – Разбирам, разбирам. Колко очарователно. Момичетата трябва да изживеят своя малък романс. Предполагам, че вие двамата цял ден си разменят любовни бележчици. Прекрасно, много мило, трогателно! Не се срамувай от това, момчето ми. Харесва ми. Мисля, че е очарователно.

Ако това не би могло да се нарече зачекване на въпроса, то тогава хората само щяха да се пулят и цъклят един срещу друг. И тук му беше мястото Негова светлост да се изправи в цял ръст и да заяви: „Чичо, не мога да те лъжа. Не мога да си позволя дори за минута да те гледам заслепен от заблуда, която една моя дума може да разсее. Съдържанието на тази бележка не е такова, каквото ти предполагаш. В нея се казва следното...“

Но думите, които като птици лекокрили литнаха от устата му, бяха със съвсем друга насоченост:

– Чичо, ще ми дадеш ли двайсет лири?

Дори самият дванайсти граф беше стъписан, след като ги изрече. Те просто се изплъзнаха от устата му. Не можа да ги спре.

За момент сър Томас беше неприятно изненадан от смяната на темата, но временното колебание не се отрази пагубно на рядко наблюдаваното от околните тазвечершно настроение. Сър Томас приличаше на човек, който е протегнал ръка да погали котка, а тя внезапно го е

15. Вид крос, при който двама бегачи тичат и пускат по следите си хартийки, бел.пр.

16. Ист. англ., монета от пет шилинга, бел.пр.

одраскала.

– Двайсет лири, а? – повтори той замислено.

Но после млякото на човешката доброта заля като висока приливна вълна раздражението. Това беше нощ с богати дарове за заслужилите.

– Ама разбира се, момчето ми, разбира се. Веднага ли ги искаш?

Негова светлост потвърди на секундата своята вопиюща нужда от дотацията с такава пламенност и жар, с каквато едва ли е изричал дори любовни слова.

– Добре, добре. Ще видим какво можем да направим по въпроса. Ела с мен.

Сър Томас тръгна към стаята си. Като всички стаи в замъка и тя беше огромна. Една от стените беше напълно скрита от завесата, зад която Шилото беше намерил надеждно убежище този следобед.

Сър Томас се приближи до тоалетката и отключи едно чекмедже.

– Двайсет, казваш значи? Пет... десет... петнайсет – ето моето момче.

Лорд Дрийвър измърмори благодарностите си. Сър Томас ги прие с приятелско потупване по рамото.

– Харесвам ги аз тези работи!

Негова светлост се оцъкли насреща му от това признание.

– Въобще нямаше да те моля, чичо – започна да се оправдава той, – ако не беше...

– Харесвам ги аз тия работи с писането на любовни бележници – прекъсна го сър Томас. – Това показва горещо сърце. Тя е едно очарователно момиче с горещо сърце! Ти си невероятен късметлия, момчето ми.

Негова светлост, въртейки банкнотите из ръцете си, се съгласи мълчаливо с него.

– Трябва да се обличам – отбеляза сър Томас и се ухили още повече. – Всъщност, момчето ми, смятам да използвам тазвечершното събиране, за да обява публично годежа ви. Мисля, че ще бъде най-ефектно след края на театралното представление. Ще кажа няколко думи – нещо кратко и без официалности – просто ще ги помоля да ви пожелаят щастие и тъй нататък. Харесва ми тази идея. Мисля, че е напълно в духа на старите традиции. Да.

Той се обърна към огледалото и свали яката си.

– Е, можеш да тръгваш, момчето ми – подкани сър Томас Негова светлост. – Не трябва в никакъв случай да закъсняваш.

Негова светлост не чака повторна покана.

Докато навличаше вечерните си дрехи, главата на Спени Дрийвър

гъмжеше от най-разнородни мисли, но онази, която най-често го навестяваше, му шептеше сладко, че поне едно нещо беше наред – той имаше двацет лири. Е, когато чичо му научи истината, ще има колосални катаклизми. Сигурно трусове ще щяха да бъдат равни по сила на онези от земетресението в Сан Франциско¹⁷. Но какво от това? Той имаше парите.

Негова светлост с олекнало сърце ги пъкна в джоба на самото си. Щеше да ги вземе със себе си и да се разплати с гадината Харгейт веднага след вечеря. После излезе от стаята си. Когато стигна площадката, дочу шумолене на вечерна рокля. От другата страна на коридора идваше момиче. Той я изчака в началото на стълбите, за да ѝ даде път да мине преди него. Когато се появи на площадката, Негова светлост видя, че това е Моли.

За момент настъпи неловко мълчание.

– Ъ... получих бележката ти – почувства се задължен пръв да заговори лорд Дрийвър.

– Не ми изглеждаш особено разстроен – отбеляза Моли. – Всичко наред ли е?

– Ами виж...

– Не ми се извинявай. Добре ли направих?

– Ами как да ти кажа. Аз...

Той срещна погледа ѝ. В следващия миг и двамата избухнаха в смях.

– Знаеш ли – каза Негова светлост. – Искам да кажа, че... ъ-ъ... Виж сега, няма причина да не си останем добри приятели.

– Разбира се.

– Наистина ли мислиш така? Страхотно. Дай да си стиснем ръцете.

Точно наред това побратимяване ги свари сър Томас, който също слизаше надолу.

– Аха! – викна той закачливо. – Браво, браво, браво! Не ми обръщайте внимание, не ми обръщайте внимание!

Моли се изчерви от неудобство. Тя не харесваше сър Томас дори когато не крещеше закачливо, а в този случай направо го мразеше. Освен това се почувства страшно глупаво. Една среща със сър Томас тази вечер беше сред най-слабо жадуваните неща за Моли. Тя се питаше дали той ще се държи хладно и надменно или ще бъде ядосан и вбесен.

17. Силно земетресение, станало през 1906 год., погубило стотици и разрушило хиляди сгради. Земята се люляла в продължение на пет минути, бел.пр.

Най-песимистичните ѝ предвиждания вещаеха дълга и болезнена сцена. Сегашното му поведение за нея беше като чудо и тя не можеше да го разбере.

Но само един поглед към лорд Дрийвъър изясни загадката. Това ужасно създание беше добило изражението на палаво дете, което се готви да гръмне бомбичка. Свил се беше като пред голям трясък.

Тя го съжали. Значи все още не е казал новината на чичо си! Разбира се той имаше много малко време. Сигурно Сандърс му е дал бележка-та преди да отиде да се преоблече.

Както и да е, нямаше никакъв смисъл да удължава агонията. Сър Томас трябваше да узнае новината рано или късно. Тя дори беше доволна от възможността сама да му я съобщи. Щеше да му обясни, че всичко е станало по нейна вина.

– Страхувам се, че е станала грешка – каза Моли.

– Ъ? – измуча стъписан сър Томас.

– Аз размислих и дойдох до заключението, че ние... С една дума, развалих годежа.

Изпъкнали очи на сър Томас изхвъркнаха още повече от гнездата си. Доматеният тен на лицето му придоби оттенъка на презрял екземпляр от споменатия вид. Изведнъж той се изкиска.

Моли го погледна озадачена. Сър Томас наистина се държеше непредвидимо тази вечер.

– Разбирам – изхриптя той. – Вие си правите шегичка с мен! Значи за това си шушукахте, когато слизах по стълбите. Не ми ги разправяйте на мен такива! Ако ти наистина беше го отрязала, нямаше да се кикотите така заедно. Не е хубаво да правиш така, мила моя. Щях да ти повярвам, ако не ви бях видял.

– Не, не – викна Моли отчаяно. – Вие грешите, много грешите. Когато ни видяхте, ние просто се уговоряхме да си останем добри приятели – това беше всичко. Аз развалих годежа преди това. Аз...

Моли чу, че лордът нададе глух стон, но реши, че това е неговият начин да потвърди казаното. И през ум не ѝ мина, че може да е някакъв вид предупреждение.

– Тази вечер написах бележка на лорд Дрийвъър – продължи Моли, – в която му съобщавах, че не бих могла...

Тя прекъсна разтревожена обяснението си. Още в началото на последната реплика забеляза, че сър Томас видимо започна да се издува и сега изглеждаше така сякаш всеки момент ще експлодира и ще се пръсне на хиляди парченца. Тенът на лицето му вече беше в

тъмновиолетовата гама. А за ужас на Моли ѝ се стори, че очите му бавно използват навън като охлюви от черупките си. От гърлото му доли- таха странни гъргорещи звуци.

– Така-така... – успяха да се различат сред хъркането упоменатите членоразделни звуци.

Той преглътна и пробва отново силите си в артикулацията.

– Значи това – този път по-успешно изхърри той, – значи това е би- ло написано в онова писмо, а?

Лорд Дрийвър се усмихна безпомощно.

– А? – събрал сили ревна сър Томас.

Лорд Дрийвър трепна стреснато.

– Ами... да – изшептя той. – Да, да това беше.

Сър Томас го погледна с изпепеляващ поглед. Моли местеше ужа- сена очи ту към единия, ту към другия.

Последва пауза, през която по всичко личеше, че сър Томас си въз- връща контрола над горните етажи. И изглежда осъзна пълната несъв- местимост с добрите маниери на една семейна кавга наред стълбището, защото само тръсна глава и тръгна напред.

– Ела с мен – каза той на лорд Дрийвър с леден тон.

Негова светлост го последва овчедушо. Моли ги изгледа как се от- далечават, опитвайки се да схване смисъла на събитията от последните минути. Имаше нещо, което ѝ убягваше. Не беше възможно единствено само прекратяването на годежа да вбеси така сър Томас. Не че беше чо- век, който се опитва да разбере другите, но все пак не можеше да не ви- ди, че лорд Дрийвър няма вина.

В преддверието Сандърс беше застанал до гонга и се готвеше да да- де сигнал за начало на купона.

– Не сега! – просъска сър Томас. – Чакай!

Вечерята нарочно беше поръчана по-рано от обикновено заради те- атралното представление. Необходимостта от абсолютна точност беше неколкократно напомняна на Сандърс. И той, въпреки някои лични неу- добства, беше осигурил тази абсолютна точност. Но след думите на сър Томас Сандърс се поклонил със смирено достойнство.

Сър Томас влезе в кабинета си.

– Бъди така добър да затвориш вратата – все така ледено заповяда той на Негова светлост.

Спени беше така добър.

Сър Томас загърби камината и застана там в поза, която поколения британци бяха заучавали прилежно от дедите си – с разтворени крака и

ръце, вкопчени за края на смокинга. Очите му фиксираха лорд Дрийвър като театрални прожектори.

– Е, сър! – започна той.

Негова светлост сякаш започна да се топи под нажежения поглед на чичо си.

– Фактите, чичо...

– Не ми пука за фактите! Знам ги! Това, което искам, е обяснение.

Той раздалечи още повече крака. Годините се смъкнаха от плещите му и той отново беше старият Томас Блънт от „Магазини Блънт“, разпращащ се с провинил се служител.

– Знаеш какво имам предвид – продължи той. – Не говоря за развалянето на годежа. Това, което настоявам да науча е причината, поради която ти пропусна да ме информираш по-рано за съдържанието на писмото.

Негова светлост започна да се оправдава с липсата на възможност и подходящо време да му съобщи новината. Няколко пъти се опитвал... ъ... ама някакси... все не успявал.

– Нямам си възможност? – кресна сър Томас. – Наистина ли! А защо тогава поиска онези пари?

– Ами... ъ-ъ... трябват ми за нещо.

– Твърде възможно. И за какво?

– Ами... всъщност... дължа ги на един човек.

– Ха! И как стана така, че задлъжня към този човек?

Негова светлост замънка.

– Ти си играл отново хазарт – прогърмя гласът на сър Томас. – Прав ли съм?

– Не, не! Не беше хазарт – беше игра на умения. Игрехме пикет.

– Бъди така любезен да се въздържаши от шикалкавене. Ти си изгубил тия пари на карти.

Сър Томас още повече увеличи разстоянието между двата си крака и засили интензивността на погледа си.

– И така – обобщи сър Томас – ти съвсем съзнателно скри от мен съдържанието на писмото с цел да измъкнеш пари под фалшив претекст. Млъкни!

Негова светлост издаде клокочещ звук.

– Ти се държа като... – Имаше доста богата колекция от злотворци във всички браншове на човешката дейност, от които сър Томас можеше да подбере сравнение. Той отдаде предпочитание на онези, подвизаващи се по хиподрумите. – ... гнусен букмейкър. Но аз няма да

поощрявам такова поведение. Не, нито дори за секунда. Настоявам да върнеш тези пари тук и то веднага. Ако не ги носиш със себе си, иди и ги донеси.

Лицето на Негова светлост се сгърчи от смайване. Той беше подготвен да понесе стоически онова, което в училищните дни би нарекъл „конско“, но не и този кошмар. Поученията щяха да наранят чувствата му, но нямаше да засегнат портфейла му. Подобно страховито развитие на ситуацията не беше се мяркало и в най-мрачните му предвиждания.

– Но, чичо! – изблея той.

Сър Томас го накара да замълчи с махване на ръка.

Със сетни сили Негова светлост бръкна в джоба си и с трепереща ръка му подаде заветните банкноти. Сър Томас ги грабна с ръмжене и се отпрати към вратата.

Сандърс все още стоеше като препарирана газела редом с гонга.

– Удари го! – изкомандва сър Томас.

Сандърс се подчини с хъса на развързана хрътка.

– А сега – нареди сър Томас – иди в стаята ми и остави тези банкноти в малкото чекмедже на тоалетната масичка.

От спокойните, безизразни, но наблюдателни очи на иконома не убягнаха признаците на отминала кавга. Той забеляза както напушеното изражение на сър Томас, така и спаружения вид на лорд Дрийвър.

– Явно нещо се е размътило – сподели той наблюденията си с безсмъртната си душа, изкачвайки се по стълбите. – Намирисва ми на една хубава здрава кавга.

Сандърс пазеше учтивостите за пред публика. В разговорите с безсмъртната си душа имаше право да се поотпусне малко.

Търсачът на съкровища

По време на вечеря горестта беше положила своя мрачен печат върху всяка гънчица от откритите лицеви части на Негова светлост. Той дължеше двайсет лири, а авоарите му наброяваха всичко на всичко седем шилинга и четири пенса. Без да забелязва сменящите се пред него блюда, той се отдаде на активен размисъл, в резултат на което интелектуална бледост избели иначе розовите му страни. Сандърс мълчаливо съчувстваше на Негова светлост – достолепният майордом ненавиждаше сър Томас като натрапник и хранеше към наследника на титлата, на чийто баща беше служил вярно, нещо като бащинска загриженост. Затова установи лагера си до десния лакът на лорд Дрийвър и се опита да му помогне по единствения достъпен за него начин – следеше непрекъснато в чашата му да бълбука лековита течност. И Спени, подпомогнат от неизвестно количество стимулатор за мисловни процеси, достигна до велико прозрение. Очевидно беше невъзможно да се сдобие от който и да е от своите познати с цели двайсет лири – много по-реалистично беше, ако раздели двайсет на четири части и да апелира към щедростта на компанията.

Надеждата отново пусна филизи в душата му.

Веднага след вечеря той започна да кръстосва замъка като пъргаво семейно привидение.

Пътеката на търсеция кредит е неравна и трънлива, особено в случай като този на Спени, който не се радваше на репутацията на изряден платец.

В по-далечен или по-близък момент във времето Негова светлост беше успявал да се добере до малък заем от всички свои познати, като рядко някой от тях беше имал късмета да прибере обратно в портфейла си отделената сума. Спени страдаше от частична амнезия по отношение на заетата половин корона за такси или десет шилинга за вечеря. Не беше по-различно и с по-солидните суми. Това странно заболяване беше направило приятелите му предпазливи по отношение на финансовите си контакти с Негова светлост. В крайна сметка резултатът от иманярската операция се оказа плачевен. В отговор на запитването си той получи приятелски усмивки, вежливи извинения, искрени уверения в доброжелателство, но не и пари в наличност с изключение на някакви си пет

лири от Джими Пит.

Дванайстият граф на Дрийвър се беше обърнал със зов за помощ към Джими в ранните стадии на операцията и Джими, намирайки се в настроение да заеме на всекиго всичко, което си поискаше, му беше подал петте лири без никакво мърморене.

Но какво бяха пет лири? Горестта и интелектуалната бледост бяха заели отново местата си, когато Негова светлост се отправи към стаята си да облече костюма си от туид в крещящи цветове, който като лорд Хърбърт трябваше да носи в Първо действие.

Могат да се изредят много аргументи против кражбата като престъпен акт, но никой от нас не би могъл да отрече факта, че при определени обстоятелства кражбата предлага едно задоволително разрешение на финансови проблеми и ако наказанията не бяха толкова неприятни, то този вид припечелване на хляба сигурно щеше да стане доста моден.

Умът на Негова светлост не стигна веднага до идеята за гореупоменатия изход от затрудненията. Той никога преди това не беше пробвал сили в подобно начинание и затова дълго време мислите му заобикаляха очевидната възможност. Всички имаме своите консервативни привычки. Но осъзнавайки постепенно, че това е единственият път, освен ако утре не отидеше при Харгейт с унизителната молба да отложи изплащането на дълга, Негова светлост сериозно започна да разглежда възможността да осигури парите с непозволен от закона средства. Закопчавайки последното копче на театралния си костюм той вече беше узрял за действие.

Планът му беше прост. Знаеше къде са парите – в чекмеджето на тоалетката в стаята на сър Томас. Ясно беше чул инструкциите къде Сандърс да сложи отнетите му банкноти. Какво по-лесно от това да отиде и да си ги вземе обратно? Обстоятелствата също бяха в негова полза. Сър Томас в момента посрещаше гостите си. Брегът беше чист. Щеше да бъде елементарно, сякаш ги е намерил на улицата.

Всъщност – продължаваше разсъжденията си Негова светлост, мъчейки се да довърши бутилката шампанско, която предвидливо беше отклонил от масата като изпитано средство за успокояване на нерви – това нямаше да бъде истинска кражба. В крайна сметка чичо му му беше дал тези пари! Те си бяха негови собствени!

И той запретна решително ръкави. Британският лъв се надигна.

Първият криминален акт в досието на почти всички, пробващи сили в тази област, най-често е потресавашо аматьорски като изпълнение. Явно е, че от време на време чуваме за начинаещи, които действат като

вредли и кипели в бранша, но това са изолирани случаи. При среднотатистическия новопроходец се наблюдава пълна липса на каквато и да е стратегия и тактика. А лорд Дрийвър без никакви угризенията на съвестта можеше да бъде причислен към тази последна категория. Дори и през ум не му мина, че откривайки липсата на парите, сър Томас би могъл да направи някои разследвания и подозренията да паднат точно върху него. Шампанското може и да вдъхва кураж и решителност в гърдите на изконсумирания го, но благоразумие – никога.

Театралното представление започна в осем и половина с встъпителен диалог. Публиката зае местата си много по-охотно отколкото би могло да се очаква, окрилена от слуховете, че като награда за търпението след представлението ще има танцова забава. Замъкът беше особено подходящ за такива благородни цели. Имаше достатъчно място както за привържениците на удоволствията с физическо натоварване, така и за любителите на тихите забавления.

Планът на Спени включваше смесване с тълпата в продължение на няколко минути с цел осигуряване на алиби, а след това, по време на встъпителния диалог, изпълнение на спасителната мисия за възвръщане владението на несправедливо отнетата му собственост.

Той изчака и последния от тръпнештата аудитория да заеме мястото си и пое, ако използваме поетичния език, към върха. Но докато бързаше по коридора, една ръка се стовари върху рамото му. Гузната съвест често е причина за много нервни разстройства. В случая Спени прехапа езика си и няколко мига въздушното пространство под тавана беше единствената му опора.

– Здравсти, Чартърис! – изхриптя той, когато разпозна притежателя на парния чук, който по негово мнение се беше сгромолясал върху крехката му физика.

Чартърис имаше вид на подивял мустанг. Репетициите го бяха превърнали в черноглед песимист, а сега, когато часът на истината беше настъпил, нервите му бяха като пренатегнати струни на цигулка и готови да се скъсат и при най-малкото невнимателно движение. А причината да скача и да рие с копита беше, че откриването беше след две минути, а човекът, отговорен за него, беше изчезнал.

– Спени – ревна Чартърис, – къде си се забързал?

– Какво искаш да кажеш? Просто ще се кача горе.

– Не, няма никъде да се качваш. Ще дойдеш с мен и ще откриеш. Онзи негодник Блейк се е изпарил. Ще му откъсна главата! Тръгвай!

Спени тръгна с увесен нос. Но по пътя към сцената титулярът се появи с извинението, че е отишъл да изпуши една бърза цигара на терасата и че часовникът му нещо не бил наред. Оставяйки го да доразвие аргументите си пред Чартърис, Спени тихомълком се измъкна.

Забавянето обаче имаше неутрализиращо въздействие върху ободрителния и окуражителен ефект на газирания стимулатор. Британският лъв се нуждаеше от свежи сили. Затова лорд Дрийвър отиде до стаята си да си ги набави. В момента, в който си оказа бърза помощ, той си възвърна отново необходимата за предстоящата задача нахъсеност. За момент се поколеба дали да не слезе долу и да направи „бип“ по носа на сър Томас като част от предварителните приготовления за операцията, но някак си успя да устои на изкушението. Бизнесът преди удоволствията.

С бодри, но някак несигурни крачки той изкачи стълбите на горния етаж и се отправи към стаята на сър Томас. С решителен жест отвори вратата, включи лампата и се упъти към тоалетката. Чекмеджето беше заключено, но в сегашното си състояние на духа Спени както и Любовта, се надсмиваше над ключалките¹⁸. Той сграбчи дръжката и дръпна с всички сили. Чекмеджето изскочи с пукот като изстрел от пистолет.

– Ето ги! – викна възторжено Негова светлост.

Там вътре кротко си лежаха четирите банкноти, отнети му така коварно. Гледката върна негодуването му. Той ще даде добър урок на сър Томас! Ще му покаже, че не бива да се държи с него като с малко дете.

Негова светлост посегна към скъпоценните хартийки, но в този миг зад гърба му се разнесе вик на изненада.

Със сложна акробатична серия той успя да обърне паянтовата конструкция, която в този миг представляваше снагата му и се озова лице в лице с Моли. Тя беше облечена в костюм на млекарка, а очите ѝ бяха се разширили от изненада до размерите на чинийки от сервиз за чай. След като излезе от стаята си малко преди това, тя забележа Негова светлост да препуска из коридора като буен кавалерийски кон и да се юрва нагоре по стълбите. След пренеприятната среща със сър Томас преди вечеря, Моли се надяваше да види лорд Дрийвър насаме. Тя не пропусна да забележи колко оклюмал беше Спени на масата и сърцето ѝ се сви от мисълта, че тя е отговорна за неприятностите му. Момичето веднага усети, че по някаква незнайна причина онова, което съобщи на сър Томас за

18. Известна английска пословица „Любовта се надсмива над ключалките“ в буквален превод, бел.пр.

писмото, веднага вкара лорд Дрийвър в черния списък на чичо му и сега тя искаше да го намери и да му каже колко съжалява.

По тая причина го беше последвала. Негова светлост, както вече имахме случай да подчертаем, се беше сдобил с устрема на боен кон в атака, затова Моли беше още на половината път, когато забеляза, че Спени хлътва в стаята на сър Томас. Тя не можеше да предположи какво би могъл да прави младият пер точно в това помещение. Сър Томас беше долу, затова Спени не би могъл да влиза вътре с идеята да побъбри с чичо си.

Озадачена Моли го последва и точно в момента, когато ключалката се предаде в ръцете на Спени с оглушителен пукот, тя беше стигнала вратата на стаята.

– Лорд Дрийвър! – не успя да сдържи възклицанието си Моли.

Мрачната решителност, изписана на лицето на Негова светлост се разтопи в крива, но приветлива усмивка.

– Мили Боже! – изхриптя той облекчен от гледката. – Радвам се, че те виждам... Нали каза там на стълбите... че сме дружки. Добре дошла. Искаш ли да седнеш?

Той размаха гостоприемно ръката, в която държеше чекмеджето. Движението повдигна една от банкнотите. Тя политна в посока към Моли и мирно се кротна в краката ѝ.

Девојката се наведе и я вдигна. Находката съвсем я обърка.

– Но... но... – заекна учудено Моли.

Негова светлост се разля насреща ѝ в сияйна усмивка на доброжелателност.

– Седни – настоя той. – Ние сме приятели – много добри приятели, нали?

– Но, Спени, какво правиш тук? Какъв беше този шум, който чух?

– Отварях чекмедже – кратко обясни перът.

– Но... – тя замълча и погледна към банкнотата в ръката си. – Но това са пет лири.

– Пет лири – потвърди Негова светлост, – точно така. Има и още тук вътре.

Моли все още не можеше да разбере нищо.

– Но... ти... крадеш ли ги?

Негова светлост вирна глава.

– Не – отрече той. – Не ги крада! В никакъв случай.

– Тогава...

– Ами стана така – преди вечеря старецът беше в добро настроение

и ми даде двайсет лири. После обаче те срещнахме на стълбите и ти пусна котките от торбата.

– Но защо? Сигурно...

Негова светлост отново размаха злополучното чекмедже.

– Не те обвинявам – каза Спени великодушно. – Грешката не беше твоя. Просто лош късмет. Ти не знаеше... за писмото.

– За писмото? – изви вежди Моли. – Да, каква беше тази история с писмото? Веднага разбрах, че обърках нещо, още щом казах, че аз съм го писала.

– Проблемът беше – осветли я лорд Дрийвър, – че старият си мислеше, че е любовно писмо. А аз не си направих труда да му разсея заблудата.

– Не му беше казал? Но защо?

Негова светлост вдигна вежди.

– Трябваше да му измъкна двайсетачка – призна си той откровено.

Чувайки причината за всички скорошни вълнения, Моли избухна в смях.

– Не се смей – запротестира Негова светлост засегнат. – Не се майтапя – честна дума.

Той взе останалите три банкноти и сложи чекмеджето на мястото си.

– Но, Спени! – викна Моли. – Ти не можеш! Не трябва да правиш това! Това е кражба! Те не са твои!

Негова светлост ѝ се заклани с пръст.

– Ей тук вече грешиш. Мои са! Старецът ми ги даде.

– Даде ти ги? Защо тогава счупи ключалката на чекмеджето?

– Дъртакът му с дъртак си ги взе обратно, когато разбра за писмото.

– Значи не са твои?

– Не, мои са! Аз имам морално право над тях.

Моли загрижено сбърчи чело. Мъже от типа на лорд Дрийвър събуждат майчинския инстинкт у жените. Като мъж Моли не можеше да открие дори едно от качествата, които тя смяташе, че трябва да притежава един представител на силния пол, но като палаво дете, което трябва да бъде предпазено от неприятности, той успя да погълне цялото ѝ внимание.

– Но, Спени... – реши тя да се опита да го убеди. – Не трябва да вземаш тези пари. Ти...

– Изглеждаш превъзходно в тая рокля – смени темата лорд Дрийвър, отминавайки без внимание нейните опити да го вразуми.

– Благодаря, Спени. Но послушай ме – не се отказваше тя от мисията си. – Трябва да оставиш тези пари на мястото им. Виж, аз слагам петте лири в чекмеджето. Дай ми и другите и аз ще ги сложа и тях там. После ще го затворим и никой нищо няма да разбере.

Тя взе парите от ръката му и ги върна обратно в чекмеджето. Той я следеше мълчаливо, сякаш размисляше върху силата на аргументите ѝ.

– Не – изведнъж възкликна той. – Не, тези пари ми трябва. Те ми принадлежат по право. Старецът...

Тя леко го бутна настрана.

– Да, да, знам – ласкаво му заговори Моли. – Знам, че е срамно, задето са ти ги взели, но те трябва да останат тук. Не разбираш ли, че в момента, в който открият липсата им, веднага ще те заподозрат? И тогава ще си имаш още по-големи неприятности.

– Има нещо такова – призна Негова светлост.

– Разбира се, че е така, Спени. Радвам се, че го разбра. А сега вече можем спокойно да слезем долу...

Тя замлъкна. Беше затворила вратата още в началото на драматичната сцена, но острият ѝ слух долови звук от стъпки по коридора отвън.

– Бързо! – изшептя Моли, сграбчи ръката на Негова светлост и щракна ключа за електричеството. – Някой идва. Не трябва да ни заварват тук. Ще видят счупената ключалка и веднага ще се нахвърлят отгоре ти. Бързо!

И тя натика лорда зад завесата, където бяха окачени дрехи на сър Томас.

– Това е сър Томас. Аз ще изляза. Ще му направя „бип“ – малко глухо възвести намеренията си Негова светлост иззад драперията.

– Замълчи! – заповяда му Моли.

Тя също се скри зад завесата и безшумно я дръпна зад себе си.

– Но аз... – започна Негова светлост.

– Ш-ш-т!

Стъпките спряха пред вратата. После дръжката тихо се завъртя. Вратата се отвори и после се затвори без да се чуе звук.

Стъпките се запрокрадваха в стаята.

25

Обяснения и прекъсване

Джими беше застигнат от същата участ като лорд Дрийвър. Беше приклящен още в самото начало на диалога и едва към края му успя да се измъкне. Лейди Джулия го представи на един възрастен и страшно лепкав баронет, който бил прекарал десет дни в Ню Йорк и откопчването беше резултат на яростен отпор от страна на Джими. След завръщането си баронетът бил публикувал книга, наречена „Модерна Америка и нейните хора“ и непременно искаше да узнае мнението на Джими за някои свои наблюдения. Старецът не гореше от желание да гледа представлението и едва след загубата на много ценно време и под предлог, че трябва да се преоблече, Джими прекрати публичната си инквизиция. През цялото време докато спринтиреше по стълбите, той анатемосваше всички писатели и техните недоносчета за Модерна Америка и нейните хора.

Джими беше преценил, че по време на диалога няма никаква опасност на сър Томас да му хрумне да търчи до стаята си. Щеше да бъде само въпрос на минутка да върне огърлицата на мястото ѝ. Но заради прилепчивия баронет той трябваше да предприеме начинанието си в този много по-рискован момент в паузата между началото и същинската част. Сега всичко можеше да се случи – някой можеше да мине по коридора и да го види.

Имаше само едно предимство в негова полза – нямаше никаква вероятност огърлицата да бъде потърсена преди края на представлението. Ролята, която лейди Джулия играеше, не ѝ позволяваше да блести на сцената със скъпото украшение.

Преди вечеря Джими беше заключил бижутото в чекмеджето на своята тоалетка. Тези предпазни мерки бяха предприети в случай, че на Шилото отново му хрумне да възвърне правата си над нея. Сега Джими я взе и подаде глава навън, за да огледа коридора. Нямаше жива душа. Внимателно затвори вратата на стаята си и забърза към стаята на сър Томас.

Предвидливо се беше снабдил с фенерче. Щом се шумгна вътре, той го запали.

Шилото му беше дал подробни указания за местоположението на сейфа. За неговото нетренирано око касата изглеждаше абсолютно

внушителна и непревземаема, но Шилото явно добре владееше занаята си. Капакът беше затворен, но лесно поддаде, когато той се опита да го повдигне. Джими видя, че ключалката му е строшена.

– Това е работа на Шилото! – измърмори той полугласно.

После извади огърлицата и тъкмо протегна ръка да я пусне в сейфа, когато от дъното на стаята се чу шумолене. Завесата беше дръпната встрани и Моли излезе от прикритието си.

– Джими! – викна тя.

Обикновено Джими можеше да се похвали със здрави нерви, но неочакваността на тази поява позакъдри доста солидно краищата им.

– Мили Боже! – се откъсна неволно възклицание от устните му.

Завесата отново беше разлюляна от незнайна сила и от дълбините ѝ се чу ядосан глас.

– По дяволите! Уплетох се!

Последва нова схватка с драперията и най-накрая от вътрешността ѝ изплува Негова светлост с къдрици, щръкнали в безпорядък на всички страни и зачервено лице.

– Напъхах глава си в някакво палто или бог знае какво – обясни затрудненията си перът. – О, здрасти, Пит!

Притисната неподвижно до стената, Моли слушаше с нарастващо изумление движенията от другата страна на завесата. Струваше ѝ се, че стаята все още тъне в мрак. А тя можеше да чуе отчетливо дишане и изведнъж я ослепи лъч от фенерче. Кой би могъл да бъде и защо не включи осветлението?

Тя напрегна слух да долови някакъв звук, който да ѝ подсказе отговора. Известно време не се чуваше нищо, освен тихо дишане. После до нея долетя глас, който добре познаваше. Зарязвайки скривалището си тя излезе иззад завесата и видя Джими, който стоеше с фенер в ръка над някакъв тъмен обект в дъното на стаята.

Измина цяла минута, през която нито един от двамата не проговори. Лъчът заслепяваше очите на Моли и тя вдигна ръка. Струваше ѝ се, че стоят така от години.

Джими не помръдваше. Имаше нещо в поведението му, което изпльваше Моли с необясним страх. В мрака зад фенерчето той ѝ изглеждаше някак безформен и чужд.

– Заслепяваш очите ми – най-накрая каза тя.

– О, съжалявам – на мига ѝ отвърна със загрижен глас Джими. – Не помислих за това. Сега по-добре ли е? – Той отклони лъча от лицето ѝ. Мекотата в гласа му и бързината, с която отдръпна фенерчето

поуспокоиха Моли и тя почувства някакво странно облекчение. Но то беше само за миг. Какво правеше Джими по това време точно в тази стая? И защо беше с фенер? Какви бяха намеренията му? Въпросите прехвърчаха из ума ѝ като искри от наковалня.

Тъмнината започна да я изнервя. Тя потърси опипом ключа на стената и светна.

Джими отпусна надолу ръката си, с която държеше фенера и за момент се поколеба как да постъпи. Беше скрил огърлицата зад гърба си. Сега той протегна ръка и залюля скъпото бижу пред очите на Моли и Негова светлост. Въпреки че мотивите му да стои сега тук в тази стая с огърлица в ръка бяха най-благородни, щом срещна погледа на Моли той изведнъж се почувства виновен, сякаш намеренията му бяха съвсем противоположни.

Негова светлост, който в този момент вече се беше съвзел от битката със завесата, заговори пръв.

– Я виж ти! – отбеляза той не без патос в гласа.

Моли отстъпи назад.

– Джими! Ти... О, това не може да бъде!

– Да, обаче изглежда точно това! – отсъди дълбокомислено Негова светлост.

– Не, не правя това, което си мислите – отвърна им Джими. – Връщам я обратно.

– Връщаш я обратно?

– Пит, старче – каза Негова светлост съвсем сериозно, – това звучи като същото с бели конци.

– Знам, че звучи невероятно – съгласи се Джими. – Но е истина.

– Виж какво, Пит – сега гласът на Негова светлост прозвуча успокояващо. – Няма за какво да се притесняваш – всички тук сме приятели – можеш да ни кажеш истината. Няма да те издадем. Ние...

– Млъкни – викна Моли. – Джими!

Гласът ѝ изтъня. Тя изговаряше думите с усилие от надигналите се в пламтящото ѝ съзнание подозрения. Всичко, което баща ѝ беше казал на терасата преди няколко вечери, обсеби мислите ѝ. Струваше ѝ се, че чува гласа му, хладен и уверен, да я предупреждава да стои настрана от Джими, защото той е престъпник. Ушите ѝ забучаха. Стаята изведнъж се люшна и потъна в мъгла. Гласът на лорд Дрийвър ѝ прозвуча далечен, сякаш говореше с него по телефон и в следващия момент усети, че Джими я държи в ръцете си и вика на Негова светлост да донесе вода.

– Когато на момичетата им прилошее... – започна компетентно

лорд Дрийвър.

– Хайде побързай – прекъсна го нетърпеливо Джими. – След седмица ли смяташ да донесеш тая вода?

Негова светлост замина на спасителната си мисия „Мокра кърпа“ без по-нататъшни разисквания, но докато дотътри вършинестата си конструкция обратно през стаята Моли се беше съвзела и правеше немощни опити да се освободи от прегръдките на Джими. Той ѝ помогна да седне на един стол. В суматохата около примаяването на Моли той беше хвърлил огърлицата на земята и Негова светлост трябваше здраво да набие спирачки, за да не прегази скъпия наниз.

– Я виж ти! – нададе той вик на удивление, вдигайки падналата красота от пода. – Не им трепериш много на тия бижута, а?

Джими се беше навел над Моли. И той, и тя бяха изключили временно лорд Дрийвър от списъка на присъстващите. Спени беше от онзи тип хора, за чието присъствие околните често имаха обичая да забравят. Изведнъж в главата на Джими проблесна смразяващо предположение. Едва сега за първи път му хрумна, че е твърде възможно ексюйоркското ченге Макикърн да е разкрило част от подозренията си пред дъщеря си.

– Моли, скъпа – настойчиво каза той, – не е това, което си мислиш. Ще ти обясня всичко. По-добре ли си вече? Ще ме изслушаш ли?

– Пит, старче – заяви ясно и категорично присъствието си Негова светлост, – ти май все още не можеш да ме разбереш? Нямаме никакво намерение да те клепаме пред никой. Ние всички тук...

Джими не му обърна внимание.

– Моли, изслушай ме.

– Продължавай, Джими – каза момичето.

– Аз не крадах огърлицата – поставях я обратно в сейфа. Онова момче, което дойде с мен в замъка, Мълинс Шилото, я беше взел този следобед и ми я донесе.

Мълинс Шилото! Моли си спомни името.

– Той си мисли, че аз съм голяма клечка сред съсловието на джебчиите. Грешката си беше изцяло моя. Постъпих глупаво. Всичко започна през онази нощ в Ню Йорк, когато се срещнахме във вашата къща. Преди това бях на премиерата на една пиеса, която се казваше „Скъпа, крадецът иде“ – едно от ония нашумели криминалета.

– А, беше страхотна! – намеси се словоохотливо Негова светлост. – И тук я давах. Гледах я два пъти.

– Един мой приятел, казва се Мифлин, играеше главната роля и

след представлението в клуба започна да говори врели-некипели за висшето изкуство да направиш обир – той го бил изучил из основи. Аз обаче му се опънах и казах, че всеки може да влезе в нечия къща и само след минута вече се бях обзаложил, че ще го направя и то още същата нощ. Дори аз самият сега не мога да ти кажа дали сериозно съм мислел да го сторя, но като че ли Съдбата ме пришпори. Същата нощ в апартамента ми се промъкна Шилото и аз го хванах. Заприказвахме се и аз му наговорих всички ония приказки за сложните машинарии, които уж използвали обирджиите, дето ги бях чул от моя приятел. Съвсем логично беше Шилото да събере две и две и да реши, че съм експерт. И тогава изведнъж ми хрумна, че мога да си направя хубав майтап с Мифлин, ако изляза с Шилото и заедно се промъкнем в някоя къща. В този миг и през ум не ми мина какви последици може да има това наглед забавно приключение. Както и да е, тръгнах с Шилото и той ме отведе у вас. А след това срещнах Шилото в Лондон – беше много изпаднал – и го доведох тук. Знам, че цялата история звучи идиотски, но това е истината.

Той я погледна умолително. Нямаше нужда от бухалското изражение на дълбоко съмнение върху графската физиономия, за да усети колко неубедително звучи разказът му. Още докато я разказваше нещо дразнеше слуха му. Беше принуден да признае, че ако някога е имало история, която да звучи като небивалица от първата до последната дума, то това е точно неговата.

– Пит, стари друже – заклимбуца глава Негова светлост повече печално, отколкото ядосано, – не е нужно чак толкова да се напъваш. Какъв е смисълът да ни разправяш всичките тия печени-недопечени. Не разбираш ли, че тук си сред приятели. Освен това аз никога не съм имал нищо против тая работа с благородните обири – вземаш от имащите и даваш на нямащите...

Моли рязко се обърна към него и го прикова с такъв поглед, че Спени се почувства като рядък вид пеперуда в хербарий. Затова той преглътна останалата част от лекцията на тема джентълменски обир.

– Какво искаш да кажеш? – извика тя. – Да не мислиш, че не вярвам на всяка дума на Джими?

Негова светлост изхълца изумен.

– Ами, струва ми се, че историята е доста прозрачна. Искаш да кажеш... – но в този момент огнените протуберанси от очите на Моли едва не опърлиха веждите му и той вдигна ръце примирено: – Добре де, добре!

Моли отново се обърна към Джими.

– Джими, аз ти вярвам.

– Моли!

Негова светлост облещи очи като сепнат наред дрямка бухал. За момент го заля вълна на съжаление, че е изпуснал идеалната съпруга. Какви други положителни качества да искаш от момиче, което вярва на всички измислици, които му наговорят. Ако Кати беше чула тия небивалици...

Джими и Моли се гледаха мълчаливо. От изражението на лицата им Негова светлост разбра, че фактът на съществуването му отново е избухтан някъде из глухата периферия на съзнанието и на двамата. След което видя как Моли протяга ръце към Джими. Почувства се неловко и отместа поглед.

В следващия момент вратата се отвори и затвори отново. Моли беше изчезнала.

Дванаестият граф Дрийвър отново върна поглед върху Джими. Но той все още не даваше признаци, че забелязва присъствието му.

– Пит, старче... – покашля се Спени.

– А здрасти – възкликна изненадано Джими, изплувайки сепнато от водовъртежа от мисли, вихрец се в главата му. – Тук ли си още? Всъщност... – изгледа с любопитство той лорд Дрийвър – какво, по дяволите, правиш тук? И защо клечеше зад завесата? На криеница ли си играеше?

Негова светлост не беше от онзи тип бързореагиращи умове, които на секундата могат да ти поднесат някоя страхотна история. Той порови, порови из мозъчните си дебри за нещо подходящо, но много скоро се отказа от безполезните опити. В крайна сметка защо да не си признае? Лорд Дрийвър все още беше убеден, че Джими е прототипът на главния герой от онази пиеса „Скъпа, крадецът иде“. Едва ли щеше да предизвика у него настъргено желание да го заклеими и анатемоса, ако му признае истинската причина за присъствието си в стаята на чичо си Томас. Джими беше верен другар, добра душа и щеше да му съчувства.

– Ами стана така... – подхвана хрониката на патилата си Негова светлост.

– Какво! – възкликна Джими, изслушвайки резюмето на събитията от следобеда. – Ти си учил Харгейт да играе пикет? О, бедни ми друже, та той е имал професорска степен още когато ти си щипукал под масата в къси панталони.

Негова светлост се оцъкли насреща му.

– Ама как така? – изфъфли смаяно той. – Ти познаваш ли го?

– Срегнах го в Ню Йорк в Клуба на зевзеците. Едно приятелче,

актьор – точно онзи Мифлин, за когото споменах преди малко – го беше довел. Харгейт прибра цяла бала пари точно от пикет. Като имаш предвид, че някои от момчетата там доста познайват от тази игра. Не се учудвам, че си го намерил за обещаващ ученик.

– Ами тогава... тогава... о, по дяволите! Значи тогава той е долен, мръсен, вонящ ментарджия, подъл плъх, коварно влечуго...

– Гениален си в намирането на точното описание – възторгна се Джими. – Схвана същността му още от първия път.

– Няма да му платя и едно проклето пени.

– Разбира се, че няма. Ако изкаже някакви възражения, изпрати го при мен.

Духът на лорд Дрийвър полетя в небесата. Окуражаващият ефект на пенливия еликсир беше отпуснал сетивата му и сега можеше ясно да види това, което му беше убегнало в предишното му по-бойко настроение – че когато бъде открита липсата на банкнотите, черната сянка на подозрението със сто процента сигурност ще падне точно върху неговата персона.

– Мили Боже! – викна Спени, бършейки росно чело. – Цяла канара се свлече от плещите ми! Чувствам се лек като птичка и безгрижен като двегодишен! Ти си страхотен, невероятен си, Пит, братко!

– Много ме четкаш – скромно отвърна Джими. – Ще взема да си вирна носа.

– Слушай, Пит, кажи ми честно – да не би ония приказки, дето ни ги пробута преди малко – за баса и всичко останало – да са истина? Искам да кажа... Хрумна ми нещо.

– Живеем в невероятни времена.

– Не каза ли, че името на онзи твой приятел, актьорът, е Мифлин? – попита Негова светлост, но преди Джими да успее да потвърди, продължи, рязко сменяйки темата. – Велики боже! Какво е това? Някой идва!

Той се стрелна към завесата като заек. Тя все още леко се поклащаше, когато вратата се отвори и в стаята като мощен тайфун нахлу сър Томас Блънт.

26

Смутни времена за сър Томас

За човек, чиито намерения спрямо диамантената огърлица и нейните собственици бяха така невинни, Джими се оказа в изключително компрометираща позиция. Дори при много по-благоприятни обстоятелства щеше да му бъде извънредно трудно да даде задоволително обяснение за присъствието си в стаята на сър Томас. Всъщност ситуацията беше такава, защото последното отчаяно действие на Негова светлост преди да потърси надеждно убежище беше да се освободи от диамантения компромат колкото се може по-бързо. Той я пусна на земята сякаш беше наниз не от скъпоценни камъни, а от горещи въглени. За втори път в продължение на десет минути бижутото се разтла по килима като бисерна роса и сър Томас стана свидетел на заключителния етап от предприетите от Джими спасителни действия. Гледката беше впечатляваща – Джими, облян в светлина, стои наред с собствената му стая с полюшваща се огърлица в ръка.

Заслужилият рицар на британската корона замръзна на прага, а лицето без никакви корекции би могло да послужи за модел на маска, изобразяваща Смайване. Изпъкналите му очи бяха залепнали за просветващата в разноцветни багри огърлица. Джими можеше да види титаничните усилия, които сър Томас полагаше, за да намери подходящите думи, които да паснат на тази толкова нестандартна ситуация и дори му стана жал за стареца. Вълнения от този калибър бяха противоположни за късоврат мъж като сър Томас.

Джими се опита да му помогне да започне разговора с едно любезно „Добър вечер“ и сър Томас беше на път да проговори. Но засега все още се препъваше в началното „Какво“.

– Какво... какво... какво – пелтечеше пряснопроизведеният аристократ.

– Преди време в Южна Дакота се запознах с мъж, който заекваше – намеси се загрижено Джими. – Имаше навика да дъвче кучешки бисквити, докато говори. И това се оказа идеален лек. Друг начин е да броиш до десет, докато измислиш какво да кажеш, а след това да го изкороговориш на един дъх.

– Ах ти мерзавец!

Джими внимателно постави огърлицата на тоалетната масичка.

После се обърна към сър Томас с ръце в джобовете. Над главата му можеше да види слабото полюшване на диплите на завесата, галени сякаш от нежния полъх на летен ветрец. Очевидно драматизмът на ситуацията не беше убегнал и от вниманието на Хилдебрант Спенсър, дванайсти граф Дрийвър въпреки липсата на пряка видимост.

Съвсем наясно с него беше и Джими. Но той имаше готов план за отбрана. Знаеше, че е напълно безполезно да изложи пред своя домакин истинските факти по случая. У сър Томас се усещаше недостиг както на доверие в ближния така и на нормандска кръв.

От всичките му сценични превъплъщения, това щеше да се окаже най-трудното, но Джими вече беше влязъл в ролята. А най-куриозното на ситуацията беше това, че напълно се покриваше с Трето действие от „Скъпа, крадецът иде“, в което Артър Мифлин изигра така виртуозно вежливия касоразбивач.

Сега Джими имаше намерение да даде своя интерпретация на типажа. Артър Мифлин беше запалил цигара и беше започнал да пуща кръгчета дим и остроумни забележки. Цигарата щеше да бъде от огромна полза и на Джими, но той реши да даде най-доброто от себе си без мощни средства.

– Значи това си ти? – възвърнал говорните си умения ревна насреща му сър Томас.

– Кой знае!

– Крадец! Долен крадец!

– Хайде пък сега и долен – протестира Джими. – Защо трябва да ме обиждате само защото не ме познавате? Откъде да знаете дали в Америка не съм някоя от големите акули? Може да съм Уили Бостънеца или Сакраменто Сам? Нека да се придържаме към рамките на благоприличието в предстоящия дебат.

– Аз те подозирах. Заподозрях те от момента, в който разбрах, че този идиот, моят племенник, е довял в къщата човек, с който се познава от няколко часа. Ето какъв си бил! Крадец, който...

– Лично аз не възразявам срещу обръщението – прекъсна го Джими, – но ви съветвам, ако някога попаднете сред касоразбивачи да не ги наричате крадци. Те са изключително чувствителни хора. Разбирате ли, между двата клона на занаята съществува огромна пропаст, както и непримирими кастови предразсъдъци. Представете си, че сте играещ ръководител на театрална труппа. Как ще реагирате, ако ви нарекат прост статист? Сега разбирате ли разликата? Ще нараните чувствата им. Един обикновен крадец в случай подобен на този сигурно би употребил

насилие, а насилието, с изключение на извънредните обстоятелства – аз се надявам сегашните да не са такива – противоречи на кодекса на касо-разбивачите. От друга страна, сър Томас, принуден съм да добавя, че сте под моя прицел.

В джоба на самото си Джими беше пуснал лулата си. Той притисна мундшука й настрани така че окръглеността му да изпъкне. Сър Томас забеляза издутината и леко побледня. Джими си придаде свирепо изражение. Но мислено си призна, че не може да достигне върховото постижение на Артър Мифлин в Трето действие.

– Пистолетът ми – продължи да се мръщи Джими – както виждате, е в джоба ми. Аз винаги стрелям оттам, независимо от големите разходи, които правя по шивачи. Малкият ми приятел е зареден и готов за действие. Пръстът ми е на спусъка, затова ви препоръчвам да не докосвате звънца, към който гледате. Има и други причини, поради които не е препоръчителна допълнителна публика, но тях ще ги изложа малко по-късно.

Сър Томас протегна ръка.

– Направете го, щом искате – каза помирително Джими. – Вие сте си вкъщи, но на ваше място не бих го сторил. От метър и половина изстрелите ми са винаги точни. Просто няма как да пропусна. Всъщност нямам намерение да стрелям, за да ви убия. Нека да бъдем хуманни на това прекрасно празненство. Просто ще ви прострелям в коляното – доста боли, но не е фатално.

И той заплашително размърда лулата си. Цветът по лицето на сър Томас съвсем излиня, а ръката му се отпусна безсилна.

– Страхотно! – похвали го Джими. – В края на краищата защо да бързаме да прекъсваме тази наша приятна малка среща? Нека си побъбрим, щом сме се събрали. Как върви представлението? Хареса ли ви началото? О, почакайте да видите нашето шоу. Трима от нас казаха думите си без грешка на генералната репетиция.

Сър Томас се беше отдалечил от звънца, но това беше само временно отстъпление с цел изчакване на подходящия момент. Той разбираше, че ще е неразумно да натисне бутона на звънца точно сега, но беше възвърнал самообладанието си и след като прецени обстановката си каза, че в крайна сметка той ще спечели играта.

Джими беше в капан.

Затова лицето на сър Томас постепенно си възвърна патладжанения оттенък. Ръцете му автоматично сграбчиха полите на фрака, а краката му увеличиха разстоянието помежду си. Джими с усмивка забеляза тези

очевидни признаци на възстановеното самодоволство на пера и си каза, че скоро на сър Томас ще се наложи отново да снижи котата на най-изпъкналата част от физиономията си.

Сър Томас пожела да разясни на натрапника безнадеждността на положението му.

– И как, ако смея да запитам – проговори ехидно той, – смяташ да напуснеш замъка?

– Няма ли да ми предоставите автомобил? – попита невинно Джими. – Но в момента все още не възнамерявам да напускам това прелестно местенце.

– Няма как да си плюеш на петите – изсмя се Сър Томас.

– Нали аз съм тук.

– Страхотно – възхити се Джими. – Няма да се учудя, ако се окаже, че мислим еднакво по всички въпроси. Припомнете си само как веднага приехте моите възгледи по повод звъненето със звънеца. Светкавично. Но кое ви кара да мислите, че аз имам намерение да напускам замъка?

– Предполагам, че едва ли ще имаш желание да останеш.

– Напротив. Това е единственото място – а аз съм обиколил доста – през последните две години, където съм се чувствал добре. Обикновено след една седмица вече ме е стегнала шапката и аз отново грабвам куфара. А тук мога да остана завинаги.

– Страхувам се, господин Пит... всъщност предполагам, че това е фалшиво име?

– А аз се страхувам, че предположенията ви са погрешни – разочарова го Джими. – Ако трябваше да си избирам някое друго име, щеше да е от рода на Тресилиан или Тревилян или нещо от тоя род. Бих казал, че „Пит“ не блести особено като име.

Сър Томас се върна отново на въпроса, който го мъчеше.

– Ти май не осъзнаваш, господинчо, че си хлътнал и с двата крака.

– Така ли смятате? – попита Джими заинтригуван.

– Аз те заварих точно в момента, в който крадеше огърлицата на жена ми...

– Има ли някаква полза, ако ви кажа, че аз не я крадах, а я поставях обратно?

Сър Томас мълчаливо изви вежди.

– Не? – с разочарован тон продължи Джими. – И аз имах подобни опасения. Та вие казвахте...

– Че те заварих точно, когато крадеше най-нагло огърлицата на жена ми – взе отново думата сър Томас. – А сега се опитваш да забавиш

момента на ареста си, като ме заплашваш с пистолет...

Върху лицето на Джими се изписа вълнение.

– Велики Боже! – викна той. Бързо пхна ръка в джоба си. – Да, точно от това ме беше страх. Дължа ви извинение, сър Томас – продължи Джими със себеотрицание, изваждайки лулата. – Аз съм виновен за всичко. Не знам как съм могъл да направя такава грешка, но в края на краищата отрих истината преди да е станало нещо сериозно.

Страните на сър Томас прибавиха няколко тъмни тона към медената си окраска. Той гледаше лулата със зяпнала уста.

– Предполагам, че се дължи на напрежението... – започна пак да се оправдава Джими.

Сър Томас го прекъсна. Припомнянето на ненужната му паника взриви отново равновесието му.

– Ти, ти, ти...

– Бройте до десет!

– Ти... какво смяташ, че ще постигнеш с тези палячовщини...

– Как може да говорите такива обидни неща – запротестира Джими.

– Никакви палячовщини! Закачка, да! Остроумие, да! Но палячовщини...

Сър Томас вбесен се хвърли към звънеца. С пръст върху бутона той се обърна за заключителното слово.

– Мисля, че си абсолютно побъркан – кресна той. – Но аз повече няма да търпя безвкусните ти шеги. Ще...

– Момент – прекъсна го Джими. – Преди малко казах, че има и други причини, освен писто..., лулата, поради които няма да имате желание да натиснете този звънец. Ще искате ли да ги чуете преди да сте се заели със звъненето?

– Разбирам дребните ти игрички. Но и за момент не си помисляй, че ще ме изиграеш. Искаш с приказки да ме объркаш и да измислиш как да избягаш.

– Но аз не искам да бягам. Не разбирате ли, че след десет минути ще трябва да изиграя ролята си в една велика пиеса? Изслушайте ме и след това ако искате, стрोшете звънеца от звънене.

– Е? – реши да направи още един компромис сър Томас.

– Постепенно ли да ви подготвя за неприятната новина, която трябва да ви съобщи или...

Перът погледна часовника си.

– Давам ви една минута.

– Много добре – каза Джими. – Искях да ви кажа само, че

огърлицата е фалшификат, менте. Диамантите не са истински, фалшиви са! Направени са от стъкло!

Декларация за независимост

Ако Джими бе хранил някакви съмнения относно коефициента на полезно действие на своето последно изявление, то те биха се изпарили като капки вода върху гореща ламарина при вида на сгърчените лицеви части на събеседника си. Също както огнените краски на залеза постепенно изсветляват до бледа резеда, така и наситеният кармин върху бузите на сър Томас се промени поетапно в бледочервено, розово и накрая закова на откровено сиво. Долната му челюст висна в свободно положение. Самоувереността и нападателността, характеризиращи поведението му до преди секунда изведнъж се сгромолясаха и се разсипаха на хиляди малки парченца като скъпа китайска ваза, пусната от балкона от любознателен малчуган. По дрехите му пропъплиха странни гънки и чупки.

В първия момент Джими се стъписа от мощта на тевтоничните сили, които разбудиха думите му у сър Томас. Той искаше да постресне врага си, да го вразуми, но не и да го смачка в прахта. Явно зад фактите се криеше някаква мистерия, за която той не се досещаше. Когато Шилото, макар и с огромна неохота, му връчи огърлицата, неговото тренирано око мигновено забеляза разликата, а един прост тест потвърди подозренията му. Неочакваното откритие му подсказа печелившата обратителна стратегия. Дори и да го хванат с бижутото, каза си Джими, той притежава оръжие, което ще му послужи за добра защита в схватката със сър Томас. Опирайки се на психологията на индивида, той беше достигнал до категоричния извод, че лейди Джулия не е от онзи тип Лейди, които ще посрещнат с хладнокръвно махване на ръка съобщението, че скъпата ѝ диамантена огърлица е обикновена дрънкулка, с която простолюдието се кичи. Тя щеше да настоява до посиняване за друга, този път истинска огърлица и нямаше да се откаже, докато не я получи, а сър Томас не беше от онези щедри и импулсивни съпрузи, готови всеки момент да извадят няколко десетки хиляди лири и да ги метнат небрежно на тезгяха.

Тази увереност поддържаше духа му в иначе доста драматичното интервю с рицаря на Нейно величество. Джими ясно съзнаваше, че сър Томас в никакъв случай няма да повярва в невинността на подбудите му. Затова пък беше убеден, че домакинът му ще се съгласи на всякакви

отстъпки, за да купи мълчанието му за фалшивата огърлица. Предвижданията му включваха взрив на гняв, яростни обвинения, категорично отхвърляне на твърденията му и около дузина още емоции все в тази гама, но не и подобно грандиозно сгромолясване.

– Мога да кажа, че това е доста добра имитация – прекъсна неловката пауза Джими. – Дори не подозирах, че е такава, докато не я взех в ръце.

Сър Томас преглътна шумно.

– Как разбра? – изхриптя той.

Джими отново беше изненадан. Той очакваше сър Томас да влезе в разгорещен спор с него и да изиска доказателства, развълнувано повтаряйки, че диамантите му струват десетки хиляди лири.

– Как разбрах ли? Ако искате да разберете какво ме наведе на подозренията, не бих могъл да кажа. Един опитен бижутер може да усети фалшивите камъни, дори да ги подуши. Някога работех при един бижутер и оттам научих доста за скъпоценните камъни. Но ако имате предвид, дали мога да докажа думите си, никак няма да ми е трудно. Вижте тук. Тези камъни би трябвало да са диаманти. А диамантът е най-твърдото вещество в природата – с нищо не може да се нарани. Аз извадих един малък рубин от иглата си, за който съм сигурен, че е истински. Той не би трябвало да остави никаква следа по диаманта. Но не стана така. Рубинът остави драскотини и по двата камъка, които изпробвах. Мога да продължа и с останалите, ако желаете, но не е нужно. Мога да ви кажа точно от какъв материал са „диамантите“. Казах, че са от стъкло, но не бях съвсем точен. Материалът е бял цирконий. Много е лесен за обработка. Предполагам, че не искате техническо описание на обработката. Само ще спомена, че две минути в пламъка на спиртника са като две седмици на морския бряг за белия цирконий. Успях ли да ви убедя или ще искате и тест с поляризирана светлина?

Сър Томас посегна към най-близкия стол.

– Значи така си ги разпознал?

– Това беше... – започна скромно Джими, когато внезапно хрумване го накара да спре наред изречението. Той внимателно се вгледа във варовия разтвор, който в момента представляваше лицето на сър Томас.

– Вие сте знаел? – възкликна Джими, удивен, че подобна възможност не му е минавала през ум досега. – За бога, знаел сте! Вие сте я поръчал. Досещам се как е станало. Затова не бяхте шокиран, когато ви казах, че знам за огърлицата.

– Господин Пит!

– Да?

– Трябва да ви кажа нещо.

– Слушам ви.

Сър Томас се опита да възвърне предишната си надъханост. Когато заговори, в тона му се долавяха отблясъци от доскорошната му помпозна риторичност.

– Господин Пит, аз ви заварих в изключително дискредитиращо ви положение...

– Вие не се грижете за моето положение – хладно го прекъсна Джими. – По-добре съсредоточете цялото си внимание върху вашето собствено. Нека бъдем откровени един с друг. Вие сте здраво наикиснат в смрадливата каша. Какво предлагате да предприемем?

– Не разбирам за какво говорите?

– Така ли? – изви вежди Джими. – Ще се опитам да изясня думите си. Поправяйте ме, ако греша. Когато сте се оженил за лейди Джулия, предполагам, ви е дошло нанагорно в определена степен. Знаейки, че сте милионер, хората са очаквали от вас нещо много специално като подарък. Все пак сте били младоженец. А вие, като практичен и пестелив по природа човек, сте се запитали дали няма някакъв начин без да загубите репутацията си на щедър жених, да не се бъркате толкова надълбоко в джоба. Прав ли съм?

Сър Томас запази каменно изражение.

– Прав съм – сам си отговори Джими. – Хрумнало ви е, че едно подходящо подбрано бижу би могло да свърши работа. Маневрата е изисквала естествено известно напрежение. Но в крайна сметка, поднасяйки й щедрия си подарък, лейди Джулия едва ли е щяла да пожелае проверка чрез поляризирана светлина и рефракторна течност. Сигурно сте изчислили на 99 процента вероятността тя да го приеме на доверие. По тази причина вие сте посетили някой известен с дискретността си бижутер и сте му доверили своето желание. Предполагам, че сте предложил стъкло, но бидейки хитър човек, бижутерът е изтъкнал, че стъклото е рискован материал. Красиво е, когато е ново, но дори при най-внимателно отношение полировката на стените и остротата на ръбовете бързо се повреждат. Освен това много лесно се драска. Чувайки това и отчитайки факта, че лейди Джулия едва ли ще държи огърлицата под стъклен похлупак, вие сте отказал този вариант. Тогава гениалният ювелир ви предлага белия цирконий, отбелязвайки, както аз направих преди малко, че след подходяща обработка с огън и собствената му майка няма да го познае. А ако си е паднал и малко любител антиквар може и да е

добавил, че през миналия век белият цирконий наистина се е смятал за диамант от нисък клас. Какво би могло да бъде по-подходящо? „Действай, драги!“ – сте викнал вие весело и всичко е било тип-топ. Прав ли съм? Забелязах, че не ме поправихте нито веднъж.

Затова дали сър Томас щеше да отговори утвърдително, би могло да се поспори. Той тъкмо беше отворил уста, когато завесата в дъното на стаята подскочи като оживяла и на сцената с глухия плясък на гюлле, метнато от някой юначага, изскочи лорд Дрийвър. Ефектната му поява беше съпроводена и от възмутен кряк.

– Гръм и мълнии!

Нито сър Томас, нито Джими изглежда сметнаха забележката за неуместна. Коментари липсваха.

– Дърт мошеник! – продължи необезпокояван Негова светлост, обръщайки се към сър Томас. – И ти имаше нахалството мен да наречеш „измамник“!

В очите на рицаря на Нейно величество блеснаха някакви искрици живот, но мигновено угаснаха.

– Горкият аз – завайка се самосъжалително Негова светлост. – През всичките тия години ти ме печеше на бавен огън, показва ми какво е Адът приживе, а през цялото това вре ме... О, ако знаех по-рано!

Той се обърна към Джими.

– Пит, братче... аз... по дяволите... не знам какво да кажа. Ако не беше ти... Винаги съм харесвал американците. Ако нямаше такива пичове като тебе и досега нямаше да я има оная Декларация за независимост. Е – Негова светлост се запъти към вратата, – ще отида да видя какво ще каже леля Джулия за цялата тая смехория.

Сър Томас се разтресе като ударен от ток и скочи на крака.

– Спенсър – викна той, – забранявам ти да казваш и дума за това на леля си.

– О! – отвърна му в същата октава лорд Дрийвър – Забраняваш ми?

Сър Томас изпадна в конвулсии.

– Тя винаги ще ми го натяква.

– Обзалагам се, че така ще стане. Но можем да проверим на място.

– Спри!

– Е?

Сър Томас попи потта от челото си и би се учудил, ако поглеждайки я, не откриеше, че е кървава. Той дори не смееше да си представи грандиозната олелия, която би могла да завихри лейди Джулия, въоръжена с истината. В началото страхът тя да не открие безобидната му

малка заблуда имаше навика да го държи буден до късно през нощта, но постепенно, убеждавайки се в съвършенството на имитацията, която никога така и не разпозна, неговите кошмари почти изчезнаха. Но не напълно. Дори и в добро разположение на духа съпругата му често имаше върху му хипнотичното въздействие на звероукротител. Затова въображението му изключваше и звука, и картината, прищипорено да си представи дълбините на аристократичното негодувание и презрение, които лейди Джулия щеше да ливне отгоре му в случай като този.

– Спенсър – събра отново сили да изграчи сър Томас, – настоявам да не информираш леля си за случката!

– Какво? Искаш да си затворя устата? Искаш да стана съучастник в тази долна, безобразна измама?

– Я, виж ти, чак тук може да се чуе как ври кръвта на Дрийвърови – подхвърли Джими, придавайки страхопочитание на гласа си.

Лорд Дрийвър направи още една крачка към вратата.

– Спри! – ревна сър Томас с щръкнала от ужас коса.

– Е?

– Спенсър, момчето ми, струва ми се, че не винаги съм се държал добре с теб.

– Струва ми се? Не винаги? Мили Боже! Ако всеки път, когато си се държал с мене като с непослушно хлапе, ми беше давал по една петарка, досега щях да съм най-богатият човек на света. Най-пресният случай е от тази вечер, когато те помолих за няколко скапани лири.

– Сега, като премислих – отреагира веднага сър Томас – щом толкова ти трябват... Колко бяха? Петдесет?

– Бяха двайсет – изрече високопарно Негова светлост, – но повече не ми трябват. Задръж си ги. Ще трябва да спестяваш за нова огърлица.

Пръстите на лорд Дрийвър стиснаха дръжката на вратата.

– Спенсър! Спри!

– Слушам.

– Трябва да поговорим. Не трябва да бързаме.

Сър Томас отново вдигна кърпичката към челото си.

– В миналото навярно – подхвана отново изповедта си той – нашите отношения не са били на нужното ниво... Грешката беше моя. За мен беше трудна задача да се грижа за млад човек на твоята възраст...

Съзнанието за понесените неправди изкара пяна на устата на Негова светлост.

– По дяволите грижете ти! – ревна той. – Кой е искал от теб да се грижиш за мен? През всичките тези години ти ме следеше като хрътка.

Ти ми отрязва издръжката точно когато най-много се нуждаех от нея и аз трябваше да идвам да ти се моля за пари дори за да си купя една едничка цигарка. И в очите на всичките си приятели съм изглеждал като най-тъпият задник, който някога е съществувал. Всички ми се подиграваха. Трябваше непрекъснато да крънкам пари от кой ли не, за да преживявам. И на теб дължа петарка, Пит, нали стари друже?

Дългът възлизаше на десет лири, ако трябваше да е прецизен в сметката, но Джими не го сподели гласно. Той реши, че сигурно спомеътът за онези пет лири, които му зае в „Савой“, се е изличил от паметта на графа.

– Забрави – измърмори той.

– Не, няма да ги забравя – запротестира Негова светлост. Това само доказва моите думи. Ако имах прилична издръжка, това нямаше да се случи. И още нещо. Не ми позволи да се запиша в Дипломатическата служба. Защо не ми позволи?

Сър Томас се съвзе.

– Защото смятах, че ти липсва нужната квалификация, момчето ми.

– Знам, знам! – замаята се лорд Дрийвър като обсебен от зъл дух. – Знам, че ме мислиш за ужасен глупак. И ми е дошло до гуша от това. И винаги се опитваше да ме ожениш за пари! Ако не беше толкова разумно момиче, ти щеше да съсипеш живота и на госпожица Макикърн, и моя. Казах ти, че ми писна. Аз съм влюбен в най-прекрасното момиче в Англия и ако тя все още ме иска, ще се ожена за нея!

При тези думи ужасът, изписан на всеки сантиметър от фасадата на сър Томас, увеличи интензитета си. Въпреки пренебрежението, с което се отнасяше към настоящия носител на титлата като към празноглав младеж, той питаеше огромен респект към името на рода Дрийвър.

– Но, Спенсър – почти изви сър Томас, – помисли за положението си! Не можеш...

– Не мога ли! Стига тя да ме иска и по дяволите положението ми! Какво ми е на положението? Кати е дъщеря на генерал, ако толкова държиш да знаеш. А брат ѝ беше заедно с мен в колежа. Ако имах поне едно пени, което да нарека свое, щях отдавна да съм ѝ предложил женитба. Хич и не се грижи за моето положение.

Сър Томас само изгъркори в отговор.

– А сега ме изслушай – каза Негова светлост с неподозирана решителност в гласа. – Предлагам ти нещо много просто. Ако искаш да забравя за твоята гнусна измама с фалшивите диаманти, престани да се опъваш и започни да действаш. Ще ме уредиш към някое посолство

като начало. Няма да е никак трудно. Има дузини от старите дружки на баща ми, които ще скачат като млади козички при възможността да ми дадат шанс да вляза в правия път. Знам, че в някои отношения не съм мозъчен гигант, но всъщност какво толкова се очаква от дипломатите в кариерата. Трябва само да можеш да носиш вечерни дрехи, все едно че си го правил цял живот и да бъдеш като пеперудка на дансинга, а аз удовлетворявам и двете условия. А после ще дадеш благословията си на Кати и на мен – ако тя ме поиска. Ето това е всичко, което ми хрумва в момента. Съгласен ли си?

– Това е изнудване – започна сър Томас.

Лорд Дрийвър натисна дръжката на вратата.

– Разбирам, че не е лесно да се решите на такава важна стъпка – реши да внесе успокоение и разум Джими. – И никак не ми се иска да се бъркам в семейни работи, но ако искате съвета ми, би било добре да приемете преди да е започнала стрелбата. Защото срещу вас няма да бъде насочена една безобидна лула, както сега. А що се отнася до мен, не се притеснявайте. Предлагам ви мълчанието си безплатно. Само ми дайте една хубава усмивка и устните ми ще са запечатани завинаги.

Сър Томас рязко се извърна към него.

– Колкото до вас... – викна той.

– Недей да обиждаш Пит – прекъсна го Негова светлост. – Той е дяволски добър момък. Искаше ми се да има повече като него. И той въобще не е имал намерение да краде проклетата огърлица. Само ако го беше послушал, когато се опитваше да ти обясни защо е тук, нямаше сега да газиш тая рядка кал. Връщаше я обратно. Знам всичко за тази история. Е, чакам отговора ти?

За момент сър Томас изглеждаше така все едно щеше да откаже. Но в този миг Негова светлост отвори вратата и той рухна.

– Ще го направя! – викна той – Ще го направя!

– Превъзходно – одобри мъдрото решение на чичо си лорд Дрийвър. – Ето това е сделка. Идваш ли, Пит? Ще ни викнат на сцената след половин минута.

– Като антидот срещу сценична треска – изкоментира Джими, докато двамата бързаха по коридора – малка дискусия като току-що завършилата е изключително препоръчителна. Бих се обзаложил, че сега си в страхотна форма и си готов на всичко.

– Чувствам се като двегодишен – потвърди Негова светлост ентусиазирано. – Забравих си всички реплики, но не ми пука.

28

Просветлението на Спени

Господин Макикърн пушеше в билиардната. Беше сам. До слуха му достигаха игривите тактове от някаква модна мелодия, както и тропот като при конно надбягване. Задължителната част от тазвечершните забавления беше приключила и след като околийското благородничество изпълни дълга си, проследявайки търпеливо представлението, сега плакнеше очи и уши в балната зала. Всички бяха доволни. Пиесата беше толкова успешна, колкото всеки аматьорски спектакъл. Звездата на суфльо-ра изгря още от самото начало. Особено удоволствие на публиката доставиха продължителните му дуети със Спени. Джими като стар професионал, беше изиграл ролята си с много вдъхновение, но подобно на омразните надзиратели в драматизацията на „Чичо Томовата колиба“ беше спечелил слаби симпатии.

С блажена усмивка, която не залезе от физиономията му през цялото представление, Спени нахълта в билиардната и прекъсна усамотението на господин Макикърн. Колкото и да се забавлява на дансинга, идва време когато един мъж остро се нуждае от една отмаряща цигара далеч от тълпата. Подобен зов откъм Душата беше получил и Спени в антракта след седмия танц. Билиардната му се стори изключително подходяща за свещенодействието. Тя не беше включена в списъка като стая за вземачи си дъх от бурните забавления, а беше достатъчно близо до балната зала, за да чуе началните тактове на танц №9.

Господин Макикърн беше доволен да го види. В суматоката около представлението той така и не успя да се добере до нито едно от лицата, с които най-много искаше да размени няколко думи. Беше безкрайно озадачен, когато след представлението не последва обявяването на годежа. Спени със сигурност щеше да го снабди с информация кога може да се очаква официалното уведомление.

Лорд Дрийвър се поколеба за момент, когато съзря единствения обитател на стаята. Той не беше особено петимен за разговор тет-а-тет с бащата на Моли точно в този момент, но успокоявайки се с мисълта, че не може да бъде винен за разочарованието на господин Макикърн, отново се върна в изходното си лъчезарно състояние и влезе с решителна крачка.

– Идвам да изпуша една цигарка – обясни той инвазията си. – Ще

пропусна следващия танц.

– Влез, момчето ми, влез – подкани го ласкаво господин Макикърн.

– Много исках да те видя.

Спени съжали, че е бил толкова решителен. Беше предположил, че неговият събеседник вече е чул новината за разсъхването на годежа. Но от приветливото му изражение личеше, че все още е в неведение относно горещите събития на вечерта.

Той седна и запали цигара, търсейки безвредна тема за разговор.

– Хареса ли ви шоуто? – попита той.

– Беше чудесно – отвърна господин Макикърн без да се впуска в критически анализи – Всъщност...

Спени изстена наум. Той не беше предвидил факта, че един решителен човек може да промени веднага темата на разговор с помощта само на тази единствена дума.

– Всъщност – премина без колебание на интересуващия го въпрос господин Макикърн – мислех, че сър Томас... не възнамеряваше ли чичо ти да обяви годежа?

– Ами, да, възнамеряваше – потвърди Спени.

– Може би ще го направи по време на танците?

– Ъ-ъ... всъщност не. Той въобще няма да го обявява. – Негова светлост загледа с изследователски интерес горящия връх на цигарата си. – Всъщност годежът е развален.

Възклицанието на събеседника му предизвика усилено пулсиране в графските слепоочия.

– Годежът е развален? – ревна насреща му ексвластелинът на нюйоркските улици.

Спени кимна.

– Знаете ли, госпожица Макикърн размисли – изложи той фактите – и дойде до заключението, че решението ѝ не е най-доброто за нея.

Сега, когато картите бяха на масата, Негова светлост се почувства облекчен. Възможността господин Макикърн да се почувства като ударен с парен чук от вестта дори и не прощъпука през ума на Спени. Той беше един скромнен млад човек и се досещаше, но не можеше да предположи изцяло каква огромна стойност има неговата титла за околните. Затова и не би могъл да разбере как може някой да се вайка заради това, че го губи като зет.

В неведение за урагана, бушуващ на крачка от него, той пушеше с просветлена физиономия, докато неочаквано Съвестта му не го сръчка възмутено, напомняйки му, че за един предполагаем влюбен, отхвърлен

същата вечер, той демонстрира твърде малко емоции. След една бърза консултация той отхвърли категорично предложението на Съвестта да си заскубе косите от мъка. Израз на меланхолия под каквато и да било форма в този най-людешки ден от цялата година, ден, в който Силите на мрака, представлявани еднолично от сър Томас бяха сразени, беше абсолютно изключен.

– Щеше да бъде грешка, ако се бяхме оженили – опита се да обясни Негова светлост. – Ние не си подходждаме. Искам да кажа, че в някои отношения аз имам доста трески за дялане, ако разбирате какво искам да кажа. Момиче като госпожица Макикърн не би могла да бъде щастлива с мен. На нея ѝ трябва някой енергичен и способен младеж.

Това му се стори добро като предисловие – скромно, но не и унизително като самохарактеристика. И той се впусна необезпокояван, поради временната неспособност на събеседника си да изтръгне и звук от гласните си струни, в гъстите дебри на житейската философия, за да докаже тезата си.

– Разбираш ли, старче... тоест сър... нещата стоят така. По отношение на това какво харесват жените, мъжете се разделят на два типа. От една страна всичко знаещи и всичко можещи Джоновци и от друга – останалите. Е, аз съм от останалите. Моят идеал за щастлив брак е – не да бъде съвсем под чехъл – но така да се каже да свирия втора цигулка. Искам съпругата ми – тук в гласа му като че ли зазвучаха цимбали и обои, толкова нежен и замечтан стана тонът му – да ме глези, да ме милва по косата, да ме глади одобрително по гърба и тъй нататък. Нямам амбицията да показвам кой е господарят в тази къща. Когато тя не се чувства добре, аз искам да лежа на килимчето пред вратата ѝ и когато ме намери там сутринта, да ме похвали за моята загриженост. Знам, че не звучи много мъжествено, но човек трябва да знае какво иска, за да е щастлив в брака. А сега да предположим, че госпожица Макикърн се беше оженила за мен. Господи, та тя щеше да се отегчи до смърт само след седмица! Честно. На нея ѝ трябва съпруг със същото количество енергичност, което тя притежава.

Негова светла премъдрост запали още една цигара. Чувстваше се горд със себе си. Никога досега мислите не се бяха подреждали в главата му в такива дълги и гладки фрази. Спени имаше чувството, че може да говори така цяла нощ. В някаква книга беше чел за някакво момиче (а може и да е бил младеж), което получило изведнъж „просветление“. Точно това се беше случило и с него сега. Това чудо се дължеше или на преживения екстаз от падането на оковите, или мисловният му процес

продължаваше да черпи мощ от стимулиращите сокове на погълнатото респектиращо количество сухо шампанско. Искаше му се да има по-голяма публика:

– Момиче като госпожица Макикърн – обобща Спени – никак не си пада по галене на коси и потупване по гърба. Тя ще се изсмее в лицето на всеки мъж, който я помоли за това. Тя се нуждае от някой от класа на шестцилиндровите. И мисля, но само между нас да си остане, че вече го е намерила.

– Какво?

Господин Макикърн скочи от стола. Всичките му страхове бяха заръфали едновременно душата му.

– Какво искаш да кажеш?

– Е, не съм съвсем сигурен – би отбой Негова светлост. – Но както се казва в една песен – „не съм сигурен, но се досещам“. Искам да кажа, че те се държат доста приятелски и се обръщат на малки имена един към друг.

– С кого?

– С Пит – изрече паролата Негова светлост. В момента той се облягаше назад, изпускайки към тавана кръгчета дим, затова не можа да види мълниците в очите на събеседника си и побелелите му пръсти, с които стискаше облегалките на стола си, като че ли се надяваше да пуснат вода. Затова продължи с ентузиазъм.

– Джими Пит! Ето това е истински мъж. Пращи от енергия и идеи. Никое момиче няма да има и минутка време да й доскучае, ако е с него. Знаете ли – отбеляза Негова светлост поверително, – има нещо в онази история със сродните души. Можете да ми вярвате, стар... сър. Например в Лондон има едно момиче. Колкото и да е странно, почти няма въпрос, по който да не мислим еднакво. Например тя никак не харесва „Веселата вдовица“, нито пък аз, а като си помислите колко милиона зрители умират за нея. Освен това и двамата не обичаме стриди. Защото сме сродни души – ето затова. Понякога започвам да вярвам в ре... Как му беше там името, сигурно се сещате. Та за какво ви казвам всичко това. Според мен Джими Пит и госпожица Макикърн са точно такива сродни души. От пръв поглед си личи. Не може да не харесаш човек като Джими. Той е спортсмен. Така ми се иска да ви разкажа две-три неща, които направи, но не мога. Но вие ще го харесате... О, по дяволите! Ето го началото! Трябва да тичам. Имам запазен танц.

И той изхвърча през вратата, оставяйки господин Макикърн прикован към стола си от най-разнопосочни и бурни емоции.

29

Последният рунд

Бяха изминали едва няколко минути от триумфалното напускане на лорд Дрийвър, когато усамотението на Макикърн отново беше нарушено. Този път посетителят беше непознат за него – мургав, гладкоизбръснат мъж. Той не носеше вечерно облекло, значи не беше един от гостите. Макикърн не успя веднага да го разпознае. Но после си спомни. Беше го виждал в стаята на сър Томас. Беше икономът му.

– Мога ли да разменя няколко думи с вас, сър?

– Какво има? – попита Макикърн, гледайки го строго. Той все още не се беше съвзел от философските наброски на лорд Дрийвър. Умът му като че беше се превърнал в захарен сироп. Съдейки по думите на Негова светлост, доста неща бяха се скроили зад гърба му. Беше му трудно да свикне с мисълта, че Моли го е мамила.

– Какво има? – повтори той отново въпроса си, нетърпелив да се отърве от новия си събеседник.

– Искам да се извиня за натрапването си, но сметнах за редно да поговоря с вас преди да докладвам на сър Томас.

– Да докладвате?

– Нает съм от една частна детективска агенция.

– Какво?

– Да, сър – Агенцията на Раг. Може би сте чувал за нас – съществуваме доста отдавна, специализирали сме се в разводи. Сър Томас ни изпрати писмено искане и шефът се обърна към мен. Бил съм тук и друг път. Задачата ми беше да си държа очите отворени. Сър Томас изглежда нямаше конкретни подозрения към никой от гостите по-специално. И добре, че бях на мястото си, иначе огърлицата на лейди Джулия щеше да я няма вече. Мисля, че свърших добра работа тази вечер.

Той замълча и внимателно изгледа експолицая. Господин Макикърн видимо се развълнува. Би ли могъл Джими да направи опит за покушение срещу диамантите по време на танците? Или пък Шилото?

– Кажете ми – попита той припряно – червенокос ли беше...?

Детективът го наблюдаваше с лукава усмивка.

– Не, не беше червенокос. Изглеждате ми заинтересуван, сър. И аз си мислех, че ще бъдете. Ще ви кажа всичко. Стори ми се подозрителен още когато пристигна. Особено начинът, по който се присламчи в

замъка.

Макикърн зяпна. Значи не е бил той единственият, който е прозрял нечисти подбуди в пристигането на Джими в замъка.

– Продължавайте – каза той.

– Веднага предположих, че мотивите му не са особено невинни и познавайки психиката на такива особи, направих извода, че най-подходящият ден за удар ще бъде в деня, когато цялата къща ще бъде пълна с хора и всички от домакините и персонала ще бъдат заети с тях. И бях прав. Целият ден гледах да се навъртам около стаята с огърлицата и най-накрая, както правилно бях предположил, нашият приятел цъфна. Той даже не можа да стигне вратата, когато аз се хвърлих отгоре му.

– Добро момче! Никак не сте глупав.

– Сборичкахме се, но тъй като аз съм добре трениран и знам някои полезни хватки, успях бързо да го закопчея с белезниците и да го заключа в килера.

Облекчението на господин Макикърн беше невероятно. Ако твърденията на лорд Дрийвър бяха верни и Джими наистина беше успял да спечели вниманието на Моли, това щеше да бъде чудодейно спасение в последната минута. С благосклонно изражение той посегна към кутията си с пури и я поднесе на детектива. Пура от собствените му наличности за него беше знак на особено благоразположение и добра воля, а удостоените с отличието не можеха да се похвалят със своята многобройност.

Обикновено жестът му се приемаше от отсрещната страна с почти телна благодарност, но в този случай на щедростта беше отвърнато с потресаващо незачитане на обичая. Точно в момента, в който екстрашилището на нюйоркските булеварди отваряше кутията, нещо студено и твърдо притисна китките му, придружено от металическо изщракване. Безкрайно потресен той вдигна поглед и видя, че доскорошният му събеседник е отскочил назад и сега го гледаше с победоносна усмивка над барабана на заплашително насочения насреща му револвер.

Независимо дали е невинен или виновен, първата реакция на човека, оказал се с белезници на ръцете, е да се опита да се освободи от тях. Господин Макикърн влезе в яростна схватка с металната верига. От канските напъни на челото му изскочи една тъмновиолетова вена, която заплашваше всеки момент да се разпука като зрял домат.

Отсрещната страна наблюдаваше усилията му с нескрито задоволство. Мятането и ръмженето на заподозрения само потвърждаваха неговата вина.

– Я по-кротко, друже – най-накрая се намеси колелгата.

Гласът му върна Макикърн в реалността. Първоначалният шок беше изпуснал от клетката на самоконтрола всички първични инстинкти в него. С неимоверни усилия той успя да възвърне част от самообладанието си.

– Какво означава това? – реवेशе той, бясно размахвайки привързаните си ръце. – Какво...?

– Не е нужно да вдигаш толкова шум! – остро го прекъсна детективът. – Назад! – заповяда му той, забелязвайки, че арестантът прави крачка напред.

– Знаеш ли кой съм аз? – прогърмя Макикърн.

– Не – призна неведението си детективът. – Затова и ти сложих тия гривнички. Хайде, не ставай глупак, играта свърши, не разбираш ли?

Макикърн се облегна безпомощно на билиардната маса. Той изведнъж се почувства слаб. Струваше му се, че сънува кошмар, от който не може да се събуди. Дали не полудяваше? – чудеше се той.

– Правилно – намеси се пак детективът, – стой там. Предполагам, че добре сте замислили ударчето си. Срещаш стар приятел от Ню Йорк и хоп – каниш го в замъка. Много хитро. Ню Йорк, как пък не! Той е виждал Ню Йорк колкото аз Тамбуку. Той просто ми беше прозрачен.

Някакъв проблисък навести съзнанието на Макикърн. Той беше толкова убеден, че щом задържаният не е Шилото, то тогава е Джими, че възможността обектът на дискусията да е Гейлър дори и за секунда не го беше навестявала.

– Какво искате да кажете? – все още невярващо изрева Макикърн. – Кой е този, който сте арестували?

– Да пукна, ако знам. Мисля, че ти можеш да ми кажеш, защото както изглежда той е твой стар приятел. Гейлър е името, с което се представи тук.

– Гейлър!

– Същият. И знаеш ли какво твърди тоя приятел? Че ми бил колега. Детектив! Каза, че ти си го повикал тука – изсмя се иронично победителят в схватката.

– Вярно е, глупако. Аз го извиках.

– О, ти, така ли? И каква е тази спешна работа, та да викаш детективи в чужди къщи?

Макикърн отвори уста да отговори, но се запъна. Никога досега не беше осъзнавал цялата дълбока мъдрост на поговорката за взаимосвързаността на тръна и глога. За да обясни мотивите си, той трябваше да спомене подозренията си относно Джими, както и причините за тези

подозрения. А направи ли го, ще трябва да разкрие миналото си. Беше попаднал между Сцила и Харибда¹⁹.

Капка пот се отцеди по слепоочието му.

– Страхотна идея. Тъкмо онзи приятел, който се опитваше да ми пробута тия врели-некипели, ме накара да те заподозра. Събрах две и две. „Партньори са“ – казах си аз. Разбрах и как си се запознал със сър Томас. Невероятно хитро. Ставаш приятел на семейството и тогава докарваш дружката си. Той взема плячката и ти я дава. Никой даже и няма да си помисли да се усъмни в теб. Каж ми сега честно – не беше ли такава игричката ви?

– Станала е огромна грешка... – започна Макикърн, но в този момент някой натисна дръжката на вратата.

Детективът погледна през рамо, а в очите на Макикърн проблесна ужас. Този удар щеше да го довърши – щеше да има и свидетел на неговото унижение.

В стаята влезе Джими.

– Лорд Дрийвър ми каза, че сте тук – запъти се той към Макикърн. – Може ли да ми отделите... А-а!

Детективът беше мушнал револвера в джоба си при първия звук от натиснатата дръжка. Да бъдат дискретни беше едно от основните правила, които младите детективи в Агенцията на Раг трябваше да усвоят. Бележниците обаче трудно можеха да бъдат прикрити. Джими стоеше стъпан от гледката, разкриваща се пред погледа му.

– Някаква игра ли играете? – полюбопитства той.

– Някои наистина играят игрички – каза му поверително детективът. – В къщата има банда обирджии. Този приятел е един от тях.

– Какво? Господин Макикърн?

– С това име е известен тук.

Това, с което Джими можеше на първо време да облекчи живота на господин Макикърн, беше да спре овреме напирания на устата му въпрос дали поражението му се дължи на голямото количество изпит алкохол. Стиснал самоотвержено зъби, той само поклати съчувствено глава към боботещия като вулкан пред изригване арестант. А после пое защитата му в свои ръце.

– Не мога да повярвам – каза той. – Какво ви накара да направите това заключение?

19. В гръцката митология – две чудовища, живеещи върху скалите от двете страни на тесен морски проток между Италия и Сицилия, които погубвали моряците, бел.пр.

– Защото днес следобед хванах неговия съучастник – един тип, който нарича себе си Гейлър...

– Познавам го – отвърна Джими. – Той наистина е детектив. Господин Макикърн го е повикал тук.

Ченето на хрътката се разтреса, все едно беше получил неочакван удар.

– Какво? – попита той с колеблив глас.

– Нали ти казах... – намеси се Макикърн, но детективът беше зает изцяло с Джими. Крайниците му бяха започнали да се сковават от нарастващото предчувствие за надвиснала опасност. В съзнанието му започна да си пробива път потресаващата мисъл, че е сгрешил.

– Да – потвърди Джими. – Не мога да кажа защо, но господин Макикърн се опасяваше, че някой може да открадне диамантената огърлица на лейди Джулия, затова повика от Лондон този Гейлър. Това, разбира се, е натрапничество, но не е престъпление. Съмнявам се, че законът предписва да сложите белезници на човека при такива случаи. Какво направихте със симпатичния господин Гейлър?

– Заключих го в килера за въглища – отвърна детективът унило. Перспективата да се срещне очи в очи с човешката хрътка, която беше третираше така грубо, не успяваше да разведри духа му.

– Заключили сте го в килера? – възкликна Джими с едва прикрито злорадство. – Сигурно си е много добре там. Предполагам, че се е захванал да следи хлебарките. Но все пак ще е най-добре да отидете и да го освободите. А ако му се и извините... Но както искате – аз само предлагам. Ако искате още някакви доказателства за непринадлежността на господин Макикърн към каквито и да било престъпнически групировки, готов съм да ви ги предоставя. Ние се познаваме от Ню Йорк.

– Не съм и мислил...

– Това – прекъсна го Джими с приятелско съчувствие, – ако ми позволите да се изразя така, ви е основаният дефект на вас детективите. Никога не мислите.

– Дори не ми хрумна...

Той извади ключа за белезниците от джоба си и започна да го върти из ръцете си. Макикърн глухо изръмжа. Беше му дошло до гуша.

– Ако нямате нищо против, господин Пит – каза угоднически детективът. Той сложи светкавично ключа в ръката на Джими и изчезна. Джими отключи белезниците. Господин Макикърн разтри китките си.

– Много съм ви задължен – промърмори Макикърн без да поглежда Джими.

– Няма защо – за мен беше удоволствие. Неприятни са тези прибързани заключения. Аз например познавах един мъж, който се промъкна в една къща в Ню Йорк, за да спечели облог и от този ден нататък собственикът на къщата го мисли за професионален крадец.

– За какво ми говорите? – вдигна рязко глава Макикърн.

– Защо казвам „един мъж“? Защо съм толкова тайнствен? Прав сте. Звучи по-драматично, но вие признавате само фактите. Много добре. Аз влязох в къщата ви през онази нощ, за да спечеля един облог. Ето това е истината.

Макикърн се беше облешил насреща му. Джими продължи.

– Вие ще ме попитате – а какво е правел Шилото с мене тогава? Ами Шилото беше влязъл час преди това в апартамента ми през прозореца и аз го взех със себе си като водач, философ и приятел.

– Шилото каза, че сте касоразбивач от Англия.

– Страхувам се, че аз самият го накарах да си го мисли. Същата вечер бях на премиерата на „Скъпа, крадецът иде“ и наговорих на Шилото цялата техническа информация, която бях получил преди това от артиста, играещ главната роля – мой приятел. Споменах, че преди да дойда тук говорих с лорд Дрийвър. Той ми каза, че е видял същия този приятел – каза се Артър Мифлин – в Лондон малко преди да се срещне с мен. В момента подготвят представлението тук в Англия. Разбирате ли важноста на информацията? Това означава, че ако се съмнявате в моите твърдения, всичко каквото трябва да направите, е да намерите Мифлин и да го попитате. Доволен ли сте от обясненията ми?

Макикърн не отговори. Преди час той би се борил до последния куршум, отказвайки да повярва в невинността на Джими, но събитията от последните десет минути го бяха разтърсили. Той усещаше някакви заченки на симпатия към Джими.

– Вижте, господин Макикърн – продължи Джими, – бих искал да ме изслушате за минута-две без да ме прекъсвате. Наистина няма причина да се държим за гърлата по този начин. Можем да бъдем дори приятели. Нека да стиснем ръце и да прекратим битката. Предполагам, че знаете защо съм тук.

Макикърн не отговори.

– Знаете вече, че дъщеря ви развали годежа с лорд Дрийвър?

– Значи той беше прав – проговори Макикърн повече на себе си. – Това сте вие?

Джими кимна. Макикърн забарабани с пръсти по масата и го загледа замислено.

– Моли...? – започна той, но не успя да изрече останалото.

– Да – отвърна Джими.

Макикърн махна на тамтамите да спрат.

– Не мислете, че има нещо, което е ставало зад гърба ви – каза Джими. – Тя отказа да направи какво и да било без вашето съгласие. Каза, че цял живот сте били партньори и тя за нищо на света не би ви наранила.

– Наистина ли го каза? – оживи се Макикърн.

– Мисля обаче, че вие също не трябва да я наранявате. Аз не съм най-доброто, което тя заслужава, но тя иска мен. Зарадвайте я.

Макикърн го гледаше право в очите. В погледа му Джими улови нещо, което досега нямаше – страх и объркване.

– Много е късно да ѝ преча – избухна той. – Няма да застана на пътя ѝ, ако мога да я направя щастлива. Но аз ще я загубя! О, Боже, ще я загубя! Мислите ли, че не съм осъзнавал всички онези неща, които ми казахте при предишната ни среща? Че не знам какво представлявам? Но тя не знае – винаги съм го крил от нея. И целият изтръпвах при мисълта, че някой ден тя може да научи истината. Когато пристигнахме тук, се успокоих, че съм в безопасност. И тогава дойдохте вие и ви видях заедно. Мислех, че сте престъпник – вие отново бяхте заедно с Шилото. Тогава ѝ казах, че сте мошеник.

– Казали сте ѝ?

– Уверих я, че знам това със сигурност. Не можех да ѝ призна истината. Казах ѝ, че съм направил проучвания за вас.

Ето къде се криел ключът към мистериозното съгласие на Моли да се сгоди за лорд Дрийвър.

– Разбирам – кимна той.

Макикърн се вкопчи мълчаливо в масата.

– Разбирам – повтори Джими. – И смятате, че тя ще иска обяснение?

Той се замисли за момент.

– Трябва да ѝ кажете – заговори той бързо. – За бога, човече, трябва да ѝ кажете. Вървете и го направете още сега. Събудете се – той го разтърси за рамото. – Тя ще ви прости. Недейте да се страхувате. Вървете.

Макикърн изправи рамене.

– Ще отида!

– Това е единственият начин – каза Джими.

Макикърн отвори вратата, но отстъпи назад. Отвън се чуваха приближаващи се гласове. Джими разпозна този на лорд Дрийвър.

Макикърн отстъпи още назад. В стаята влязоха лорд Дрийвър и Моли.

– Здравсти, Пит – изчурулика Негова светлост. – Ето ни и нас.

– Лорд Дрийвър искаше да пуши – каза Моли.

Тя се усмихна, но в очите ѝ имаше въпрос. Бързо погледна към баща си, после към Джими.

– Моли, скъпа – проговори дрезгаво Макикърн, – искам да поговоря с теб за момент.

Джими подбутна Негова светлост.

– Хайде, Дрийвър – каза той. – Ела да ми правиш компания на терасата.

Двамата излязоха от стаята.

– Какво иска старецът? – попита Негова светлост – Да не би ти и госпожица Макикърн...?

– Да – задоволи любопитството му Джими.

– Страхотно! Милион поздравления и всичко най!

След малко Негова светлост хукна отново да поеме задълженията си в балната зала, а Джими остана да пуши и да размишлява.

Не след дълго вратата на терасата се отвори и светлината освети два силуета. Те тръгнаха надолу по стълбите. Джими ги позна и се надигна. Не можеха до го видят. Двамата вървяха мълчаливо. Бяха един до друг. После спряха. Чу се драсване на клечка кибрит и господин Макикърн запали пура. В слабата жълтеникава светлина лицето му можеше да се види ясно. Джими забеляза изражението му и остана доволен.

30

Епилог

Американският лайнер „Сейнт Луис“ се поклащаше леко в пристанището на Саутхамтън, приемайки пасажерите на борда си. Хора от всякакъв цвят, раса и занятие пристъпваха несигурно по мостика. Опрени на перилата във втора класа, Джими и Шилото замислено ги наблюдаваха.

– Е, Шило – наруши мълчанието Джими, – шхуната вече е загряла машините! А ти имаш доста интересни спътници. Ето например онзи с тюрбана или пък другия, който досега не е вдигнал глава от тефтера си. Чудя се какво ли пише толкова. Сигурно води някоя вестникарска светска хроника. Няма да се учудя, ако следващата седмица прочетем във вестника: „Сред пътниците от втора класа беше забелязан господин «Шилото» Мълинс, който изглеждаше весел както винаги“. Защо не промениш решението си и не останеш?

За миг Шилото изглеждаше разколебан. После масивната челюст хлопна решително.

– Няма ни'ква файда от мене тука, шефе – каза той горчиво. – В Ню Йорк е купона. И на тебе не ти трябвам се'а, като си имаш вече госпожа Моли. Как е тя, шефе?

– Превъзходно, Шило, благодаря. Заминаваме за Франция тази вечер. Струва ми се – след малка пауза заключи Джими, – че единствено ти от всички нас не приключи епизода щастливо. Аз съм женен. Господин Макикърн задълба в обществото така солидно, че ще ти трябва цяла кола динамит, за да го откъснеш оттам. Моли – е, Моли направи неизгодна сделка, но се надявам да не съжалява. Само ти продължаваш по старите дири, които започват на Трето авеню и завършват в Синг Синг. Защо не промениш живота си, Шило?

Шилото беше съсредоточил вниманието си върху един млад мършав емигрант в син пуловер.

– Няма к'во да правя от тая страна, шефе – проточи той. – Искам да работя.

– Ти си като Одисеи, Шило – каза Джими, поглеждайки го с любопитство. – Познавам това чувство. И за него има само един лек. Аз ти бях загатнал за него преди време, но се съмнявам, че ще прибягнеш до него някога. Май не мислиш много за жени, а? Заклет ерген.

– Момичетата... – започна Шилото, но изостави темата без да се впуска в подробности. – Ама оная огърлица беше върховна, а шефе – премина на интересуващи го въпроси Шилото.

– Ти все още не си я забравил, Шило.

– Можехме да я свием и да изчезнем, ако ти не беше са опънал, шефе.

– Шило, ще ти кажа нещо, което ще ти бъде утеха по време на дългото ти странстване. Но е поверително, затова го пази в тайна. Диамантите бяха фалшиви.

– Ами?

– Да, напълно фалшиви. Разбрах го веднага щом ми я даде. Не струваха и сто долара.

Очите на Шилото светнаха с огъня на познанието. Лицето му засия с усмивката на човек, на когото най-накрая се е изяснила дълго мъчила го загадка.

– Значи затуй ти не искаше да изчезнем с тях – възкликна разбиращо той.

– Е, Шило... – каза Джими.

– Довиждане, шефе.

– Довиждане, Шило – отвърна Джими. – И късмет.

Слънцето се скри зад облак. Когато корабът потегли, един непокорен лъч се промъкна сред сивата пелена.

И се оплете в един риж гъсталак.

КРАЙ

© 1921 П. Г. Удхаус
© 1998 Красимира Маврова, превод от английски

P. G. Wodehouse
A Gentleman of Leisure, 1921

Сканиране, разпознаване и редакция: ultimat, 2009

Издание:

П. Г. Удхаус. Човек на живота

ИК „Кронос“, 1998

Художник: Борил Караиванов

Редактор: Веселина Тихолова

Корицата е изработена със съдействието на агенция „Агора“

ISBN 954-8516-43-8

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11779>]